COLEGIUL NAȚIONAL *Ion C. Brătianu*, Pitești

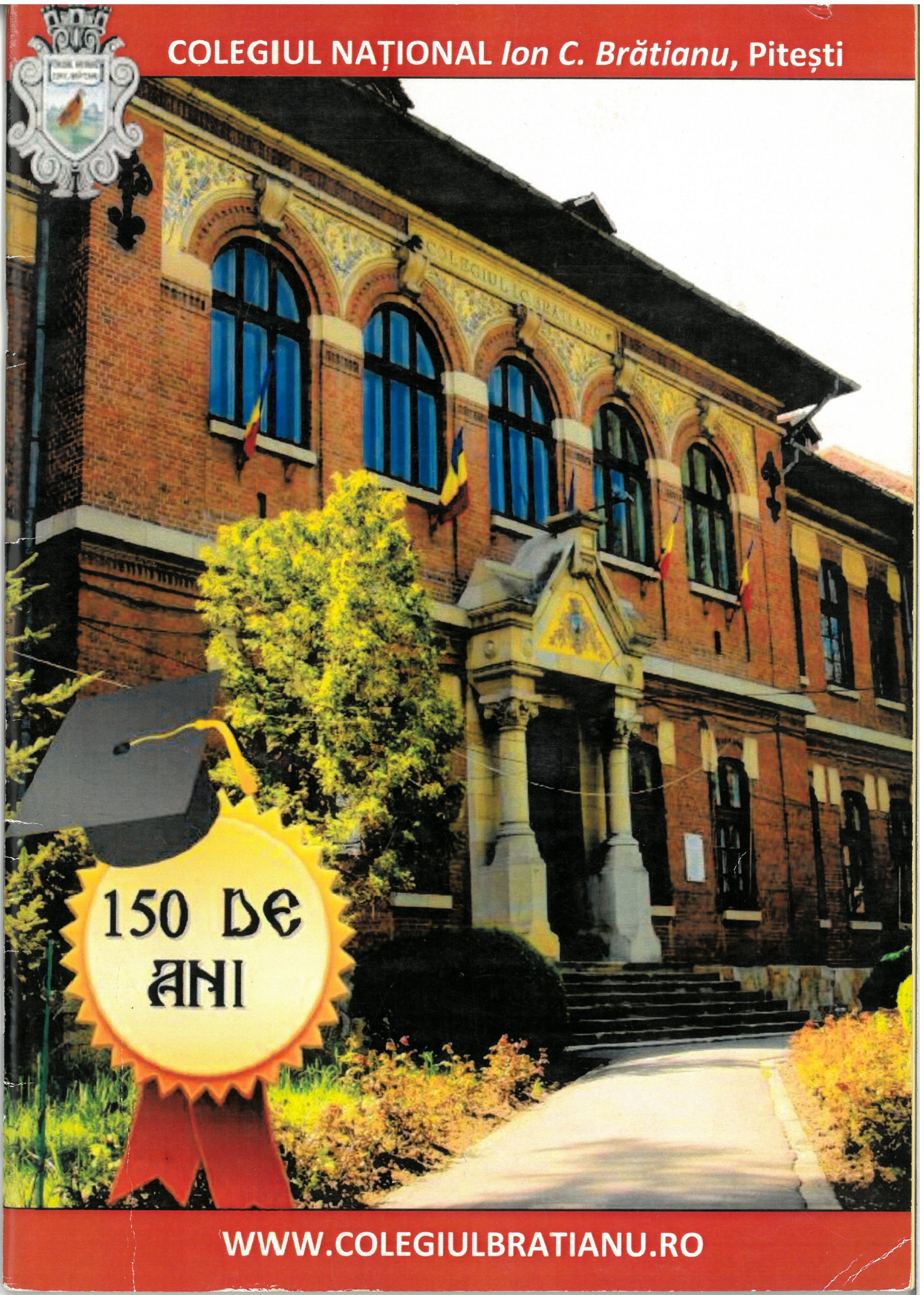

WWW.COLEGIULBRATIANU.RO

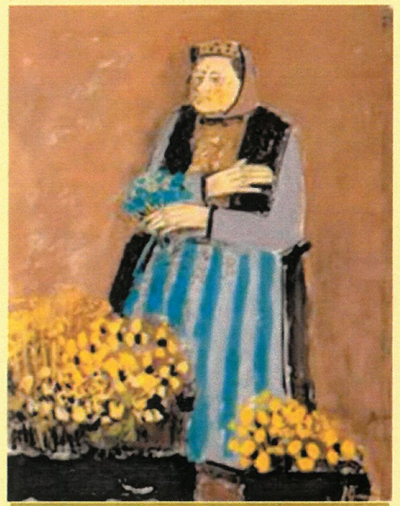

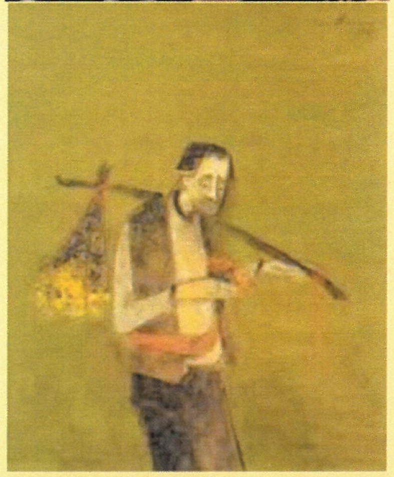

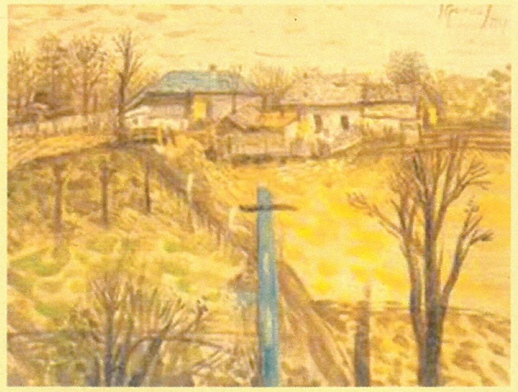

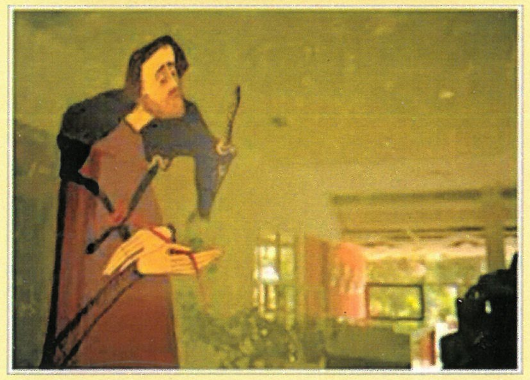

La mulți ani, Brătianu!

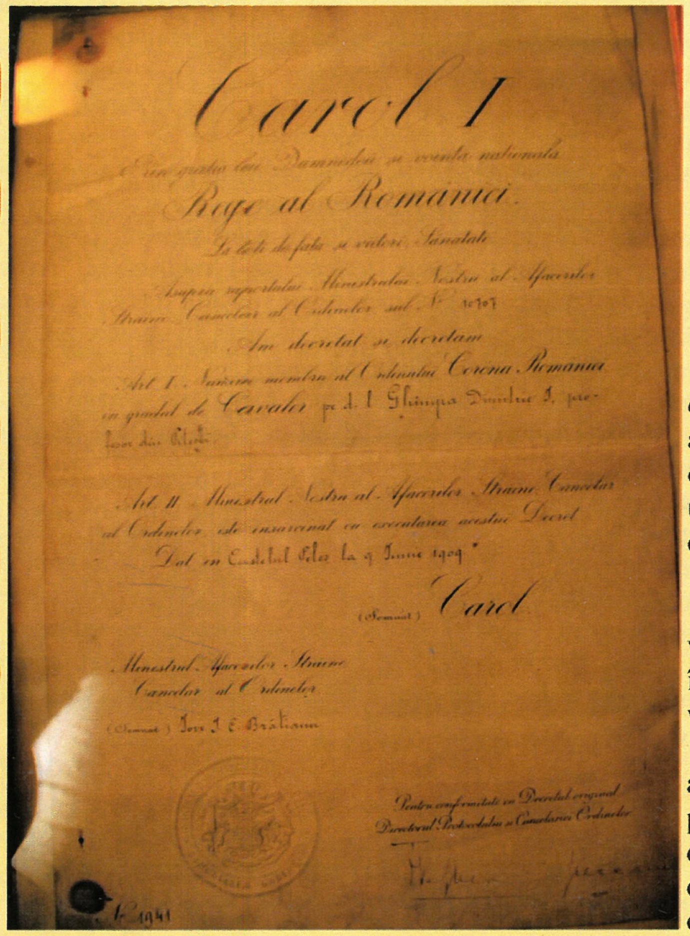

Carol I

Prin grația lui Dumnezeu și voința națională

Rege al Romaniei

La toți de față și viitori sănătate

Asupra raportului Ministrului Nostru al Afacerilor Străine Cancelar al Ordinelor sub No 10707

Am decretat și decretăm

Art. I. Numim membru al Ordinului Coroana Romaniei cu gradul de Cavaler pe d. I. [illegible] profesor din Pitești

Art. II Ministrul Nostru al Afacerilor Străine Cancelar al Ordinelor este însărcinat cu executarea acestui Decret

Dat în Castelul Peles la 9 Iunie 1909

(Semnat) Carol

Ministrul Afacerilor Străine Cancelar al Ordinelor

(Semnat) Ion I. C. Brătianu

Pentru conformitate cu Decretul original

Directorul Protocolului și Cancelariei Ordinelor

Mesajul domnului
Inspector Școlar General,
profesor Dumitru Tudosoiu,
la ceas aniversar al Colegiului Național
Ion C. Brătianu

Dragi colegi, elevi și părinți,

La ceasul aniversar al unuia dintre cele mai prestigioase licee argeșene, gândurile noastre se îndreaptă, deopotrivă, către elevi, dascăli și părinți, uniți întru slujirea aceluiași ideal educațional.

Elevii noștri, lumina viitorului!

Profesorii, oamenii mânați de vocație care îi instruiesc, îi învață să învețe și să urmeze drumul reușitei în viață!

Părinții, beneficiarii secundari ai educației, care au conturat copiilor premisele unui destin ce trebuie împlinit de către cei care vor continua să deschidă, la rândul lor, spre cunoaștere, ochii acelor copii!

Este o bucurie și o mândrie să vă fim alături în acest emoționant moment de profundă trăire și desăvârșire! Idealul educațional al învățământului românesc urmărește dezvoltarea liberă și armonioasă a individualității umane, în formarea personalității autonome și în asumarea unui sistem de valori necesare pentru dezvoltarea personală. Inspectoratul Școlar Județean Argeș reprezintă o instituție în slujba comunității, care acționează pentru realizarea obiectivelor educaționale naționale și care promovează și sprijină performanța și calitatea în școlile argeșene. Vă felicităm, așadar, că ați ridicat la rang de tradiție arta educației!

Sunteți o instituție ale cărei pagini sunt scrise cu litere de aur în cartea istoriei, care a dat posterității personalități marcante în nenumărate domenii și și-a pus amprenta imuabilă asupra destinelor societății.

Colegiul Național *Ion C.Brătianu* sărbătorește astăzi împlinirea a o sută cincizeci de ani de istorie, dovadă a unei vechi ființări erudite a culturii argeșene.

Cu acest prilej, adresez Colegiului cele mai frumoase urări pentru un viitor pe măsura trecutului și prezentului.

Vă dorim să vă continuați drumul succesului și al performanței! Vă urăm sănătate și putere în perpetuarea misiunii nobile și a profesiunii dumneavoastră de credință!

La mulți ani!

Omul sfinţeşte locul!

Prof. dr. Alina Manea
Directorul Colegiului Naţional *Ion C. Brătianu*

Existenţa Colegiului Naţional *Ion C. Brătianu* Piteşti va rămâne întipărită în memoria mea afectivă şi mentală pentru toată viaţa. Cu mândrie declarată, mărturisesc faptul că există multiple perspective din care mă raportez la această instituţie. Ca fostă absolventă (Liceul Teoretic *Nicolae Bălcescu*, pe atunci), colegiul se identifică cu patru ani de neuitat, cei mai frumoşi, de altfel, din tot parcursul meu de învăţăcel. Sunt vremurile sufletului meu, căci sunt ale adolescenţei trăite cu o mulţime de visuri, ale emoţiilor născute de provocarea intelectuală şi erotică, ale speranţei că-ntr-o zi vei ajunge „om mare". Întâlnirile mele cu dascălii colegiului n-au fost deloc întâmplătoare, marcându-mi devenirea.

Ca profesor al colegiului, vă împărtăşesc gândul de a mă simţi printre binecuvântaţii de Dumnezeu, având şansa să întâlnesc oameni de calitate (elevi şi profesori), fiecare dintre ei hotărându-mi, într-un fel sau altul, direcţiile de evoluţie personală. Constat diferenţe între elevii de azi şi cei de altădată, impuse de tipologiile generaţiilor, de contextul social, însă datoria noastră de profesori este să fim pregătiţi pentru cea mai dură adaptare, căci a judeca permanent este neconstructiv, iar catalogarea cuiva doar în parametrii negativului nu ne este deloc trebuincioasă.

Funcţia de director al colegiului nu a fost acceptată de mine cu uşurinţă interioară, conştientă fiind de ceea ce presupune, dar sunt convinsă că este unul dintre rosturile mele pe lumea aceasta, pentru o anumită perioadă, şi că trebuie împlinit aşa cum se cuvine, fără resentimente.

Am nădejdea că vom duce la capăt, cu bine, reabilitarea clădirii colegiului, care nu este o misiune uşoară. De altfel, niciun proiect de anvergura aceasta nu este facil. Recunosc faptul că a existat o echipă implicată trup şi suflet în acest proiect (comisia de licitaţie), căreia trebuie să-i mulţumesc. Acestei echipe şi celor care m-au susţinut mereu le datorez puterea de a merge mai departe, în multele zile când mă încearcă gândul renunţării.

Colegiul acesta a fost şi va rămâne acelaşi! Oamenii se schimbă! Şi când spun acest lucru, mă gândesc la proverbialul *Omul sfinţeşte locul!*, cu o convingere de nezdruncinat.

Profesional şi educaţional vorbind, consider că va rămâne o instituţie onorabilă şi concurenţială, dacă cei vizaţi (elevi, profesori, părinţi) vor înţelege că educaţia se face cu implicare, că valoarea se fundamentează pe muncă cinstită şi respect reciproc, că toleranţa echilibrată trece primejdia rea şi că *unde-s doi, puterea creşte!*

La mulţi ani, *Brătianu*!

Cercul magic din veşnicia unei şcoli

Profesor Florica Dumitru
Directorul adjunct al Colegiului Naţional Ion C. Brătianu

Părintele este cel care prin dragostea lui ocrotitoare ţine aproape toţi membrii familiei şi creează în jurul acestora un cerc protector, în care invocă divinitatea şi în care este lăsată să pătrundă şcoala, pentru ca prin tot ceea ce se întâmplă în cadrul ei să asigure viitorul copiilor săi.

Profesorul este omul hărăzit de Dumnezeu, ca prin talentul său de pedagog, cu care a fost înzestrat, să deseneze un cerc magic, în care să cuprindă elevii clasei pe care o conduce, aşezându-i astfel pe toţi, la fel de aproape, pentru a le putea urmări ucenicia, în fiecare clipă.

Directorul unei şcoli este cel care, prin planul său managerial, reuneşte cercurile tuturor claselor, reuşind să creeze astfel o fortăreaţă, în interiorul căreia elevii se pregătesc de lupta cu viaţa, învăţând să fie cei mai buni. Lungimea acestui cerc educaţional este determinată de diametrul profesor-părinte, în centrul căruia trebuie fixat întotdeauna elevul, pentru că educaţia se realizează prin activităţi în care trebuie să colaboreze toţi factorii implicaţi.

Când cercul acesta mare se desface, la finalul anilor de şcoală, toate elementele echidistante care au stat la baza formării lui îşi vor urma o traiectorie bine stabilită. Acesta este momentul mult aşteptat, în care elevii săi vor deveni oameni mari, iar profesorii lor – nişte bătrâni mici, dar care vor simţi în acea clipă, că sunt veşnici.

Citadela

Prof. univ.dr. Ştefan Găitănaru
Universitatea din Piteşti

Marile cetăţi, definiţii ale inexpugnabilului, îşi construiau, deseori, pe dinăuntru, citadele mai puternice pentru jertfa ultimei rezistenţe.

În trecerea timpului, marile oraşe... Câte dintre ele n-au dispărut? Aşa au răsărit citadelele moderne, ca o ultimă rezistenţă în faţa timpului: şcolile. Aici se descoperă şi se formează valorile, se deschid ferestrele afirmării, ale consacrării. Strategia acestora, prin care timpul este nevoit să poarte cu sine valorile, este o îmbinare permanentă între tradiţie şi modernitate.

Când intri în curtea Colegiului Naţional *Ion C. Brătianu* din Piteşti (o puteai face de acum 150 de ani) eşti tentat, plimbându-te printre copacii foşnitori şi florile aprinse, să numeri plăcuţele de aur din faţadă. Ele te urmăresc şi înăuntru, când, pe panourile din hol sau răsfoind câteva file de istorie, eşti tentat să numeri mulţimea medaliilor de aur de la olimpiadele naţionale şi internaţionale, de la concursurile sportivilor şi de la toate competiţiile notabile ale vârstei de foc. Fiecare este o încununare a măiestriei profesorilor, îngemănată cu idealurile dezlănţuite din suflete de băieţi şi fete. Şi mii şi mii de ore de muncă. Ore de trudă, de chin, de îndoieli, dar şi de lumina sclipitoare a izbânzii. Cine a avut ideea plăcuţelor de aur din faţadă?

Aceste vorbe mari se pot transforma în nume proprii, dar nu ies din metaforă, pentru că sunt nume de legendă: Constantin Cristescu (general-erou, 1916), Costin Petrescu (profesor la Şcoala Naţională de Belle Arte din Lyon), Ion Minulescu, Ion Barbu, Vl. Streinu (scriitori), Armand Călinescu (fost prim – ministru), Nicolae Apostolescu (doctor în litere la Sorbona), Gheorghe Marinescu (laureat al Academiei Franceze de Medicină), Constantin Bălăceanu Stolnici (academician), Emil Constantinescu (fost preşedinte al României), Carol Corbu (maestru emerit al sportului). Şi mulţi alţii.

La timpul prezent, trebuie să intri într-o clasă, să stai liniştit într-o bancă şi să asişti la focul unei lecţii. Eu însumi am făcut-o de mai multe ori. Şi-am văzut cum se împletesc în retorte magice speranţele viitorului. Nu sunt atât de multe cuvinte pentru a mulţumi acestor dascăli minunaţi. Şi-acestor copii irezistibili care se zbat ca florile din grădină înspre lumina soarelui.

Şi-ar trebui ca cei care s-au călit în aceste retorte, oricât de sus ar ajunge, să se întoarcă (nu este vorba de recunoştinţă) şi să-i ridice pe piedestalul pe care-l merită pe cei care veghează, poate în suferinţă, la eternitatea acestui foc. Ar simţi şi ei bucuria luminii şi focul ar clocoti mai puternic.

Colegiul Naţional *Ion C. Brătianu* din Piteşti, 150!

LA MULŢI ANI, CITADELĂ NEPIERITOARE!

MULTE VIEŢI VOR ÎNFLORI ÎN TINE!

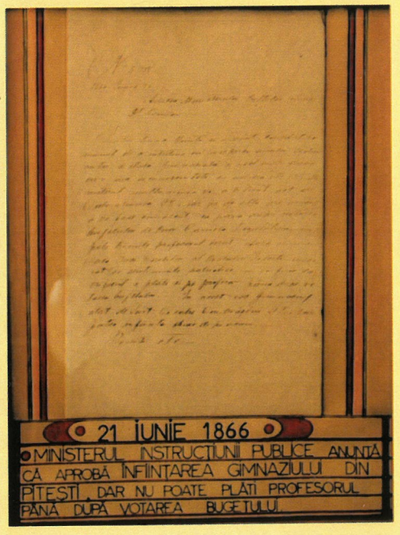

Cu iubire, cu prietenie...

Cornelia Domnișoru
Profesor de istorie

Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru șansa pe care am avut-o de a profesa și conduce această instituție de învățământ, unde mi-am adus părticica mea de contribuție în formarea multor generații.

Cu iubire, cu prietenie, cu gând bun și cu toată ființa mea ca profesor de istorie și director al Colegiului Național *Ion C. Brătianu* în perioada 1996-2001 doresc acestei instituții de învățământ la cea de-a 150-a aniversare un călduros „La mulți ani!" și mult succes în continuare. Îmi amintesc cu plăcere că m-am străduit și am luptat să readuc pe frontispiciul acestei prestigioase instituții numele pe care l-a purtat la înființare: *Ion C. Brătianu*. Când liceul a împlinit 131 de ani, prin intervenția mea personală în plenul acțiunii de comemorare am cerut să se numească Colegiul Național *Ion C. Brătianu*, ceea ce s-a realizat din acel moment, în prezența președintelui României de atunci – Emil Constantinescu, fost elev al liceului.

Alături de colegii mei, ne-am adus contribuția la bunul mers al școlii, realizând foarte multe activități, demonstrând că suntem o școală cu tradiție și rezultate excelente.

În tradiția colegiului a intrat această sărbătorire anuală, o zi a „Porților deschise" în care elevi și profesori de ieri și de azi se întâlnesc pentru a omagia instituția și pentru a arăta în continuare că suntem una din școlile foarte bune din țară, lucru care ne obligă și în viitor.

La mulți ani!

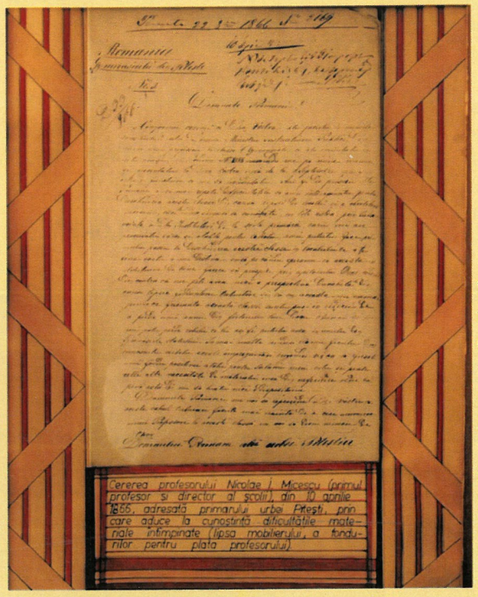
Cererea profesorului Nicolae I. Miceșcu (primul profesor și director al școlii din 10 ianuarie 1865, adresată primarului urbei Pitești, prin care aduce la cunoștință dificultățile materiale întâmpinate (lipsa mobilierului, a fondurilor pentru plata profesorului)

Cel mai bun

Constantin Luca
Absolvent promoția 1954
Profesor de educație fizică și sport

În anul 1947, când am absolvit clasa a IV-a în comuna Leordeni, învățătorul Constantin Bustea mi-a spus să dau admitere la Liceul *Brătianu*, pentru că e ***cel mai bun***.

După o triere responsabilă la limba română și matematică, scris și oral, am fost aleși ***cei mai buni***.

Deși nu aveam cărți, am fost pregătiți de niște oameni care au dorit să fie profesori, nu doar purtători de diplome, uneori, fără acoperire profesională. Erau ***cei mai buni***. Rezultatele muncii lor și ale elevilor sunt impresionante: nenumărate premii naționale și internaționale au adus liceului calificativul de ***cel mai bun***. Exemplific cu colegul meu Marius Iosifescu, ilustru matematician, președintele Academiei Române, colaborator al prestigioaselor instituții din Oxford, Cambridge, SUA etc. și Liviu Suciu, câștigător al medaliei de aur la Olimpiada Internațională de Matematică de la Seul cu maximum de puncte. Un record ce poate fi cel mult egalat. Au fost ***cei mai buni***.

Elevii purtau cu mândrie prin oraș uniforma și emblema, fiind urmăriți cu admirație de cei trecători. Se știa că sunt ***cei mai buni***. Mulți dintre ei au intrat la facultăți, pe locuri fruntașe pentru că erau ***cei mai buni***.

Iubite Colegiu, te-am servit cu credință 45 de ani, iar acum, de ziua ta, îți urez din inimă să fii mereu **CEL MAI BUN!**

Agora

Steluța Istrătescu
Profesor de limba engleză

Să scrii despre cei care nu mai sunt este atât de greu. Să-ți aduni frânturile de amintiri și să încerci să le pui cap la cap pentru a forma povestea de care ai atâta nevoie este aproape imposibil. Și totuși, imposibilul devine posibil când amintirea celor care ne-au fost mentori, învățăcei, colegi și prieteni rămâne veșnic întipărită în adâncul sufletului.

Când am pus pentru prima dată piciorul în acest liceu – se întâmpla în toamna anului 1968 - am simțit că păşesc într-o „zonă interzisă", o zonă unde muritorii de rând nu-și puteau găsi locul. Iar cancelaria mă înfricoșa de-a dreptul. Majestuos construită, spațioasă, înaltă, cu tablouri împresionante pe pereți, cu un candelabru imens care lumina masa lungă din lemn masiv negru, în jurul căreia tronau scaune cu speteze înalte, totul mi-a tăiat respirația. Firește, n-am îndrăznit să mă așez. Știam că impunătoarele scaune erau rezervate Agorei. Noi, noii veniți, eram pe lista de așteptare.

„Cancelarie de a-ca-de-mi-ci-eni"- îmi sună și acum remarca zeflemitoare, rostită printre dinți, cu ranchiună, a unui inspector școlar-general, la unul din primele consilii pedagogice la care am participat. Într-adevăr „gura păcătosului adevăr grăiește"- am rostit „cu voce tare" în gând. Privindu-i, nu -mi puteam da seama care este mai „academician decât celălalt". Tudor Popescu, George Aman - profesor emerit, Titus Păuna, Nicolae Spinei, Dumitru Mihalașcu, Eduard și Eugenia Minasian, Ion Beșoiu- ordinul muncii cl.III, Florin Cosmescu, Elena Vasile, Steriade, Dalia Petrescu - ordinul muncii cl.II, Georgeta Ștefănescu, Nicolae Vlad, Nicolae Mitulescu, Ovidiu Dumitrescu, Marin Bădescu, Florin Anghel, Gheorghe Muranievici, Constantin Fulgeanu și mulți alții... erau cei care ocupau locurile din jurul impunătoarei mese. Noi, noii sosiți – și nu eram chiar puțini – ne așezam și stăteam timorați și nemișcați pe scaunele de lângă perete. Am îndrăznit să ocup un loc la „centru" după foarte mulți ani, în ziua când doamna Tatiana Comșa, profesoara de franceză, s-a retras la pensie.

Atmosfera din cancelarie era cu totul distinsă și nimeni n-ar fi încercat să încalce regulile bine stabilite. „Domnule profesor", „doamna profesoară", erau formulele cu care ne adresam unul altuia – în vremea în care mult prea proletarul „tovarășe" era obligatoriu. Profesorii soseau cu cel puțin un sfert de oră înaintea începerii cursurilor. Noi, cei tineri, veneam chiar mai devreme. Vorbeam în șoaptă, nimeni nu îndrăznea să ridice glasul și nici n-ar fi fost nevoie, ne sfătuiam, discutam probleme legate de școală, ceream sau ne puneam la punct ultimele detalii pentu orele respective, apoi la „fix" ne luam cataloagele și plecam la cei care ne așteptau. Profesorul care nu aștepta niciodată zbârnâitul „clopoțelului" era Nicolae Spinei, care intra în clasă în momentul când sunetul atât de cunoscut răsuna pe coridoare. Elevii îl așteptau liniștiți și nerăbdători să-i asculte minunatele „vorbe de duh".

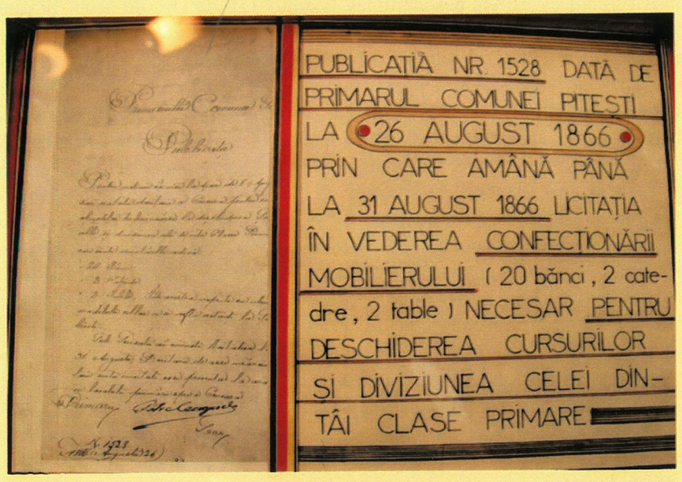
PUBLICAȚIA NR. 1528 DATĂ DE PRIMARUL COMUNEI PITESTI LA 26 AUGUST 1866 PRIN CARE AMÂNĂ PÂNĂ LA 31 AUGUST 1866 LICITAȚIA ÎN VEDEREA CONFECȚIONĂRII MOBILIERULUI (20 bănci , 2 catedre , 2 table) NECESAR PENTRU DESCHIDEREA CURSURILOR ȘI DIVIZIUNEA CELEI DINTÂI CLASE PRIMARE

Să intri într-un asemenea sanctuar era aproape un sacrilegiu. Şi totuşi am intrat. Eram de-a dreptul speriată. Liceul fiind numai de băieţi, mă găseam în mare încurcătură. Într-una din zile, înaintea începerii anului şcolar, mi-am luat inima în dinţi şi am îndrăznit să-i cer sfatul domnului profesor Tudor Popescu, a cărui soţie, doamna Virginica Popescu, îmi fusese dirigintă la şcoala generală. „Nu am ce sfat să-ţi dau. În clasă eşti propria ta stăpână. Ceea ce-ţi pot spune, este să nu fii ranchiunoasă". Domnul profesor George Aman, care era pe scaunul alăturat, a dat din cap afirmativ, în timp ce frunzărea *Iliada*. Cum aş fi putut uita vreodată? Un alt „sfat", de care mi-am aminit mereu, a fost cel al profesorului Anghel Florin, profesorul de franceză, „notre chef", cum îl numeam noi cu respect şi admiraţie: „mai bine să vorbeşti prost decât să taci deştept".

Şi aş vorbi la nesfârşit despre aceşti „monştri sacri", dacă aş fi convinsă că cineva ar dori să mă asculte, cineva care să înţeleagă ce înseamnă să fii profesor, în adevăratul sens al cuvântului, ce responsabilităţi imense ai în educarea tinerei generaţii, ce trebuie să faci pentru a sparge zidul ce veşnic ţi se înalţă trufaş în cale, barând comunicarea între generaţiile care de când lumea şi pământul au fost într-un veşnic „antagonism". Cu siguranţă, pentru ei acest zid nu a existat niciodată.

Ce făceau aceşti coloşi pentru a reuşi să spargă acest zid? Făceau adevărate minuni. Nu precupeţeau niciun efort, oricât de imposibil ar fi părut la prima vedere. Mereu într-o continuă frământare, nelinişte, tremurau la gândul unui eventual eşec. Elevii lor trebuiau să fie doar pe primele locuri. Şi erau. Menirea lor ca dascăli era răsplătită. Îmi amintesc atât de bine, cum la finele fiecărui an şcolar, liceul nostru primea teancuri de felicitări - şi nu exagerez deloc - de la cele mai mari universităţi din ţară: elevii noştri se aflau mereu pe primele locuri. Directorul Nicolae Mitulescu – apoi toţi cei care i-au urmat - ne citea cu bucurie, dar mai ales cu mândrie, listele absolvenţilor care duceau renumele liceului mai departe. Cinste acestor minunaţi profesori şi ucenicilor lor.

Şi acum mă întreb „unde ne sunt profesorii de altădată?" Mi-e tare dor de ei. Au plecat unul câte unul, tăcuţi şi discreţi aşa cum au trăit. (Titus Păuna, profesor de biologie, a murit într-o dimineaţă mohorâtă de toamană, în momentul când semna condica de prezenţă). Cine-şi mai aminteşte de ei? Noi toţi şi ucenicii care au fost plămădiţi din truda neobosită şi dragostea lor neţărmurită.

Un gând pios pentru cei care nu mai sunt decât în inimile noastre şi care vor rămâne veşnic în memoria atâtor şi atâtor generaţii minunate, generaţii modelate după chipul şi asemănarea mentorilor lor... Mărturie stau teancurile de scrisori de mulţumire pe care le-am primit de-a lungul anilor de la foştii noştri elevi, acum împrăştiaţi în cele patru vânturi ale lumii.

Colegiul *Ion. C. Brătianu* Piteşti, leat cu Academia Română

Maria Mona Vâ lceanu
Profesor de limba şi literatura română

Au trecut ca un vis peste fruntea liceului 150 de ani, un secol şi jumătate de la acel însemnat 1866, când în Piteşti se deschideau cursurile celei dintâi clase gimnaziale, având 12 elevi şi un singur profesor, Nicolae Micescu, absolvent al Facultăţii de Ştiinţe, care preda toate disciplinele. Prin decret regal, din 1898 această şcoală a primit numele *Ion C. Brătianu*. Frumuseţea clădirii, a cărei faţadă este decorată cu un mozaic cu plăcuţe de aur s-a păstrat până la noi. În aprilie 2016, Academia Română a sărbătorit 150 de ani de existenţă, în 27 mai 2016 Colegiul nostru împlineşte aceeaşi vârstă. Frumoasă vârstă, frumoasă aniversare! Cu toate că de-a lungul timpului şcoala s-a întâlnit cu perioade faste şi, uneori, nefaste. Dar oamenii ei, profesori şi elevi, au ştiut să reziste. Mărturii sunt multe, în superba bibliotecă unde există carte de patrimoniu şi în Muzeul creat la iniţiativa profesorului Manu Bădescu în fosta locuinţă a directorului. Acolo se află şi cererea elevului Ion Minulescu către directorul de atunci, pentru înfiinţarea unei societăţi a şcolarilor, cu numele *Junimea*. Directorul, om luminat, a aprobat cererea aceasta specială şi din 1897 se desfăşoară activitatea societăţii literare *Junimea*, cu unele întreruperi, după vremuri şi după oameni. Prestigiul liceului a crescut mereu, ca şi numărul de elevi din care au ieşit apoi oameni de seamă ai neamului nostru. Mai puţin fericite momente au fost cele în care bombardamentul a distrus o aripă a frumoasei clădiri sau comisii ale noii puteri comuniste au schimbat numele de *Brătianu* pus la index cu cel de *Şcoală Medie* şi, mai târziu, *Nicolae Bălcescu*.

Aşa am cunoscut şi eu această şcoală, Liceul de băieţi *Nicolae Bălcescu*, în care am intrat prima dată în 1971, eu însămi liceeană, când intransigentul profesor Nicolae Spinei a reînfiinţat Societatea şi revista *Junimea*.

I-au fost alături mereu profesorii Marin Manu Bădescu şi Constantin Fulgeanu. Pe ei i-am cunoscut eu, ei mi-au predat ştafeta când în 1989 am devenit profesor titular al şcolii, de la ei am aflat şi taina frumosului mozaic de deasupra uşii de la intrare. Comuniştii au dispus distrugerea acestui mozaic, semn al vremurilor de odinioară; în taină, noaptea, directorul de atunci a adus oameni şi l-au zidit ca pe Ana lui Manole. După decembrie 1989, garda veche, în frunte cu profesorul Nicolae Spinei, au purces urgent la desfacerea tencuielii care acoperea emblematica imagine a nobleţii.

Cam aşa s-au petrecut lucrurile şi cu unele cărţi din bibliotecă, puse la index şi destinate arderii. Profesorii i-au îndemnat pe elevi să le ia acasă şi să le ascundă prin poduri, pe la streaşina caselor. Multe s-au deteriorat în aproape 50 de ani de interdicţie, dar unele au fost aduse înapoi şi redate bibliotecii de foştii elevi, personal am asistat la un astfel de eveniment organizat de profesorul de română Constantin Fulgeanu: fostul elev, acum prof. univ. dr. Nicolae Leonăchescu, a adus cărţile pe care cândva un adolescent le ascunsese pentru a nu fi distruse. Braţul lung al Securităţii încerca uneori să se întindă şi asupra elevilor, dar şi ei au fost apăraţi de dascălii lor, aşa cum se vede din povestirea pe care o redăm a domnului Mihail Ghiţescu, din vremea când era diriginte.

În cadrul *Societăţii Junimea* am sprijinit cenaclul literar, revista precum şi activităţi distractive cum ar fi *Balul Fulgilor de nea*, activităţi care continuă şi acum. Şi parcă răsună încă pe vastele coridoare paşii lui Ion Minulescu, Ion Trivale, Dan Barbilian, Vladimir Streinu şi alţi truditori ai cuvântului.

E greu de enumerat galeria de dascăli străluciţi ai acestei şcoli şi mai greu este să enumerăm oamenii mari care au ieşit din aceste bănci. Ei vin uneori şi se întâlnesc cu colegii şi profesorii, dar toţi, oriunde şi spre orice mari universităţi îi poartă paşii în lume, vorbesc despre această şcoală ca despre o icoană scumpă sufletului lor.

Am primit ştafeta din mâna unor cărturari adevăraţi şi pot spune că am predat-o unor tineri cu care deja putem să ne mândrim, profesoara Gabriela Georgescu pentru limba şi literatura română, fostă elevă a noastră, ca şi Alina Manea, fostă elevă, acum directoarea colegiului. Cum se spune în asemenea momente: Vivat! Crescat! Floreat!

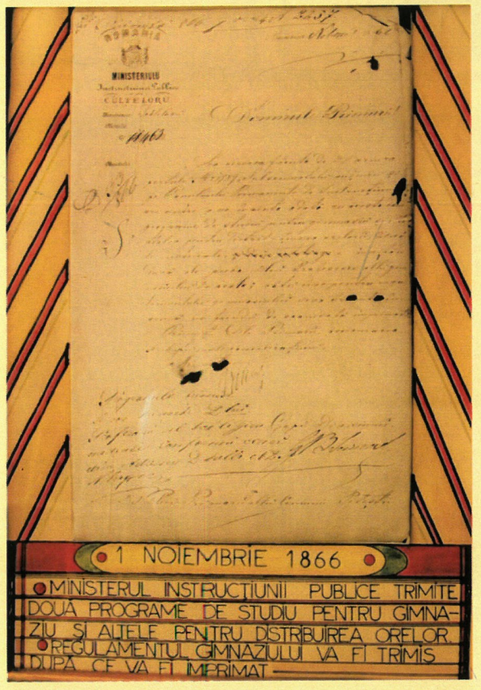

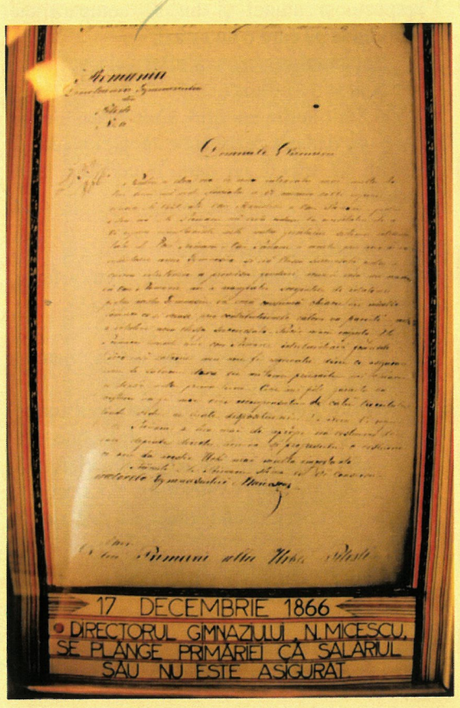

Ultima promoţie de băieţi

Niculae Voica
Absolvent promoţia 1959
Profesor de matematică

Î: Sunteţi fost elev al colegiului. Ce promoţie? Ce amintiri vă leagă de liceu ca fost elev? Ce profesori v-au marcat existenţa?
NV: Am terminat liceul in 1959, ultima promoţie de băieţi a liceului. Multe amintiri, ca pe orice elev. Profesorul de matematică, Alexandru Stănescu, prin felul în care preda.
Î: În ce perioadă aţi fost profesor al colegiului?
NV: Profesor al colegiului am fost în perioada 1964-2004.
Î: Ca elev sau ca profesor aţi avut emoţii mai mari în prima zi de şcoală la liceu?
NV: Evident, ca profesor.
Î: Cum era relaţia profesor-elev şi cum vi se pare cea de astăzi?
NV: Înainte relaţia profesor-elev era o relaţie decentă. Elevii erau foarte respectuoşi atunci şi nu se compară cu atitudinea pe care o au astăzi.
Î: Relatataţi-ne o amintire plăcută din activitatea dvs. didactică.
NV: Sunt multe amintiri. Cele plăcute erau când se dădeau rezultatele la olimpiadă şi vedeai că elevii pe care îi conduci luau premii.
Î: Şi una... neplăcută.
NV: Nu ştiu, e greu de spus.
Î: Menţineţi legătura cu foştii dumneavoastră elevi?
NV: Da!
Î: În ce fel credeţi că le-aţi marcat existenţa?
NV: Prin pregătirea lor profesională foarte bună, obţinând rezultate deosebite la admiterile pentru învăţământul superior.
Î: Ce sfaturi daţi profesorilor de azi, mai ales celor tineri, având în vedere experienţa dvs. de dascăl?
NV: Să fie serioşi, să pună mâna să înveţe lecţiile bine acasă pentru a nu avea probleme în clasă.

Î: Având în vedere că suntem în an de sărbătoare, vă rugăm să adresaţi o urare cu ocazia împlinirii a 150 de ani de existenţă a colegiului nostru.
NV: Liceului îi doresc ani mulţi, cu rezultate deosebite!

La mulţi ani, *Brătianu*!

Eleonora Ulmeanu
Profesor de limba latină

Profesorii mei din facultate ne-au format în acest spirit: *Non scholae, sed vitae discimus* (Învăţăm nu pentru şcoală, ci pentru viaţă). Câtă responsabilitate socială pentru noi, profesorii, derivă din acest principiu!

Când am venit la Colegiul *Ion C. Brătianu* (pe atunci Liceul *Nicolae Bălcescu*), ştiam că am privilegiul de a-mi face profesia într-o unitate de elită. Ajungeam aici prin transfer de la un liceu bun, *Alexandru Odobescu*, unde lăsam un colectiv minunat, cu mulţi profesori tineri, pasionaţi de profesia lor şi foarte veseli. Prima zi la noul liceu a fost şi fericită, dar şi tristă. Intrând în cancelaria imensă şi impunătoare, mă aşteptam să mă ia cineva în seamă. Nu a fost aşa. Cancelaria era plină cu mulţi dintre marii profesori de atunci: Păuna Mihalaşcu, Nina Vasile, familia Minasian etc. Nu mă cunoştea aproape nimeni. Acasă am plâns toată ziua. M-a speriat şi gândul că voi avea ca elevi doar băieţi. Dar ce neaşteptat de bine m-am înţeles cu majoritatea dintre ei. Am avut la început mari emoţii, dar apoi am fost mândră să fac parte din acest colectiv de calitate (există o emulaţie reciprocă, indiferent de vârstă) şi să predau unor elevi selecţionaţi prin sita examenelor, să muncesc într-o atmosferă intelectuală de excepţie, datorată preocupării de a fi prezenţi la comunicări, simpozioane, la olimpiade şcolare, la prezentări de cărţi ştiinţifice sau literare ai căror autori-profesori sunt de notoriotate în Argeş. Toate acestea au dat şi dau colegiului nostru o aură, o distincţie aparte. Şcoala îţi dă acel grăunte de aur cu care pleci în viaţă şi din care va încolţi şi vă creşte personalitatea. Am fost întotdeauna de părere că noi avem obligaţia de a-i forma pe copii ca pe un demn şi competent schimb de mâine în societate. Prioritare sunt, aşadar, cunoştinţele pe care le transmiţi şi, mai ales, dorinţa de a şti, de a te perfecţiona.

Am multe amintiri frumoase din anii *brătieneşti*: am format şi am însoţit elevi care, la faza naţională a Olimpiadei de Limba Latină, au obţinut distincţii importante. Îmi amintesc, printre alţii, de elevul Denis Meraru, care la Concursul naţional de civilizaţie romanică de la Iaşi, a obţinut premiul I cu maximum de puncte.

Dacă am învăţat şi eu, ca profesor, ceva de la elevi? Sigur că da. Îmi amintesc de un fost elev, Oprescu, spaima orelor, problema şcolii. Când era prezent, era necesar să fii înarmat cu multă răbdare. După o oră de latină în care nu i s-a simţit prezenţa, a venit după mine şi mi-a pus o întrebare încuietoare: „De ce credeţi, că am stat atât de cuminte? Pentru că astăzi s-au discutat numai lucruri care m-au interesat şi am vrut să le ascult". Am învăţat de la elev că te poţi face respectat prin pregătirea ta, prin multă muncă, pasiune pentru profesie, prin dragoste faţă de copii şi comunicarea cu ei. Mă bucură mult că foşti elev de-ai mei, la întâlniri ale generaţiilor, apreciază exigenţa în care i-am format. Cu siguranţă, această exigenţă i-a ajutat pe ei să devină buni ingineri, medici, farmacişti, profesori, jurişti, economişti, oameni întregi.

Mi-am iubit meseria şi ziua în care am fost nevoită să părăsesc şcoala. prin pensionere, a fost una tulburător de dureroasă pentru mine.

Urez colegiului *Ion C. Brătianu* un *Vivat, crescat, floreat*, întru păstrarea tradiţiei de a fi cel mai bun, de a fi întâiul în atâtea concursuri cu noi înşine, la care ne supune viaţa. Aduc, în acest context, un omagiu distinşilor profesori care au activat aici, ridicând prestigiul acestui liceu.

La mulţi ani, *Brătianu*!

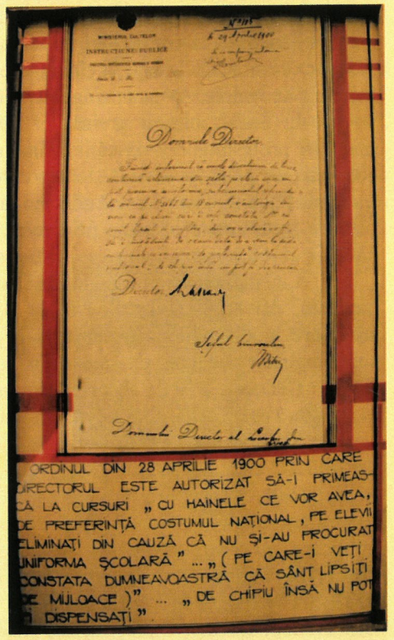

Anii de liceu la *Ion C. Brătianu* - o promoție de excepție

Vasile Ghițescu
Absolvent promoția 1956
Profesor de limba și literatura română

M-am cunoscut cu viitorii mei colegi în curtea liceului, pe atunci numai de băieți, la opt ani de la terminarea celui de-al Doilea Război Mondial, în anul 1953, începând cu clasa a VIII-a. Majoritatea venea din mediul rural, din familii modeste, unele chiar lovite de o sărăcie accentuată de consecințele celor șase ani crunți de război.

Datoriile impuse de U.R.S.S. țării noastre după încheierea războiului erau de-a dreptul împovărătoare (mai ales după intervenția slugarnică a Anei Pauker care a adăugat la cifra datoriilor, și așa foarte mare, încă un zero, în prezența ministrului de externe Andrei Ianuarevici Vâșinski).

Toate produsele și bunurile materiale erau raționalizate prin așa-zisele „cartele", iar cotele către stat mărite abuziv, mai ales pentru famiile din mediul rural, încadrate după model sovietic la „chiaburi", erau insuportabile. Prigoana politică producea o stare de panică și nesiguranță. Delațiunea era încurajată la tot pasul, iar în penitenciarele politice apăruse sinistrul „experiment de la Pitești". Admiterea la facultăți și în alte instituții de învățământ era strict dominată de dosarul politic.

În tot acest noiam de tensiune, preocuparea noastră, ca elevi, era învățătura de carte și pregătirea temeinică. La început ne simțeam oarecum stingheri și intimidați pe lângă cei din oraș, care erau acomodați mediului urban, unii dintre ei provenind din familii înstărite și cu faimă profesională, dar eram puternic animați de o dorință fierbinte de afirmare și de a nu-i face de rușine pe părinți și nici localitățile natale. Trebuie menționat că toată promoția, de la A la F, fusese repartizată judicios, fiecare clasă cuprinzând, în medie, 38-40 de elevi, având parte de dascăli excepționali la toate obiectele de studiu. Profesori precum Ion Steriopol (directorul din aceea vreme; preda limba franceză; studiase la Paris), George Aman, Marin Manu Bădescu, Nicolae Spinei, Adelina Prodescu (limba română), Emil Morțun, Dumitru Mihalașcu (matematică), Ovidiu Dumitrescu, Iulian Matei (istorie), Marin Găiseanu (psihologie), Gheorghe Toma (geografie), Hristu Caracostea (chimie), Titus Păuna (științe naturale), Tache Sâmbotin (muzică), Filoneanu Mihai (limba rusă) și mulți, mulți alții, făceau parte din elita corpului profesoral, rezultatele lor fiind cunoscute nu numai în Pitești, ci și în întreaga țară.

Structura anilor școlari era compusă din pătrare, iar sistemul de notare fusese copiat după cel sovietic (cu note de la unu la cinci), ceea ce îngreuna foarte mult activitatea cadrelor didactice din toate punctele de vedere. Avea un singur avantaj: te ținea într-o priză continuă.

În pofida tuturor greutăților, rezultatele nu au întârziat să apară, acestea datorându-se bunei pregătiri profesionale a dascălilor, înaltului simț civic și moral, unei severe, dar folositoare discipline, concretizată printr-o serioasă colaborare între școală și familie. De exemplu, domnul Ion Steriopol, directorul liceului, ne cerea să aducem la secretariat cărți poștale deschise, cu adresa de acasă a părinților, pe care scria notele obținute pe fiecare pătrar. Acestea erau expediate prin poștă și le aflau nu numai părinții, ci toți locuitorii comunei în frunte cu poștașul. E ușor de dedus ce efecte produceau.

Liceul dispunea pe atunci de cantină și cămin, pentru cazarea elevilor din mediul rural, în condiții modeste, dar suportabile. Se crease o atmosferă sănătoasă de pregătire a elevilor, de afirmare, de stimulare a abilităților, în sensul bun al cuvântului. Elevii interni beneficiau și de serviciile unui supraveghetor pedagog. Examenul final nu se numea pe atunci bacalaureat, ci examen de maturitate.

Cei peste 230 de absolvenți ai promoției 1956 s-au integrat bine în viața social, o bună parte din ei atingând cote înalte, sporind atât prestigiul liceului, cât și pe cel personal.

Voi menționa pe câțiva dintre ei, care-mi stăruie puternic în amintire:

DUMITRU CONSTANTIN DULCAN, medic neuropsihiatru, structură de savant, evoluție profesională excepțională, participare la congrese în străinătate (peste 25 de țări și mai multe continente, până în Australia), autor de brevete și invenții, monografii în domeniu, site de lucrări științifice, volume publicate, cu conținut eseistic și filosofic: *Inteligența materiei* (1981, 1992, 2009), *Somnul rațiunii* (2001), *În căutarea sensului pierdut* (2008), *Către noi înșine* (2013), *Mintea de dincolo* (2013) ș.a..

EMIL CONSTANTIESCU, absolvent a două facultăți: Drept și Geologie, profesor universitar, rector al Universității București, președintele României între anii 1996-2000, autor al volumelor: *Adevărul despre România*, *Timpul dărâmării, timpul zidirii* ș.a. Mi-a dăruit și mie un set în calitate de fost coleg de promoție și prieten, iar eu le-am oferit Bibliotecii Județene *Dinicu Golescu*, Pitești. Un set a fost donat

Bibliotecii Colegiului *Ion C. Brătianu*.

ION (PUIU) MATEI, medic generalist specializat în Belgia, cu o bogată și prețioasă activitate științifică, mulți ani deținând funcția de Director al Spitalului *Colentina* din București, unde era foarte iubit și respectat pentru înaltul său profesionalsim și un caracter admirabil. Era fiul profesorului nostru de istorie IULIAN MATEI și pe toată perioada liceului a fost colegul meu de bancă.

MUCENIC (CINEL) DUMITRU MĂRTOIU, medic ginecolog la Pitești, fiul celebrului chirurg Victor Mărtoiu, care a avut casa peste drum de Colegiul *Ion C. Brătianu* multe decenii. A fost demolată cu aproximativ 15 ani în urmă, iar pe locul ei s-a construit o clădire anostă, un fel de club de zi și de noapte. Cinel era un elev eminent, un coleg admirabil, cu un fizic delicat, foarte plăcut. Nu a avut noroc în viață. S-a stins prematur, răpus de un cancer nemilos. Este înhumat în localitatea natală Stănești, județul Argeș, alături de părinți. ION (NELU) MARIN, medic chirurg de mare prestigiu, la Spitalul *Elias* din București. IULIUS CROITORU, medic neurolog la Râmnicu Vâlcea.

ION ALEXANDRU, medic anestezist la Terapie Intensivă, Spitalul din Găești. Soția sa a fost medic la același spital . Era originar din Băbana, localitatea mea natală. ILIE BĂDICUȚ, conferențiar la Universitatea din București, Facultatea de Filologie, Catedra de limba arabă. Elev eminent al liceului nostru, înzestrat cu calități excepționale de filolog. A intrat prin concurs de admitere, situându-se pe locul întâi cu media maximă, din 700 de candidați pe 50 de locuri. Este autorul unui *Dicționar româno -arab*, care se află în muzeul Colegiului *Brătianu*. GHEORGHE ȘTEFĂNESCU (GICU), medic veterinar la Ștefănești-Pitești. DUMITRU POROJAN, profesor universitar la A.S.E. București.

POPESCU VIOREL, inginer constructor, absolvent al Politehnicii Brașov, șef șantier Autostrada București-Pitești (1968). Detașat în continentul african pe o perioadă de trei ani în Libia (1975-1978), director la Întreprinderea Drumuri și Poduri București.

VASILE GHIȚESCU, profesor de limba și literatura română, publicist, critic și istoric literar, fost șef de cabinet al rectorului primului Institut de Învățământ Superior din Pitești, care a constituit piatra de temelie a actualei Universități de Stat. O perioadă de cinci ani am făcut parte din redacția revistei literare și de cultură *Argeș*, în echipă cu Mihail Diaconescu, Ion Popovici, Gh. Tomozei, Florin Mugur, Alexandru Cerna Rădulescu. În perioada anilor 1997, 1999, și 2006 am fost profesor suplinitor de limba și literatura română la Colegiul *Ion C. Brătianu*, pașii purtându-mă cu catalogul sub braț, cu nostalgie și cu o mare încărcătură afectivă, pe culoarele liceului unde am fost elev cu peste șase decenii în urmă. Doctorul DUMITRU CONSTANTIN DULCAN, fostul coleg de promoție din anii liceului și prieten loial, mi-a acordat cinstea și onoarea de a mă solicita să fac parte dintre cei care erau desemnați să prezinte volumele sale la lansare, din 2001 și până în prezent, cel mai recent fiind *Dumitru Constantin Dulcan - un promotor al noii spiritualități*, tipărit la Editura *Școala Ardeleană*, Cluj-Napoca, 2015.

Mențiunile, firește, ar putea continua, dar spațiul este limitat. Se cuvine să ne exprimăm recunoștința noastră față de colegii de acum 60 de ani, care au contribuit și contribuie, după absolvire, la sporirea prestigiului acestui liceu, devenit în zilele noastre Colegiul *Ion C. Brătianu*, Pitești.

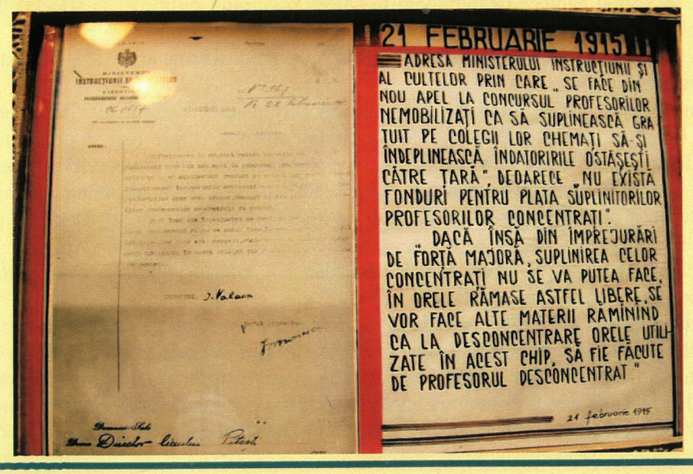

La o aniversare

Mihail Ghițescu
Profesor de discipline tehnologice

Aniversarea a 150 de ani de viață neîntreruptă a unei instituții de învățământ suscită un moment de meditație și de reflecție, gândind că printr-o conducere vizionară formarea de cetățeni responsabili a tinerelor generații va fi asigurată cu același succes ca până acum. De reținut faptul că instituția poartă numele celei mai importante familii de români, care și-a pus viața și averea în slujba făuririi României moderne. Trăiesc în orașul Pitești din 1938, aici mi-am terminat studiile liceale și după război m-am întors și am rămas definitiv. Ca urmare, am avut prilejul să cunosc îndeaproape oamenii din acest oraș, iar cu cei din învățământ am avut o relație strânsă, de prietenie și colaborare, i-am cunoscut pe directorii de odinioară ai liceului, dascăli admirabili: Ion Carofoiu, Ion Steriopol, Gheorghe Toma, Mircea Adamesteanu, apoi artista Florica Steriade, Titus Păuna și multe alte personalități care și-au înscris numele în condica de onoare a acestei instituții de elită.

Între anii 1977-1981, deoarece făceam parte din corpul didactic al acestei instituții, am avut și calitatea de diriginte al clasei a XII-a A, ultima clasă cu profil umanist, acesta fiind în lichidare. Preocupările mele intense au făcut să am rezultate excepționale cu această clasă, fiind propus pentru o gradație de merit de către Inspectoratul Școlar, dar n-a fost aprobată de partid, deoarece eram exclus din partid și din funcția de consilier cultural când s-a aflat că absolvisem o școală de ofițeri în Germania. Atunci s-a petrecut un incident pe care țin să-l relatez pentru a releva aspecte din existența profesorilor din acele vremuri de subjugare ideologică și de asuprire de către poliția politică numită securitate. Era în ultima decadă a lunii octombrie a anului 1980 când am fost anunțat să mă prezint în cabinetul directorului liceului, atunci profesorul Doagă. Știind că nu am nicio abatere de la conduita profesională, am bătut în ușa cabinetului și am intrat degajat. Directorul nu era singur, în dreapta lui, la capătul biroului, era un domn bine îmbrăcat, cam de 35-38 de ani, pe care nu-l cunoșteam. Directorul Doagă, puțin iritat, pe un ton impulsiv, mi se adresează:

- Tovarășe Ghițescu, ești dirigintele clasei a XII-a A, și în această calitate ai obligația să te îngrijești permanent de comportamentul elevilor, nu numai în școală, ci și în afara acesteia.

Înciudat de acest reproș am replicat:

-Tovarășe director, nu sunt la prima experiență de diriginte și-mi cunosc destul de bine îndatoririle.

- Această informație nu se confirmă. Tovarășul din dreapta mea este căpitan la securitate și vă va comunica un incident neplăcut în care sunt implicați elevii clasei a XII-a A. Tovarășe căpitan, vă rog să-i comunicați ce mi-ați spus și mie.

- Tovarășe diriginte, cu două zile în urmă la Pitești s-a desfășurat un meci de fotbal și elevii din clasa la care ești diriginte au participat ca susținători ai echipei locale, iar apoi s-au adunat în internatul liceului, unde au cântat cântece denigratoare la adresa regimului politic și în special la adresa iubitului nostru conducător.

- Elevii din clasa mea nu fac politică și eu în orele de dirigenție am evitat subiectele care să lezeze în vreun fel sistemul politic.

- N-am afirmat că în orele de dirigenție au învățat elevii cântecul: „Bălălău din Scornicești/ cizmărește la Pitești/și pleacă la București/întâlnește la Petrești...” n-are rost să pierdem timpul cu aceste versuri de maidan. Mâine la ora 12 să te prezinți la sediul securității cu toți elevii de pe această listă.

Și-mi întinde o listă cu șase elevi. Apoi securistul se ridică, dă mâna numai cu directorul și pleacă. Înainte de a părăsi cabinetul, directorul mă sfătuiește să nu-i anunț de astăzi pe elevi ca să nu absenteze a doua zi.

Am plecat abătut de la liceu, gândind ce adâncă e mlaștina în care trăim, dacă și în internatul elevilor s-au infiltrat antene ale securității.

A doua zi, prima oră a clasei era de limba română, l-am rugat pe profesorul Nicolae Spinei să nu le pună absențe și i-am luat cu mine pe elevii citați. Unul din cei șase lipsea. Le-am explicat că avem o convocare și ne-am deplasat spre sediul securității. Elevii au fost introduși într-o cameră slab luminată de la subsol, unde pe lângă pereți erau două bănci lungi. După ce au zăvorât ușa, pe mine m-au condus la primul etaj, într-un birou cu o masă masivă din lemn. După un timp de așteptare, ușa s-a deschis și în

birou a pătruns un bărbat de statură mijlocie, cu o mină înveninată, pozând în autoritate intransigentă.

- Bă, tu cine ești? Mi s-a adresat.

- Dirigintele elevilor convocați de dumneavostră.

- Vai de capul lor dacă elevii au un astfel de diriginte care le tolerează acte de huliganism. Eu sunt colonelul anchetator și ai să asiști fără să ai dreptul să intervii în timpul anchetei.

Colonelul anchetator se așează în fotoliu, își aprinse o țigare Kent și ordonă locotenentului subaltern:

-Du-te jos și adu-mi-l pe Olteanu.

După câteva minute, ajutorul anchetatorului îl aduce pe Nicu Olteanu, care cum mă vede exclamă:

Tovarășe diriginte, v-au arestat și pe dumneavoastră?

Anchetatorul l-a privit crunt:

- În camera de anchetă vorbești numai când ești întrebat. Unde ați fost duminică după amiază?

Elevul nu s-a speriat, răspunzând deschis la ploaia de întrebări. La întrebarea „ce cântece ați cântat”, el a precizat:

-*Pe Mureș și pe Târnave, De-ar fi mândra-n deal la Cruce, În fânul de curând cosit...*

- Ați cântat și *Bălălău din Scornicești?*

- Am cântat, dar *Bălălău* e un nume generic, ce se află peste tot...

Ancheta la care am participat a durat mai mult de trei ore, elevii fiind interogați pe rând și apoi izolați ca să nu comunice între ei. Părinții au fost alertați, toți s-au solidarizat cu elevii, profesorii au făcut același lucru, s-a luptat mult să se intervină la nivel înalt, directorul Doagă a dispus ca despre acest incident neplăcut să nu se mai vorbească nici în școală, nici în afara ei. Anul școlar s-a încheiat cu bine, examenul de bacalaureat fiind promovat cu medii destul de mari.

În toate timpurile această instituție de învățământ preuniversitar a fost o școală fanion, situându-se în elita instituțiilor de acest gen din țară. La această semnificativă aniversare personal urez Colegiului *Ion. C. Brătianu* generații cât mai prospere și menținerea cu neștirbită și statornică exigență a elitei didactice.

Profesori de altădată

Din perspectiva timpului... replierea

Maria Cojan
Profesor de limba şi literatura română

Ce-nseamnă 150 de ani pentru a sărbători?

Aici, în lumea noastră, înseamnă trăinicie, rezistenţă în timp, speranţă în mai bine. Dar pentru a sărbători Colegiul *Ion C. Brătianu*? Tot aici, în lumea noastră, această sărbătoare e o repliere pe alte coordonate ale sufletului care vibrează la cântecul amintirilor ziditoare de frumos, de verticalitate lăuntrică, şi credinţă în viitor. Timpul cerne, triază, judecă, dar noi, oamenii? Rămânem aşa cum am fost? Oare?

Împlinirea mea de dascăl a fost o certitudine a faptului că am predat limba şi literatura română aici, la acest Colegiu şi atunci, la început de secol XXI. Am ieşit la pensie în 2006 şi am păşit cu mare sfială şi regret pe poarta şcolii, ştiind că asta a fost o etapă importantă de viaţă şi altceva va fi mai departe. Tot aici şi atunci am avut şansa de a fi printre dascăli cu reale aptitudini profesionale, talentaţi, (dacă mă gândesc numai la spectacolele date în fiecare an pe scenaTeatrului *Alexandru Davila* din Piteşti) şi flexibili în comunicarea cu adolescentul zilelor noastre.

Am avut o mare şansă de a exista o Catedră de Limba şi Literatura Română valoroasă, truditoare şi cu un dezvoltat simţ al colegialităţii.

Le multumesc tuturor! Şi le mai mulţumesc, cu adâncă recunoştinţă, elevilor mei, care m-au ajutat să devin, de la începutul până la sfârşitul carierei didactice, atât de bogată sufleteşte!

Un pios omagiu profesorilor mei de la Colegiul *Iancu de Hunedoara*!

Cu alese gânduri şi sentimente mă înclin în faţa monumentalului Colegiu *Ion C. Brătianu* căruia îi doresc să fie, mai departe, farul de lumină al adolescenţilor piteşteni.

Istoria continuă

Liliana Ilina
Profesor de filosofie

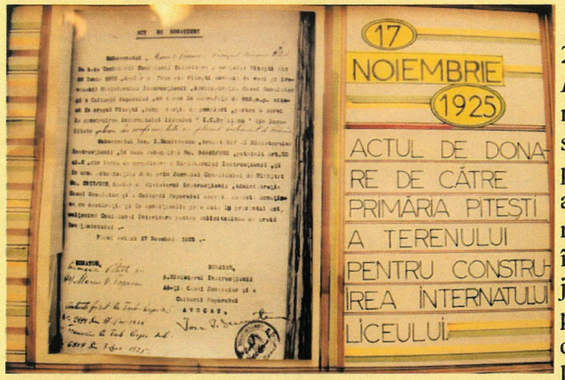

2002. Transfer la Colegiul Naţional *Ion C. Brătianu*. Cancelarie sobră, maiestuoasă, populată de „monştrii sacri" ai învăţământului argeşean. Pe pereţi, istorie. Un ctitor de ţară a sfinţit acest loc, înfiinţând un locaş de şcoală românească. Acum 150 de ani. Anul în care Regele Carol depune jurământul de credinţă faţă de ţară şi popor. Văd sala unde va fi clasa mea, o paragină... plec acasă cu ochii în lacrimi, dezamăgită. Prima oră de filosofie. Întâlnirea cu elevii. O oră intensă, vie. Ce copii minunaţi! Superb entuziasm adolescentin. S-au născut cu aripi şi vor să zboare. Sunt alături de ei. Am inima plină de bucuria de a le fi dascăl şi de a încerca să-i învăţ să facă asta. Plec acasă cu ochii în lacrimi. Sunt fericită. Mă încearcă întrebarea: de unde performanţa în condiţiile materiale precare în care învaţă!? Dar lor nu le pasă. S-au întâlnit cei mai buni elevi cu cei mai buni dascăli. Asta-i tot ce contează. Superba adolescenţă. Să vrei să fii, să faci ceva cu viaţa ta. Performanţe naţionale şi internaţionale. Festivităţi de premiere în sala teatrului. Imnul Colegiului. Toţi în picioare. Împreună într-un sens profund şi statornic sfinţesc, zi de zi, an de an, locul acesta. Pentru o viaţă. De 150 de ani. Istoria merge mai departe. Am lacrimi în ochi. Ce mândrie! Aparţin unui grup select. Respect, *Colegiul Naţional Ion C. Brătianu!*

Foşti absolvenţi, actuali profesori ai colegiului

1966 – 2016

Lucian Costache
Profesor de limba şi literatura română

1967 – În anul anterior, 1966, Colegiul Naţional *Ion C. Brătianu* împlinea 100 de ani de la înfiinţare. Aproape toţi băieţii absolvenţi ai clasei a opta de la Şcoala Generală Nr. 10, actuala Şcoală *Marin Preda* din Cartierul Ceair al Piteştiului, deciseseră să urmeze Liceul *Nicolae Bălcescu*, cum se numea pe atunci prestigioasa unitate de învăţământ. Colegele noastre mergeau in corpore la *Zinca Golescu*. Eram un grup mare din cartier: Dan Mânduţeanu, Nicolae Stănescu, Octavian Verescu, Octav Gune, Viorel Rădulescu, Mircea Stănescu, Puiu Bălănescu, Radu Costescu, Marian Ghiordunescu, Liviu Fera. Am devenit toţi elevi ai liceului de pe strada pe atunci HCC, *Horia, Cloşca şi Crişan*, astăzi strada *Armand Călinescu*, nr. 14. Am fost repartizat în clasa a noua D a dirigintelui Nicolae Spinei, marele profesor de limba şi literatura română, cărturar de primă mână. Învăţam în sala cu numărul 18, la parter, în dreapta laboratorului de fizică şi de chimie, cu intrare din incinta interioară a liceului. Câţiva dintre colegii de şcoală generală ne-am regăsit în aceeaşi clasă. Apoi, în clasa a X-a, specializările ne-au despărţit, dar am rămas mereu în legătură ca prieteni şi colegi, cu bucuria întâlnirii, de fiecare dată, deşi s-au scurs de atunci 50 de ani. Am rămas cu majoritatea dintre ei în aceeaşi clasă cu profil real. Colegi: Cristian Tutză (actor de mare talent la *Teatrul Davila,* minunat coleg de bancă pe tot parcursul liceului), Georghe Baltă (Gigilu – sculptor, fost decan al Facultăţii de Belle-Arte, secţia sculptură din Bucureşti), Alexandru (Ducu) Baltă (inginer la UAP), Liviu Constandache, Viorel Stanciu, Jean Diaconescu, Dan Tănase (arhitect la Institutul de Proiectări), Mihai Florea (inginer UAP), Dan Abrudeanu (medic), Boacără, Gheorghe Ana, alţi colegi care au urmat, fără excepţie, studii superioare într-o perioadă când concurenţa pentru a urma o facultate era foarte mare. Respectam şi noi, cu succes, buna tradiţie a liceului.

Profesorii mi s-au părut, de la început, foarte severi, dar şi corecţi şi bine pregătiţi profesional – ce formulă banalizată! Erau mulţi dintre ei *mari profesori* – formulă evitată astăzi din motive bine cunoscute: solidarizarea mediocrităţilor şi lipsa cultului valorilor corect ierarhizate: Nicolae Spinei (limba română), Matei Iulian (istorie), Elena Vasile (biologie), Florin Stana (chimie), Florica Steriade (caligrafie şi desen), Eugenia şi Eduard Minasian (matematică), Ion Pricolici (fizică), Elena Ştefănescu (geografie), Traian Gărduş (engleză), Tatiana Comşa, (franceză), Preda Ionescu (latină), Ion Vorovenci (educaţie fizică). Fratele meu, Adrian, era şi el elev aici, în clasa a XI-a şi ne întreceam în a ne lăuda profesorii, fiecare crezând că ai lui sunt cei mai buni. Şi alte rude fuseseră elevi aici, iar alţii urmau să devină. Mulţi alţi colegi urmau tradiţia familiei, ca în marile şcoli ale Angliei, de exemplu, unde generaţii întregi din aceeaşi familie urmau aceeaşi şcoală, dovada cea mai sigură a încrederii şi tradiţiei bazate pe valoare.

Notele: de la 2 la 10. Nici atunci când ne credeam nedreptăţiţi nu ripostam. Şi asta nu din laşitate, ci pentru că părinţii nu ne încurajau să contestăm notele obţinute. Dimpotrivă. Eram mereu pe cont propriu pentru a-i convinge pe profesori că meritam note mai bune. O singură dată m-am plâns acasă de o notă mică la fizică. Tatăl meu, cu mare respect faţă de profesori, mi-a oprit orice revoltă. „De când îţi pui tu singur note? – m-a întrebat. Ştii tu să evaluezi corect un răspuns? Aşteaptă să te faci tu profesor şi atunci poţi comenta. Mă mir că profesorii ăştia ai tăi nu te lasă să-ţi pui singur note! O să merg la şcoală să vorbesc cu directoarea să-ţi dea şi ţie un catalog şi să-ţi pui notele pe care crezi că le meriţi!" În atare situaţie, nu-mi rămânea decît un singur lucru de făcut… Am povestit colegilor, cu revoltă, ce răspuns mi-a dat tatăl meu, care, în loc să mă înţeleagă măcar, pentru că de sprijinit nici nu se punea problema că ar fi făcut-o, adică să vină la şcoală şi să ceară socoteală profesorilor, m-a ironizat. Probabil că nu cunoştea foarte bine termenul de „democraţie", cum îl pricep unii dintre cei de astăzi, când era vorba de efortul de a munci şi de a învăţa serios. Când am primit notă bună la fizică, eram împăcat şi cu tatăl meu şi cu profesorul Pricolici, dar, mai ales, cu fizica. Eram însă mereu solidar cu ceilalţi colegi, aşa cum erau toţi. Felul de notare ierarhică, indiferent de disciplina de studiu, ne făcea să preţuim dacă un coleg ştie mai mult decât altul şi dacă, la o materie sau alta, e acela cel mai

bun. Note de 10 sau oricare altă notă obţinute pe tocmeală sau pe alte criterii (pentru ca profesorii să-şi conserve liniştea, confortul, comoditatea etc.) nu exitau în conştiinţa noastră şi nici a părinţilor noştri. Profesorii ni se păreau intangibili şi noi trebuia să depunem efort pentru a ne ridica la nivelul pretenţiilor lor sau măcar pe aproape. Tot ceea ce negativ pătrundea atunci în mintea noastră s-a transformat într-o amintire plăcută. Colegialitatea era înţeleasă ca prietenie şi ca o participare comună la activităţile şcolii, la prestigiul şi recunoaşterea ei ca *Navă amiral* a învăţământului din Argeş. În rest, eram adolescenţi ca oricare şi parcă mai inspiraţi atunci când încălcam regulamentul şcolar, pe care nu-l receptam teoretic şi în litera lui, pentru că nu ne citise nimeni vreodată vreun regulment, dar ştiam aproape instinctiv şi transmis tradiţional ce se cade şi ce nu. Eram parcă mult mai inventivi în a găsi soluţii de distracţie, chiar la şcoală, decât elevii de astăzi, dar departe de a nu respecta şcoala, programul ei şi profesorii. Nici vorbă de rigiditate sau abuz. Atunci când rar se manifestau, atitudinea noastră şi a unor profesori cu gândire mai largă era pe măsură. O cauză comună, nevăzută ne unea pe noi între noi şi cu profesorii noştri.

Ceva din această viaţă a adolescenţei noastre se poate citi în viaţa personajului central din cele două romane ale mele, *Mathilde şi Fata din Grădina Albastră* şi *Prima staţie înainte de Paradis*, mai ales în cel de-al doilea, unde fiecare absolvent al colegiului se poate regăsi. Sebastian pleacă de la această şcoală cu visul de a ajunge savant matematician şi de a conferenţia peste ani în monumentala bibliotecă a liceului despre marea sa descoperire: *formula infailibilă a adevărului*! – o himeră şi o realitate a visului de a deveni cineva.

Profesorul de română Nicolae Spinei era o încântare. Eram fascinaţi la orele sale. Nu înţelegeam mereu ceea ce ne explica, cu adânci trimiteri în filosofie, dar ne transmitea de fiecare dată emoţia lecturii, a frumosului creat de fiinţa umană. Ne îndrăgosteam pe rând de Cantemir, de Eminescu, Creangă sau Caragiale, de Maiorescu, de Rebreanu şi Camil Petrescu, de Lucian Blaga sau Ion Barbu, de Homer şi Horaţiu, de Dante, Shakespeare, Cervantes ori Dostoievski, de Balzac, Proust şi Kafka... Profesorul evita capitolele în care se predau scriitorii proletcultişti şi pe cei din „obsedantul deceniu". Avea curaj, îşi asuma alegerile dincolo de ceea ce îi impunea programa şcolară. Noi conştientizam acest lucru şi preţuiam atunci şi caracterul omului, nu numai înălţimea predării. Domnul Minasian preda matematica la fel ca pe o latură a poeticului, de mare graţie. Dan Mânduţeanu, cel mai bun la matematică, reuşea să rezolve o problemă de „nerezolvat" pentru toţi ceilalţi. Tot aşa eram miraţi când Cristi Tutză vorbea despre Shakespeare la orele de română ca un cunoscător detaşat de restul clasei (citind teatru, jucând încă din liceu în piese de teatru, a ajuns actor, visul lui şi al meu o bucată de timp: el juca pe Caţavencu, iar eu eram Tipătescu; în *Poveste studenţească*, a lui Sorbul, el era studentul, personajul central, iar eu evreul zgârcit şi totuşi bonom.) La fel îl ascultam pe Gigi Baltă (devenit artist plastic, sculptor de mare valoare) când pătrundea cu pricepere în categoriile estetice şi când ne arăta la Şcoala Populară de Arte încercările sale de sculptură în lut şi ipsos. Ne bucuram de toate notele mari ale lui Octavian Verescu (astăzi directorul Spitalului de pneumologie din Bucureşti), la toate obiectele de studiu, cu prestanţă de viitor medic, aşa cum, în cercul nostru de prieteni, ne apropiam de colegii de la C, clasa de la sala nr. 17, de lângă noi, Sorin Marinescu, astăzi şeful secţiei de cardiologie, doctor în medicină, de la Spitalul Judeţen sau MihaiToma (Tomiţă), chirurg eminent, seful secţiei de Chirurgie II de la acelaşi spital. Câţiva jucam fotbal la F.C. Argeş, la juniori şi apoi la echipa de tineret, avându-l antrenor pe legendarul „nea Lenci", Leonte Ianovschi. Alţii jucau baschet alături de nu mai puţin celebrul Ziguli. Cei mai mulţi au ales cariere universitare şi au părăsit fotbalul, dar fără aroganţa atoateştiutorilor. Cred că s-au bucurat şi atunci când, la un concurs literar orgnizat de revista *Argeş,* am obţinut *Premiul I* pentru proză scurtă, cu un text cu titlu preţios – *După un tablou de Matisse*.

1971 – La sfârşitul liceului, am ales Facultatea de Filologie a Universităţii *Al. I. Cuza* din Iaşi, secţia Română-Franceză. Concurenţă mare: 27 de candidaţi pe un loc. Mă gândeam să urmez dreptul, actoria, să devin preot, în tradiţia unei părţi a familiei, sau chimia industrială, urmându-i pe tatăl şi pe fratele meu, ingineri chimişti. Am ales Iaşiul, cel mai frumos şi cultural oraş studenţesc din România! Motive legate de dictatură şi de familia mea au făcut ca, timp de 15 ani, să fiu profesor la Dorohoi la Colegiul Naţional *Grigore Ghica Vv.*, nu departe de Ipoteştiul lui Eminescu, de locul de naştere al lui Iorga, de satul lui Enescu, de conacul de la Miorcani al lui Ion Pillat, poetizat în *Satul meu*, volum din 1925. Dorohoienii dau mare cinste acestui cărturar român, înmormântat la Florica în judeţul nostru, deputat al judeţului Dorohoi, înainte de război, al cărui bust e prezent şi astăzi în faţa fostei prefecturi a

judeţului moldav. Experienţa moldovenească a fost determinantă pentru mine, pentru fiinţa mea culturală, spirituală, chiar sufletească. Oamenii, aerul de acolo – nu ştiu exact ce – toate împreună – produc un efect care te îndeamnă la meditaţie şi profunzime. Argeşul de nord, Vâlsanul şi Dobroneagul te îndeamnă la contemplaţie, calitate superioară a gândirii, la gândire liberală, la muncă şi competiţie cinstită, la preţuirea proprietăţii individuale – locul vacanţelor de vară ale întregii mele copilării şi ale clipelor de linişte dintotdeauna.

1990 – am revenit acasă, în Argeş, susţinând un concurs. Candidam pentru trei locuri vacantate de profesor de română. Am avut media cea mai mare şi am ales *Zinca Golescu*. Acum sunt profesor de limba şi literatura română la liceul pe care l-am absolvit: Colegiul Naţional *Ion C. Brătianu*. Aş putea spune: Pohta ce-am pohtit! Vreo 15 ani am fost în paralel şi lector universitar la *Constantin Brâncoveanu* şi am predat un curs de corespondenţă comercială şi limbaj economic în limba franceză. Am fost inspector de specialitate la IŞJ Argeş, inspector şcolar general adjunct pentru scurt timp, membru în numeroase „comitete şi comiţii", vreo 15 ani în Comisia Naţională a profesorilor de limba română, director adjunct al colegiului unde acum sunt doar ceea ce mi-am dorit întotdeauna cu adevărat: profesor de română la Colegiul Naţional *Ion C. Brătianu* (aş vrea să se simtă mândria cu care rostesc această profesie şi locul unde o profesez!) Din păcate, nu cred că toţi colegii mei sunt la fel de copleşiţi de responsabilitatea pe care o au ajungând aici.

Prin activitatea mea, prestigiul colegiului nu a scăzut, dimpotrivă. Mă bucur când mulţi dintre elevii mei sunt astăzi profesori de aceeaşi specialitate, sau de alţii, enorm de mulţi, semn că timpul trece aşa de repede, că sunt personalităţi în domeniile lor. Sunt elevi ai căror părinţi au fost colegii mei de clasă. Alţii sunt copiii elevilor din alte generaţii. A venit şi vremea nepoţilor lor. Ce îşi poate dori mai mult un profesor decât să se regăsească în aceste generaţii succesive!? Eu spun adesea că ei sunt toţi, din orice generaţie, *colegii mei* şi eu sunt *colegul lor mai mare* de la acelaşi colegiu.

Format de anumiţi profesori, avându-i ca modele, urmez modelul lor. Dacă asta convine sau nu e de meditat. Am aroganţa bunei pregătiri şi conştiinţa că la un colegiu de elită trebuie să fiu un profesor de elită, cu elevi atât de dotaţi intelectual – adică un mare profesor! Mi se alătură, ca venind cu pregătire de la aceeaşi universitate ieşeană, ca profesori de română, doamnele Iudita Ieremia şi Carmen Simulescu.

Cu smerenie însă, nu doresc să fiu un model; doresc să fiu eu însumi, visând că o parte din mine va trece şi în mintea şi sufletele ucenicilor mei. Îmi doresc să fiu o prezenţă şi apoi o amintire folositoare şi corectă, nu neapărat una plăcută. Nu eu trebuie să plac, ci literatura pe care o predau, limba română cu muzicalitatea şi profunzimea ei filosofică, istorică şi culturală. Cartea e un deliciu pentru cei care ştiu să o preţuiască, altfel, e o tortură, un calvar. Aşa cum pentru alţii, munca fizică e un blestem. Şi cititul unei cărţi – nemaivorbind de scrierea uneia – cere inclusiv condiţie fizică, sănătate morală şi intelectuală, aşa cum munca fizică cere atenţie şi pricepere. Cine hotărăşte înclinaţiile e greu de spus. Nu imposibil. Dar asta e în măsura fiecăruia de a şti şi a mărturisi. Eu pot mărturisi că am ales şi să scriu câteva cărţi (pe care le consider interesante şi bine a fi citite, pentru universul lor inedit şi mereu în legătură cu dorinţa de a cunoşte mereu mai mult şi mai mult, aşa cum mi-au transmis profesorii mei şi cum m-au obligat amprentele genetice) şi mai multe articole: eseu, romane, critică literară, poezie, traduceri.

Din generaţia mea, foşti elevi ai liceului sunt astăzi colegii mei, ca profesori, domnii: Viorel Popescu (profesor de fizică), Constantin Vărăşcanu (istorie), Dan Davidescu (fizică) şi, din generaţiile mai tinere, Ştefan Ropcea (fizică), Alina Manea (profesor de română, actualul director al colegiului), Oana Tănase (franceză). Nume ilustre ieşite de pe porţile colegiului sunt atât de numerose, încât ar trebui să citim integral toate cataloagele: preşedintele Emil Constantinescu, Mircea Penescu, profesor univ, doctor, medic de excepţie, directorul Spitalului Clinic de Nefrologie Bucureşti, muzician de talent, prof. univ. dr. Marius Enăchescu, un as al nanometriei, cetăţeni de onoare ai judeţului Argeş, mai tinerii savanţi în devenire Andrei Constantin, Marius Postelnicescu, olimpici între mulţimea de olimpici naţionali şi internaţionali, oameni de afaceri, directori de instituţii bancare, în lume sau în ţară, varii specialişti, medici, profesori, ingineri, jurnalişti, scriitori – toţi, absolvenţi merituoşi şi mândri de apartenenţa lor la această unitate şcolară, magnifică prin monumentalitatea de patrimoniu şi rezultate.

Nu am trăit întotdeauna numai din matca colegiului meu. Am avut şi alte preocupări şi nu mi-am identificat viaţa exclusiv între zidurile lui. Cele 24 de cărţi scrise şi câteva zeci de articole sunt munca

mea în afara catedrei şi nu le datorez nici instituţiei, şi nici profesiei, ci unei preocupări distincte, pe care cred că aş fi făcut-o indiferent de profesie. Familia a fost nu numai locul meu de refugiu, de linişte şi de înţelegere, ci şi motivul pentru care am dorit să nu decepţionez. Între aceste trei entităţi s-a scurs şi se scurge, parcă din ce în ce mai repede, întreaga mea viaţă. Nu am pretenţia vreunei recunoaşteri, naivitate a celor foarte orgolioşi.

Am smerita satisfacţie a fiecărei zile de care mă pot bucura alături de cei dragi şi de cei pe care îi preţuiesc. Cred că restul e deşertăciune şi vorbărie. E poate doar semnul unei alte vârste pe care deocamdată o înfrunt şi o refuz?... Nu mă lasă tinerii mei interlocutori de fiecare zi... Dacă nu cumva mă amăgesc.

2016 – Parcă printr-o minune s-a hotărât reabilitarea clădirii colegiului după 25 de ani de nepăsare. *Să fie într-un ceas bun!* La 150 de ani de existenţă, suntem în plin şantier, deşi ar fi trebuit să... Mi-e teamă că îmi va fi dor de liceul meu cel vechi, cu semne ale trecerii timpului, ale elevilor şi profesorilor dinainte, de-a lungul a mulţi ani şi că, revenit aici, la momente aniversare, nu-mi voi mai recunoaşte bătrânul şi mereu tânărul meu colegiu, prin frumuseţea vie a tinerilor mei colegi de liceu – elevii de astăzi şi de mâine.

Şi pentru că nimeni şi nimic nu e de neînlocuit: ***La mulţi ani!*** *miraculoasă şi eternă şcoală a tinereţilor şi bătrâneţilor mele.*

Viaţă lungă **Colegiului Naţional *Ion C. Brătianu* din Piteşti**! *cu nume ilustru, la vârsta sa de* **150 de ani**, aceeaşi cu a ***Academiei Române*** – semn că anumite date din istoria unui neam nu sunt întâmplătoare. ***La mulţi ani*** *profesorilor şi elevilor*! pentru că trebuie, *fiecare, şi toţi împreună, să aibă în grijă veşnică să păstreze şi să crească prestigiul şcolii prin propria lor pricepere şi muncă.*

În faţa realităţii

Marcel Stănescu
Profesor de fizică

Foşti directori ai colegiului

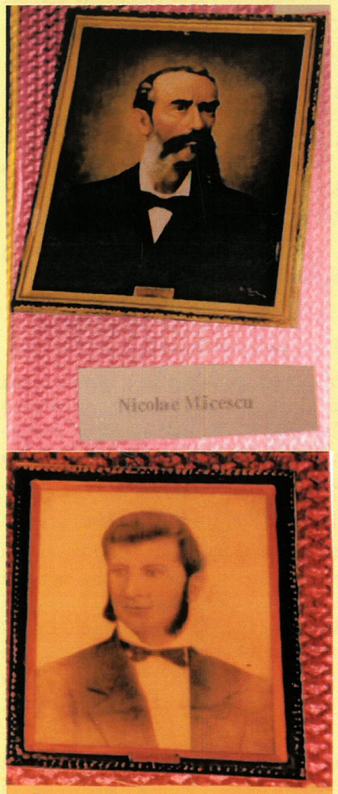

Sunt absolvent al Colegiului *Ion C. Brătianu*, pe atunci Liceul *Nicolae Bălcescu*, promoţia 1984, profil matematică-fizică. Şi atunci primăvara, curtea liceului se umplea de verdeaţă şi trandafiri, dar pe vremuri timpul curgea infinit mai lent. Elevii nu aveau acces pe aleea din faţa liceului şi pe culoarul principal, cât despre Cancelaria profesorilor habar n-aveam unde este şi cum arată (numai cei indisciplinaţi ştiau cum arată pe dinăuntru). Am avut profesori celebri; printre ei, Nicolae Spinei, Ovidiu Dumitrescu, Maria Nicolae, Eduard Minasian, Traian Gărduş, Agatia Curelea, Constantin Stroe, Alexandru Doagă. O menţiune specială pentru domnul profesor Minasian fără a cărui încurajare şi stil de lucru (norma de lucru pe săptămână = 1 caiet studenţesc) nu aş fi susţinut treapta a II-a la matematică-fizică.

Sunt profesor de fizică în Colegiul *Brătianu* din 1998 şi aşa cum în timpul liceului purtam cu mândrie matricola „LNB", astăzi, cu aceeaşi mândrie „navighez" pe puntea *navei amiral* a învăţământului argeşean.

Înainte teritoriul dintre catedră şi elev era o zonă greu accesibilă, care impunea respect chiar şi în pauză. Astăzi distanţa s-a redus considerabil sub presiunea elevilor, părinţilor, ministerului, mass-media, etc. (În etc. intră tot felul de persoane sau instituţii care deşi nu se pricep la Educaţie ne dau lecţii despre cum ar trebui să procedăm.)

Înainte profesorul avea un statut special, astăzi tinde să devină un umil funcţionar care numără absenţe, face statistici, întocmeşte nenumărate rapoarte, activează în diferite comisii, se ocupă de parteneriate, sponsorizări, activităţi extracurriculare, adună hârtii (ar fi bune la maculatură) pentru tot felul de dosare şi portofolii, încât pare de necrezut că mai are timp şi pentru menirea lui de dascăl.

Înainte relaţia profesor-elev era tihnită, elevul era motivat să performeze, avea modele cu greutate, astăzi totul se desfăşoară alert, elevul este motivat... la absenţe, iar modelele sunt imponderabile şi superficiale.

Pusă în faţa realităţii, toată ştiinţa noastră este primitivă şi naivă, şi totuşi este cel mai important lucru pe care îl avem, iar tinerii profesori trebuie să-l transmită mai departe noilor generaţii, chiar dacă puterea educaţiei rareori mai este eficientă, exceptând cazurile fericite în care ea este aproape inutilă (şi noi chiar avem astfel de cazuri).

Elev, profesor, părinte....

Florea Tatiana

Profesor de limba franceză

Î (1): Ce a însemnat Colegiul Naţional *Ion C. Brătianu* pentru devenirea dumneavoastră profesională?

FT: Colegiul *Brătianu* înseamnă pentru mine nu numai locul desăvârşirii mele profesionale, dar şi locul formării mele ca om, pentru că este liceul pe care l-am absolvit, în urmă cu mulţi ani. Pe undeva, anii de liceu, deşi mai puţini la număr decât cei în care am lucrat ca profesor, au însemnat mult mai mult. Si încă ceva… *Brătianu* este liceul pe care l-a absolvit şi băiatul meu, de rezultatele căruia sunt foarte mândră şi pentru profesorii căruia am numai cuvinte de laudă. Asadar, cred că am cea mai completă viziune cu putinţă despre această şcoală, dintr-o triplă perspectivă: ca elev, ca profesor şi ca părinte.

Î (2): În calitate de profesor al acestei instituţii, consideraţi că există diferenţe faţă de perioada anilor '90? Dacă da, care sunt acelea?

FT: În esenţă, nu cred că sunt mari diferenţe sau poate aşa îmi place mie să cred, pentru că imaginea liceului din perioada anilor '80, pentru mine, este una idilică, fiind perioada în care am trecut de la copilărie la maturitate, în care a avut loc „ritualul iniţierii mele", între aceste ziduri, pe aceste culoare, pe aceste bănci.

Î (3): Vorbind despre modificări, dumneavoastră ce aţi schimba la Colegiul *Brătianu*?

FT: Spiritul *Brătianu* este atât de puternic în conştiinţa colectivă a oraşului nostru, încât aş considera aproape un sacrilegiu să propun eu o schimbare. Dimpotrivă, aş vrea ca liceul *Brătianu* să rămână neschimbat, în ciuda multor modificări, câteodată atât de fără noimă, propuse de Ministerul Educaţiei. Poate că mi-aş dori să se acorde o mai mare importanţă studiului limbii franceze, fie şi numai pentru faptul că Brătianu însuşi a făcut studiile la Paris, a gândit, probabil, acest liceu după model francez şi a scris în limba franceză: *Mémoire sur l'empire d'Autriche dans la question d'Orient* (1855), *Réflexions sur la situation* (1856), *Mémoire sur la situation de la Moldavie depuis le traité de Paris* (1857) şi *La Question religieuse en Roumanie* (1866).

Î (4): Relataţi-ne o amintire plăcută din activitatea dumneavoastră didactică.

FT: Este aproape imposibil de ales o întâmplare din 20 de ani de activitate. Poate cele mai plăcute momente au fost cele în care am văzut rezultatele elevilor mei la concursuri şi olimpiade.

Î (5): Şi una... neplăcută.

FT: Cele mai neplăcute momente au fost cele în care am fost nevoită să sancţionez elevii, să prezint în Consiliul profesoral abateri disciplinare şi să cer scăderea notei la purtare. Am făcut-o cu inima strânsă, aproape împotriva voinţei mele, cu sufletul împărţit între datorie şi un fel de instinct aproape matern pe care îl am faţă de toţi elevii mei.

Î (6): Vă rog să menţionaţi trei cuvinte care să sintetizeze spiritul *Brătianu*.

FT: REUŞITĂ, PERFORMANŢĂ, EXCELENŢĂ.

Î (7): Menţineţi legătura cu foştii dumneavoastră elevi?

FT: Desigur, mai ales cu cei care au urmat o carieră legată de disciplina pe care o predau, cu cei care au devenit profesori de limba franceză, cu cei care au urmat studiile universitare în Franţa, cu cei care lucrează acum în Franţa sau în ţări francofone.

Î (8): În ce fel credeţi că le-aţi marcat existenţa?

FT: Nu ştiu dacă le-am marcat existenţa, cred că e prea mult spus, însă îmi place să cred că şi datorită mie au reusit în viaţă. Nu-mi place deloc ideea ca tinerii noştri inteligenţi şi foarte bine pregătiţi să părăsească ţara, dar i-am încurajat întotdeauna să nu considere limba o barieră şi, dacă li se oferă oportunitatea de a studia sau de a lucra în Franţa, de a face o carieră într-o ţară unde se vorbeşte limba franceză, să nu aibă ezitări.

Î (9): Elevii au învăţat multe lucruri de la dumneavostră. Ce aţi învăţat dumneavoastră de la elevi?

FT: În primul rând, elevii mă învaţă în fiecare zi să rămân tânără în suflet, să fiu ancorată în lumea lor, a adolescenţei, a visurilor şi a idealurilor. Apoi, am mai învăţat ceva de la ultimele generaţii: revolta. Eu am crescut în perioada comunistă, când aşa ceva nu era de conceput. De la elevii mei am înţeles că a te revolta împotriva a ceea ce consideri că nu este drept sau moral trebuie să facă parte din noi.

Î (10): Având în vedere că suntem în an de sărbătoare, vă rugăm să adresaţi o urare cu ocazia împlinirii a 150 de ani de existenţă a colegiului nostru.

FT: O să spun câteva cuvinte în limba franceză, dacă îmi este permis. Sunt sigură că lui Brătianu i-ar plăcea: „Mon vieux, tu as toujours l'air tellement jeune que l'on oublie que le temps passe. Bon Anniversaire!"

Dincolo de rostire

Gabriela Georgescu

Profesor dr., limba şi literatura română

Foşti directori ai colegiului

Nu ştiam că inima bate în urechi! Bate, bate! Şi încă ce tare! Este 15 septembrie şi urc pentru întâia oară pe treptele liceului la care am fost admisă. Ce privilegiu! Fericirea trandafirie mă cuprinde şi se furişează în suflet până la adâncurile cele mai de pe urmă. Urc treptele. Şi fiinţa mea se înfioară sub farmecul arcadelor vechi aşteptate cu atâta dor! În lumina groasă ca mierea, întreaga clădire pare tivită cu aur pe margini. Urc. Paşii mei sfioşi îndrăznesc să calce în urma paşilor generalului Constantin Cristescu, eroul de la Mărăşeşti, ai pictorului Constantin Petrescu, autorul marii fresce de la Ateneul Român, ai poetului Ion Minulescu, ai criticului Ion Trivale, ai poetului matematician Ion Barbu, ai lui Armand Călinescu, ai academicianului Constantin Bălăceanu Stolnici... Încă îmi picură în minte frânturi din discursul de la festivitatea de deschidere a anului şcolar: prestigioasă instituţie de învăţământ, valoros corp profesoral, elevi remarcabili...

... elevi remarcabili, valoros corp profesoral, prestigioasă instituţie de învăţământ! Ştiam! Ştiam de mult, de când fusesem elevă aici. Este 15 septembrie şi urc pentru întâia oară pe treptele liceului la care sunt profesoară. Urc. O întrebare stăruie şi se întinde tânguios şi jalnic în nesfârşitul umbros al fiinţei mele: dacă? Dacă nu voi reuşi să fiu demnă de acest Colegiu? Frica îmi răscoleşte clocotitor sufletul şi un ropot de gânduri se abate asupra mea. Şovăi. Albastrul şters al cerului mă apasă greu. Dacă? Din capătul treptelor, eleva de odinioară îmi zâmbeşte şi îmi întinde mâna. Zâmbesc şi urc pe treptele... elevă şi profesoară, umăr lângă umăr, în Colegiul Naţional *Ion C. Brătianu*, un spaţiu de dincolo de rostire, un timp al perpetuei deveniri.

Pe băncile emoţiilor de altădată

Florin Ciprian Bică

Profesor de filosofie

Anul trecut am participat la revederea de douăzeci de ani a promoţiei 1995, o întâlnire în care încercam să ne reamintim anii de liceu...

Judecători, avocaţi, medici, ingineri şi profesori, am reocupat băncile emoţiilor de altădată. Cuvintele pot cuprinde cu greu ce a reprezentat şi ce reprezintă Colegiul Naţional *Ion C. Brătianu* pentru mine. Este locul unde am descoperit dragostea de înţelepciune, filosofia, unde am „făcut cunoştinţă" cu Eliade, Cioran, Blaga, dar şi cu profesori şi oameni minunaţi . Aici am devenit ceea ce sunt şi încerc să ajut în devenirea şi confirmarea elevilor mei, pentru că, între timp, am revenit ca profesor de filosofie .

Generaţiile se schimbă neîncetat, însă spiritul *Brătianu* rămâne tânăr chiar şi la 150 de ani de nenumărate deveniri.

Foşti absolvenţi, actuali profesori ai colegiului

Acasă

Roxana Petean

Profesor de limba engleză

Aceeaşi poartă, altă alee! Aceleaşi trepte, altă intrare, altă uşă îmbâtrânită de vreme şi deschisă de atâtea mâini dibace! Tot eu, dar alta!

Sărut mâna, mamă! Iată-mă din nou ACASĂ! V-am urmat sfaturile din cei *4 ani de-acasă*, iubiţi părinţi, am umblat şi am încercat să devin om de valoare, să nu dezamăgesc, să fiţi mândri.

Ştiţi voi, oare, ce a însemnat pentru mine să păşesc în acest loc sacru, *Cancelaria*, loc pe care, elev fiind, nu am îndrăznit vreodată să îl cuprind cu privirea toată? Îmi amintesc şi acum de acel registru stufos care stăruia în tihnă în faţa unei mari oglinzi atârnate pe un perete, martor la atâtea şi atâtea discuţii elevate… Abia acum i-am înţeles utilitatea - condica de prezenţă, obiect istoric, dacă ne gândim la câte nume de valoare au semnat în ea! Şi apoi -forfota unor albinuţe harnice în jurul unei mese care pare că nu se mai termină, poate, gandesc eu acum, tocmai pentru a cuprinde pe toţi cei care se aşază în jurul ei. Unii ar zice simple obiecte, eu simt şi ştiu că e mult mai mult de atât! E bucătăria noastră, locul unde familia se adună şi fructifică toate discuţiile.

Păşind pe holuri, amintirile se amestecă, trecutul devine prezent, iar prezentul, pentru o clipă, e trecut. Pe ei îi cunosc, sunt foştii mei colegi! Dar ei cine sunt? Acum ştiu - sunt elevii mei! Dacă ridici puţin privirea, vezi roşeaţa din obrajii pereţilor, istoric reprezentată de panouri cu olimpici. Figuri cunoscute îmi zâmbesc din spatele unui geam. Emoţia mă cuprinde; şi eu zâmbesc dintr-un panou, cel al unui concurs de latină. Aşadar nu am plecat niciodată! Am rămas aici în tot acest timp!

Aşa cum un bine cunoscut proverb spune că *Omul sfinţeşte locul*, nu aş putea vreodată să-i uit pe ei, *părinţii mei*, care mi-au călăuzit paşii în cei patru ani. Abia acum, doamna profesor Oprea Alina, am înţeles ce înseamnă cu adevărat ACASĂ, că, de fapt, *Home is Where Your Heart Is!* Câte lucruri utile pentru viaţă ne-aţi învăţat prin acele maxime şi cugetări latineşti, doamna profesor Ulmeanu Eleonora! Acum ştiu că odată ce *Alea iacta est* nu mai pot da înapoi. Vă mulţumim, doamna dirigintă Păltineanu Rodica, pentru orele de dirigenţie în care, cu voioşie şi bucurie vorbeam deschis despre diverse aspecte de viaţă, aşa cum o mama îşi sfătuieşte copilul ce trebuie să pornească pe drumul său. Vă mulţumim tuturor pentru pasiunea şi dedicarea cu care ne-aţi călăuzit paşii!

Ştii tu, cititorule, ce sentimente te încearcă atunci când ajungi să fii coleg cu cei care ţi-au fost mentori şi pe care i-ai admirat din bancă atât de mult, încât să iei notiţe era aproape de prisos? Vorbele, cunoştinţele, gesturile şi atitudinea, toate erau absorbite cu uşurinţă. Cum aş putea să mă adresez altfel decât cu apelativul *doamna/domnule profesor*? Rodul muncii domniilor voastre e cât se poate de palpabil, aici sunt. Sunt ceea ce m-aţi învăţat şi bine aţi făcut. Trebuie să recunosc că am furat câte puţin de la fiecare. Niciunul din noi nu poate da uitării orele de română, istorie sau biologie! Doamnelor profesoare, Duminică Daniela, Dumitru Florica şi Oltenu Mihaela, sunt la început de drum şi încă mai primesc sfaturi, deci, vă rog, nu ezitaţi să mi le daţi! Felicitări! Aţi promovat pentru totdeauna examenul din inimile noastre cu *magna cum laude*.

Am sărit şi am să sar în ajutorul tău, să te apăr, casă dragă, familie iubită! Sufăr odată cu tine pentru fereastra spartă şi banca scrijelită. Aş vrea să te repar şi să te îngrijesc, să stralucesti ca odinioară! Vreau să te cinstesc cum pot eu mai bine pentru ca cei care locuiesc aici să-şi amintească de mine, aşa cum eu preţuiesc fiecare amintire cu părinţii mei.

S-ar putea să plec acum, nu vreau, dar într-o bună zi, cu puţin noroc sper ca tot acasă să mă întorc pentru a nu mai pleca niciodată!

Interviuri cu profesorii de azi

Foşti directori ai colegiului

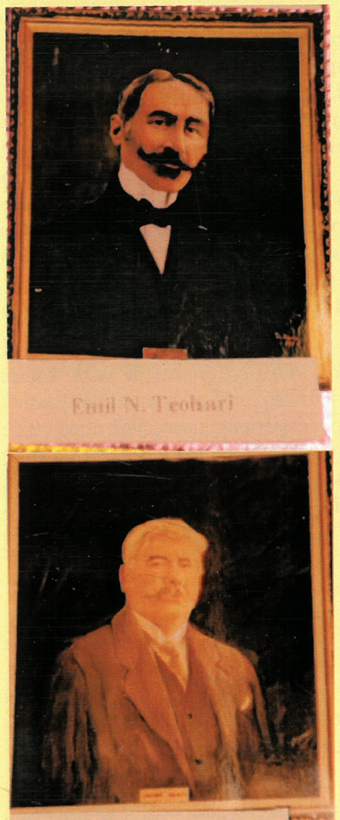

Emil N. Teolauri

Dimitrie Ghimpu

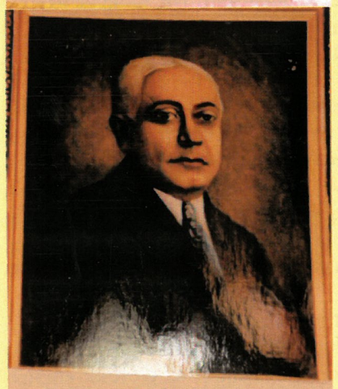

Ion Gavrilliu

Au răspuns întrebărilor: prof. Cristina Atanasescu - biologie (CA), prof. Maria Cosmescu – educaţie muzicală (MC), prof. Marin Cristea – informatică (MCr), prof. Gheorghiţa Cucu – latină (Gh.C), prof. Mihaela Olteanu – istorie (MO), prof. Alina Elena Turcescu – socio-umane (AET), prof. Sorin Ulmeanu – matematică (SU), prof. drd. Constantin Vărăşcanu – istorie (CV), prof. Ionuţ Enache – geografie (IE), prof. Ilie Georgescu – educaţie fizică şi sport (IG), prof. dr. Barbu Miu – chimie (BM).

Î (1): Ce a însemnat Colegiul Naţional *Ion C. Brătianu* pentru devenirea dumneavoastră profesională?

CA: Pentru mine, Colegiul *Brătianu* a însemnat o fereastră deschisă către orizontul infinit al cunoaşterii, locul unde m-am maturizat din punct de vedere profesional, locul unde sprijinită de colegii mei cu mai multă experienţă, de la care am învăţat foarte multe lucruri, am avut posibilitatea să pun în evidenţă abilităţile dobândite în facultate.

MC: Un deceniu de împliniri. Am văzut lumea prin ochii copiilor din Brătianu, printre români şi printre străini, din public şi de pe scenă, iar în urma celor zece ani am împodobit cu trofee şi diplome vitrina de onoare a colegiului, picurând un strop de lumină culturală în viaţa şcolii.

MCr: Posibilitatea de a comunica cu minţi deschise spre cunoaştere.

GhC: Pentru mine, Colegiul *Brătianu* a însemnat devenire profesională, spirit olimpic, performanţă, predare interdisciplinară şi un liant între edificiul spiritual din planul educaţiei şi libertatea gândirii antice.

MO: M-am simţit întotdeauna onorată să fiu dascăl al acestei prestigioase şcoli, să pot influenţa direct devenirea profesională şi umană a multor tineri extrem de valoroşi. Şi nu mă refer aici doar la acele elite vizibile, cum au fost olimpicii colegiului nostru, nu numai la acei absolvenţi de excepţie, cu rezultate remarcabile, concrete, în timpul şcolarităţii lor. Mă gândesc acum la o mulţime de tineri inteligenţi, sensibili, cu vocaţie certă pentru profesii în care au ajuns mai târziu să exceleze, iar unii să reprezinte chiar nume de referinţă în acele domenii. Mă gândesc la mulţi elevi care mi-au fost dragi, chiar dacă nu îmi amintesc numele tuturor. Desigur, alături de ei s-a produs şi devenirea mea profesională, în acest liceu care a însemnat o parte importantă din viaţa mea, încă din anul 1994, când am venit aici.

AET: Faptul că am predat şi evaluat în acest colegiu m-a desăvârşit profesional. Mediul competitiv şi nivelul ridicat de inteligenţă al elevilor m-a obligat să mă perfecţionez la standardul unor aşteptări înalte. În plus, faptul că încă mă aflu în învăţământ se datorează privilegiului de a fi putut să fiu profesor în *Brătianu*. Altfel, nu aş fi considerat că menirea (căci nu e doar o meserie) de a fi profesor în România merită.

SU: A însemnat locul unde am făcut liceul, a însemnat locul întâlnirii cu profesori luminaţi, care ştiau să te facă să-ţi placă să

vii la şcoală şi să pună în valoare tot ceea ce aveai mai bun. În prezent înseamnă locul meu de muncă.
CV: Mă simt onorat să fi fost elev şi să fiu azi profesor în liceul cel mai prestigios din judeţ şi printre cele mai performante din ţară. Cândva, într-un articol publicat în revistele *Cultura* şi *Junimea*, l-am numit, chiar în titlu *Nava-amiral a învăţământului românesc*. Sintagma s-a răspândit printre profesori şi elevi. În cei aproape 150 de ani de existenţă, pe băncile sale s-au format generaţii de elevi, care i-au perpetuat numele şi tradiţia. Reprezentanţi de seama ai vieţii economice, politice şi culturale au primit lumina cărţii în această instituţie şcolară. Liceul a reprezentat o treaptă importantă, o adevărată cheie de boltă a formaţiei mele profesionale. În urmă cu peste două decenii, am devenit coleg de cancelarie cu unii din foştii mei dascăli (Constantin Fulgeanu, Margareta Poroşnicu, Nicolae Voica), dar şi cu foşti colegi de liceu (profesorii Lucian Costache, Dan Davidescu, Viorel Popescu, Ştefan Ropcea). Datorez foarte mult liceului şi profesorilor mei. Port în suflet, cu nostalgie, farmecul vieţii de licean, amintirea unor ore cu o profundă încărcătură emoţională şi spirituală, dar şi a profesorilor şi colegilor, primele creaţii literare şi debutul în revista *Mlădiţe/Junimea*, editată de un colectiv de redacţie din care făceam şi eu parte. Orele de literatură română şi istorie, ale profesorilor Constantin Fulgeanu şi Iulian Matei, mă fascinau. Am urmat o Facultate de Filologie-Istorie, la Târgu-Mureş şi alta de Istorie, la Bucureşti.
IE: Împlinirea profesională la cel mai înalt standard la nivelul învăţământului preuniversitar din România.

IG: Sunt absolvent al Colegiului *Brătianu*, pe atunci Liceul *Nicolae Bălcescu*, promoţia 1972. Dintre profesorii care mi-au marcat devenirea i-aş aminti pe: prof. Agatha Curelea, prof. Constantin Fulgeanu, prof. Delcuescu Nini. Colegiul *Brătianu* a reprezentat un salt imens, la experienţa acumulată după 30 de ani de activitate didactică şi venind la o instituţie recunoscută, unde rezultatele pe toate palierele sunt de excepţie. Adăugând şi baza materială fără concurenţă, materialele didactice variate şi suficiente, precum şi colegii de catedră cordiali, săritori şi buni profesionişti, cu calităţi incontestabile în profesie şi în relaţia cu elevii, sunt câteva dintre argumentele care te fac să fii mândru că profesezi la o astfel de unitate de învăţământ.
BM: Desăvârşirea ca profesor.

Î (2): În calitate de profesor al acestei instituţii, consideraţi că există diferenţe faţă de perioada anilor '90? Dacă da, care sunt acelea?
CA: Ce pot să spun... Anii '90 i-am petrecut în liceu, dar ca elev, nu ca profesor. Şi noi eram atunci adolescenţi... şi noi aveam probleme... adolescentine, dar nu existau tentaţii atât de mari. Astăzi, şi modelele de reuşită promovate mai rău îi încurcă pe elevi, iar independenţa economică, fiind mult mai uşor de atins, sacrifică, practic, cultura generală.

MC: Am venit în colegiu după anii '90 şi nu aş putea spune dacă sunt diferenţe, dar ce pot să spun este că sunt şi mă simt un dascăl al acestei şcoli.
MCr: Da. În prezent, motivaţia de a învăţa s-a diminuat.
GhC: Explozia informaţională şi mijloacele mass-media au generat după anii '90 o nouă viziune intelectuală, marcată de rafinament şi rigoare. Elevii navighează mai mult în spaţial cunoaşterii „în sine", în dauna autocunoaşterii, fiind lipsiţi de vigoarea elementului afectiv, pe care ţi-l dă contacul permanent cu cartea.
MO: Da, din păcate, diferenţele există, mi se pare că mai mulţi elevi din prezent sunt tot mai puţin motivaţi în a-şi atinge obiectivele, idealurile sau poate că nici măcar nu întrezăresc deocamdată un ideal. Poate că evoluţia în timp a societăţii noastre i-a făcut să fie mai sceptici, să lase mai mult lucrurile la întâmplare, să se lase mai degrabă în voia hazardului atunci când vor să-şi aleagă o profesie. Evident, niciunul dintre ei nu este o cauză pierdută, sunt convinsă că mai târziu se vor descoperi, vor scoate din adâncurile fiinţei lor rezerve nebănuite, pe care le vor converti în efortul de a ajunge acolo unde îşi doresc. Dar, pe moment, unii dintre ei par că se irosesc, făcând lucruri care nu le vor folosi niciodată la ceva
AET: Categoric. În primul rând, dacă numeşti perioada anilor '90 timpul puţin înainte de Revoluţie şi puţin după, ca profesori suntem liberi în raport cu vreo doctrină politică sau conducere politică. Nimeni nu te obligă azi să fii sau să faci ceea ce nu vrei. În al doilea rând, înainte, statutul de profesor era mai mult valorizat social prin faptul că salariul bugetar, deci oferit de popor prin stat, era un salariu real mai

Foşti directori ai colegiului

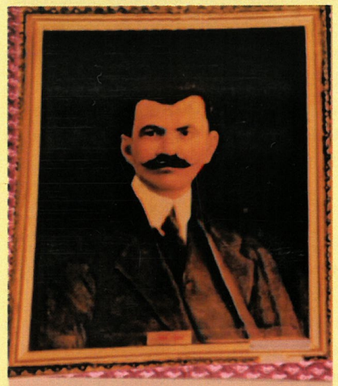

on Cuţui, căzut pe front în 1916

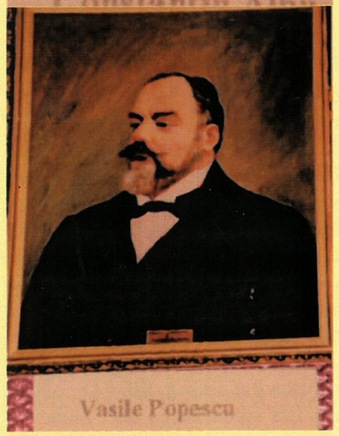

Vasile Popescu

valoros decât azi. Dar acest aspect nu ţine de *Bratianu*, în special, ci de învăţământ, în general. În al treilea rând, oamenii sunt azi mai creativi, mai liberi, mai emancipaţi, sunt mai puţin uniformizaţi şi conformişti, sunt mai individualizaţi în manifestări, dar şi mai individualişti. În al patrulea rând, elevii sunt mai pragmatici, mai orientaţi către scopuri pragmatice, au acces la mult mai multă informaţie – ceea ce le-a adus şi beneficii, dar şi deservicii. Şi, în fine, sunt mai multe cerinţe şi solicitări, unele birocratice, care complică viaţa, şi aşa grea, de profesor. Profesorul de azi trebuie să fie multi-task.
SU: Da, în afară de faptul că aici profesorii se întâlnesc cu elevii, totul este diferit.
CV: Nu cred că sunt diferenţe majore, dar parcă era mai multă ordine şi disciplină. Erau mai puţine absenţe, se fuma mai puţin, se pierdea mai puţin timp prin baruri.
IE: Nu am fost profesor în *Brătianu* în anii '90. La modul general, consider că un număr mare de clase diluează calitatea procesului instructiv-educativ prin lipsa de spaţiu, eterogenizarea activităţilor, a corpului didactic şi a nivelului de pregătire a elevilor.

IG: Cu siguranţă, da. Aş puncta câteva aspecte care să sublinieze aceste diferenţe: mulţi elevi sunt interesaţi doar de note şi medii foarte mari, sunt mai puţin responsabili; doctorii eliberează foarte uşor scutirile medicale, nemaiexistând acele unităţi spitaliceşti responsabile care erau abilitate să acorde, după un lung proces de investigare, calitatea de scutit; trecerea de la două ore de educaţie fizică la una singură pe săptămâna a creat un handicap actualei generaţii care este mai puţin motrice, cu siguranţă mai lipsită de unele componente moral-volitive ca: dârzenia, tenacitatea, altruismul, spiritul de echipă, responsabilitatea.
BM: Nu cunosc perioada anilor '90 a colegiului nostru.

Î (3): Vorbind despre modificări, dumneavoastră ce aţi schimba la Colegiul *Brătianu*?
CA: Dacă aş avea puterea de a modifica ceva, m-aş opri la... frică. Sunt elevi în *Brătianu* cărora le este frică de faptul că nu şi-au făcut tema şi că o să fie prinşi, frică de profesorul de la clasă, frică de note, teamă că s-ar putea să nu fie cei mai buni. Aş înlocui frica de şcoală cu responsabilitatea! Şi mi-aş dori şi o mai bună comunicare între elevi, profesori şi părinţi.

MC: Când lucrurile merg bine, lasă-le să meargă! Schimbare de dragul schimbării este fie inutilă, fie nocivă.
MCr: Elevii să lipsească foarte rar, doar din motive obiective, iar profesorii să vină la timp la ore.
GhC: Doresc mai multă disciplină, rigoare ştiinţifică şi revenirea Colegiului *Brătianu* în primele zece colegii din ţară, unde a fost nu cu mult timp înainte.
MO: Aş dori o motivaţie mai puternică din partea elevilor de a învăţa lucruri noi, de a şti mai mult, de a se îmbogăţi spiritual în fiecare zi. În loc de dependenţa de tehnologie, mi-ar plăcea să văd mai multă deschidere spre cunoaştere şi chiar autocunoaştere; căci, în fond, la cât de inteligenţi sunt elevii

noştri, este frustrant să-i vezi risipind atâta timp, talent şi energie pe reţelele de socializare, de exemplu.
AET: Nu foarte multe. Aş plăti cursuri de dezvoltare personală multora dintre profesori pentru a învăţa spiritul de cooperare şi de echipă şi pentru a se dezvolta psihologic, emoţional spre a face faţă cu mai mult succes frustrărilor, invidiilor, problemelor şi pentru a putea empatiza mai mult cu elevii. Aş face un parc nebetonat, cu apă, flori, copaci unde elevii şi profesorii să se poată simţi cu adevărat în recreaţie şi care să îi determine să resimtă şcoala ca pe o plăcere pe care şi-o permit, nu ca pe o închisoare, pe care să-l întreţină profesorii şi elevii pentru a-i responsabiliza în legătură cu acest parc şi natura, în general. Aş face cabinete individuale ale profesorilor aşa încât orele de curs să se petreacă acolo şi nu în săli de curs dedicate claselor pentru a dinamiza prezenţa tuturor şi a oferi din ce în ce mai multe şi complexe mijloace didactice, căci fiecare profesor s-ar preocupa de propriul cabinet ca de propria casă, l-ar amenaja, l-ar face un loc mai bun.
SU: Multe, la nivelul mentalităţii colegilor, dar şi a elevilor.
CV: Aş dori o schimbare la nivel naţional. Programele sunt prea încărcate, mai ales la materiile cu o singură oră pe săptămână. Manualele nu sunt atractive, conţinutul lor şi al programelor este încâlcit şi disipat.
IE: Cu toţii aşteptăm renovarea capitală şi modernizarea colegiului prin dotarea cu mijloace didactice eficiente, performante şi prin dotarea cu noi laboratoare. Personal, doresc menţinerea imaginii istorice a clădirii, reintegrarea vechii săli de sport în patrimoniul şcolii şi renovarea clădirii secretariatului şi a arhivei.

IG: Mai multă seriozitate şi responsabilitate din partea diriginţilor în a aplica cerinţele regulamentului, nu în a le ocoli.
BM: Schimbările operate ar fi următoarele: constituirea unui colectiv didactic stabil, închegat şi competent; sporirea disciplinei în rândul personalului didactic, didactic auxiliar şi nedidactic şi în rândul elevilor; implicarea părinţilor în procesul de educare a elevilor; creşterea calităţii activităţii didactice.

Î (4): Relataţi-ne o amintire plăcută din activitatea dumneavoastră didactică.
CA: Sunt multe amintiri plăcute, file de poveste, povestea vieţii mele... didactice. Se apropiau sărbătorile de iarnă. Mă îndreptam către clasa la care eram dirigintă. M-au mirat liniştea mormântală şi lumina stinsă. Am pălit. „Au plecat acasă cu toţii", mi-am zis. Eram aşa dezamăgită! Îmi doream să le urez *Crăciun fericit!* şi... nu aveam cui. Am hotărât să le las un mesaj pe tablă. Când am intrat în clasă, s -au aprins câteva zeci de luminiţe şi glasuri cristaline au început să cânte colinde de Crăciun. A fost un moment emoţionant... O să-mi aduc aminte cu drag, de fiecare dată, de acel *Velerim şi Veler, Doamne!*

MC: Am fost întotdeauna împotriva discriminărilor de orice fel. Am atâtea amintiri, că n-aş putea să aleg una.
MCr: Fiecare final de oră în care simt că am lăsat în clasă o parte din ceea ce ştiu.
GhC: Din multele amintiri plăcute, cea mai dragă este aceea legată de eleva Andreea Cârlănaru, care, fiind deja calificată la Concursul Internaţional Ovidianum, Italia, Sulmona, 2015, a găsit resursele necesare de a se califica prima pe ţară şi la Concursul de preselecţie pentru Olimpiada Internaţională de la Arpinum, Italia, 2015.
MO: O, sunt o mulţime, dar mă gândesc acum în mod special la o lecţie deschisă la care elevii s-au comportat admirabil, iar mie nu-mi venea să cred cât de multe lucruri interesante citiseră pentru acea lecţie până şi elevii cei mai dezinteresaţi. Unii dintre ei au fost atunci o adevărată revelaţie pentru mine.
AET: Nu ştiu dacă este cea mai plăcută, dar cu siguranţă memorabilă, pentru că vorbeşte despre recunoştinţă care este principalul câştig pe care noi, profesorii, îl avem. Într-una din multele zile în care terminam cursurile la ora 20, în pauza de dinainte de ultima oră, mă aştepta o doamnă cochetă şi educată cu un coş mare de flori superbe. Mi l-a oferit şi am întrebat cine este. Mi-a răspuns că nu doreşte să-mi spună numele pentru a nu afla cine este fiica dumneaei, dar că fiica îmi este elevă şi mă respectă şi apreciază aşa de mult, încât doreşte să-mi arate parte din recunoştinţa sa că îi sunt profesoară în această formă suavă. Am rămas înmărmurită şi mai mult decât impresionată. Acest gen de abordare nu mai trăisem până atunci.
SU: M-aş opri la doua astfel de amintiri. Prima: aprilie 2011. Andrei Crişan din clasa a XII-a D obţine locul al doilea pe ţară la faza naţională a Olimpiadei de Matematică! Era încununarea unei munci în

Foşti directori ai colegiului

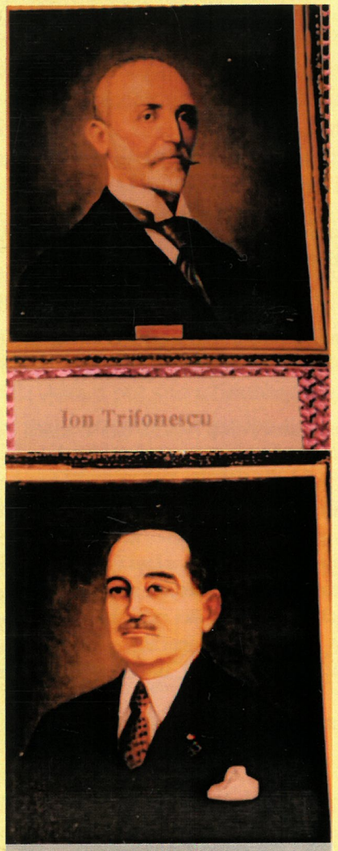

echipă vreme de patru ani. A doua: iulie 2014. Elevii clasei a XII-a C obţin la proba de matematică a examenului de bacalaureat 15 note de 10 şi 3 de 9.95, rezultate, cred eu, greu de egalat în viitor. Şi la sfârşitul lunii toată clasa intra la facultate, jumătate din ea la Facultatea de Automatică a Universităţii Politehnice Bucureşti.
CV: O amintire plăcută este legată de denumirea Colegiului. Pe 22 decembrie 1993 am propus în Consiliul profesoral revenirea la denumirea istorică a acestuia, adică *Ion C. Brătianu*, cum s-a numit între anii 1898-1948. După câţiva ani de dezbateri aprinse, s-a ajuns la denumirea actuală, în 1997.
IE: Provocările impuse de elevii deschişi la minte sunt cele mai intense amintiri ale activităţii mele de profesor, iar rezultatele acestora îmi dau cele mai mari satisfacţii profesionale şi sufleteşti. Datorită elevelor Cosmina Andreea Manea şi Anca Maria Rădulescu sunt primul profesor din România cu doi elevi calificaţi şi medaliaţi la Olimpiada Internaţională de Geografie.

IG: Sunt multe evenimente pe care pot să le trec la amintiri plăcute. Un astfel de eveniment s-a derulat în anul 2015, după etapa de zonă baschet băieţi, când am reuşit să ne calificăm la turneul final. Am fost rugat să vin de urgenţă la şcoală, unde elevii jucători au aranjat o masă festivă, în aer liber, chiar lângă sala de sport, unde am sărbătorit profesori, elevi, arbitri, organizatori.
BM: Realizarea, prin eforturi proprii şi după aproape 4 ani, a proiectului de reabilitare şi consolidare a colegiului nostru.

Î (5): Şi una... neplăcută.
CA: Prefer să nu-mi amintesc decât întâmplări plăcute, mai ales că suntem la ceas aniversar.

MC: Nu am!!!.
MCr: Orele în care indiferenţa unor elevi devine de nesuportat.
GhC: Muncind cu drag şi mult profesionalism în Colegiul *Brătianu*, amintiri neplăcute nu am.
MO: La ceas de sărbătoare nu-mi amintesc decât lucrurile frumoase.
AET: Cea mai mare neplăcere pe care am trăit-o în *Brătianu* nu mi-au provocat-o elevii, cum te-ai aştepta, ci un coleg. Am rămas cu un gust teribil de amar, dezamăgită profund de lucrurile pe care oamenii de lângă noi sunt în stare să le facă. Toţi greşim, uneori, dar răul intenţionat nu pot să-l înţeleg nici la această vârstă.
SU: Prefer să nu-mi amintesc!
CV: Nu-mi place să mă încarc cu energie negativă. Am dat uitării toate neplăcerile.
IE: Fiţele, parvenitismul, comporatmentul de stradă al unora sunt amintiri neplăcute.

IG: În fiecare an şcolar când constat că numărul scutiţilor nu este în descreştere, ci din contră.
BM: Neînceperea lucrărilor de reabilitare şi consolidare a colegiului, deşi proiectul pentru aceste lucrări era finalizat.

Î (6): Vă rog să menţionaţi trei cuvinte care să sintetizeze spiritul *Brătianu*.
CA: PERFORMAŢĂ, TRADIŢIE, ATITUDINE.

MC: CERTITUDINE, INTELIGENŢĂ, BRAND.
MCr: PERFORMANŢĂ, TRADIŢIE, DĂRUIRE.

GhC: MAXIMUS OPTIMUS, MAXIME EGREGIOUS.
MO: TRADIŢIE, PERFORMANŢĂ, CREATIVITATE. Dar astea sunt, cred, locuri comune. Eu aş adăuga: SPIRIT LIBER, INVENTIVITATE, ÎNDRĂZNEALA DE A-ŢI DEPĂŞI LIMITELE.
AET: INDEPENDENŢĂ, INTELIGENŢĂ, CREATIVITATE.
SU: TRADIŢIE, COMPETITIVITATE, PERFORMANŢĂ
CV: COMPETENŢĂ, DINAMISM, OLIMPISM.
IE: PERSONALITATE, PREGĂTIRE, PERFORMANŢĂ.

IG: RESPONSABILITATE, CONSECVENŢĂ, SERIOZITATE.
BM: De-a lungul timpului Colegiul Naţional *Ion C. Brătianu* a fost caracterizat de: EXIGENŢĂ, COMPETENŢĂ, DISCIPLINĂ care s-au cristalizat în calitate şi valoare ridicate.

Î (7): Menţineţi legătura cu foştii dumneavoastră elevi?
CA: Sunt fericită să răspund DA la această întrebare. Vorbesc cu mulţi dintre foştii mei elevi, iar mulţi dintre ei mă vizitează încă. Chiar anul acesta, de Crăciun, m-au vizitat două domnişoare doctor (rezidente în anul I). Îmi place să cred că unii dintre foştii elevi îmi sunt prieteni!

MC: O,daaaa! La spectacolul de *Zilele Colegiului* mulţi dintre foştii absolvenţi vin să dea o mână de ajutor.
MCr: Da. Inclusiv cu cei din afară.
GhC: Da, permanent. Mulţi studiază în Bucureşti sau sunt stabiliţi în străinătate. Ori de câte ori trec prin Piteşti, vin să discutăm despre anii de liceu şi... preceptele morale latine.
MO: Da, ţin legătura şi chiar mă mai întâlnesc uneori cu unii dintre foştii elevi. Mai sunt şi tradiţionalele revederi după zece ani de la absolvire, prilejuri agreabile de a-ţi aminti atâtea momente frumoase dintr-un trecut care parcă redevine prezent cu fiecare nouă generaţie. Căci noi, dascălii, avem un privilegiu atât de rar şi inefabil, de a „întineri" cumva în preajma fiecărei noi generaţii, care aduce cu ea nu numai tinereţe şi frumuseţe, dar şi curiozitate, gândire liberă, inocenţă; da, uneori şi inocenţă, chiar dacă asta pare desuet într-o lume ca a noastră
AET: Da, din când în când, în măsura timpului meu extrem de limitat. Dar, majoritatea, au un soi de timiditate faţă de mine.
SU: Da, cu unii dintre ei.
CV: Doar cu cei din învăţământ şi cultură. Colaborez cu foştii mei elevi din Biblioteca Judeţeană, Muzeul Judeţean, Centrul Cultural Piteşti, Muzeul Goleşti. Cu alţii, ocazional.
IE: Da, cu unii dintre ei.

IG: Dialogul cu elevii pe care l-am avut, atât ca diriginte, cât şi ca profesor sau antrenor se menţine şi după ani de zile, prin convorbiri telefonice sau întâlniri cu prilejul unor evenimente convenite.

Î (8): În ce fel credeţi că le-aţi marcat existenţa?
CA: O întrebare tare dificilă! Sper ca măcar câtorva dintre ei să le fi marcat existenţa! Sunt convinsă că dascălul are un rol foarte important în educaţia copilului. Sunt elevi care de multe ori îndrăgesc sau nu o materie, în funcţie de profesor. Îmi doresc ca foştii mei elevi să spună despre mine că am fost profesorul care i-a încurajat să aibă opinii pe care să şi le susţină cu argumente, care le-a stârnit curiozitatea, care i-a povăţuit cu răbdare. Profesorul care a avut acea putere de a-i inspira prin intermediul personalităţii sale. Am încercat să-i determin să-şi dorească să cunoască tot mai multe, să înveţe din propriile greşeli. Zi de zi, prin tot ce am făcut, am vrut să fiu părtaşă la ridicarea temeliei existenţei lor. Şi cu toate acestea, am vrut să fiu, în primul rând, OM.
MC: Le-am cultivat pasiunea pentru frumos. Unii dintre absolvenţii colegiului sunt acum profesori de muzică, iar alţii studenţi la Conservator (canto).
MCr: Pregătire temeinică.
GhC: În mare parte. Mulţi absolvenţi mi-au mărturisit că s-au ghidat în viaţa lor permanent..

după exemplele şi pildele de la orele de latină. Ei ştiu şi astăzi pe dinafară alfabetul latin al înţelepciunii.
MO: Îmi place să cred că am marcat existenţa câtorva dintre elevii mei, într-un mod de care să -şi amintească măcar cu nostalgie, peste ani; probabil că nu reprezentăm ceva decât dacă am influenţat în bine măcar un destin cu care ne-am intersectat la un moment dat. Căci, pesemne, nicio astfel de *întâlnire* nu este întâmplătoare.
AET: Sper şi cred că în mod pozitiv. Am remarcat că am devenit model pentru mulţi dintre ei, ceea ce mă flatează. Totdeauna am insistat pe rolul meu formativ în ce priveşte personalitatea lor în ansamblu, şi nu doar aspectele cognitive. Pe cei pe care i-am sprijinit în mod special, solicitându-mă, i-am ajutat să aibă succes în ceea ce-şi propuneau.
SU: Mi-ar plăcea să cred că în bine, că în afara materiei pe care le-am predat-o au rămas de la mine şi cu alte lucruri, poate mult mai importante decât matematica .
CV: Unora le-am fost model. Altora, profesorul preferat.
IE: Asta o pot spune ei. Nu mi-am propus să marchez existenţa nimănui, ci să fiu un profesor la înălţimea aşteptărilor lor.
IG: Prin consecvenţa de care am dat dovadă de-a lungul timpului, prin respectul permanent şi necondiţionat faţă de munca bine făcută.
BM: Pe unii m-am străduit să-i formez ca specialişti, iar pe toţi ca oameni valoroşi.

Î (9): Elevii au învăţat multe lucruri de la dumneavostră. Ce aţi învăţat dumneavoastră de la elevi?
CA: Am învăţat! Nu degeaba spunea Nicolae Iorga: „Şcoala cea bună e aceea în care şi şcolarul învaţă pe profesor." Am învăţat să fiu deschisă, să zâmbesc mai mult, să mă bucur mai mult de lucruri simple... Am învăţat că prin ei am şansa să rămân cât mai mult timp tânără!
MC: Să fiu mereu elev.
MCr: Că totdeauna trebuie să-ţi doreşti mai mult.
GhC: Sunt o fire sociabilă şi optimistă, iar orele din şcoală şi dinafara şcolii (eu organizez excursii şi tabere şcolare) mă încarcă pozitiv. Tinereţea lor îmi dă putere să merg mai departe.
MO: Am învăţat destule de la elevii mei, în aceşti mulţi ani, am învăţat, de exemplu, că răbdarea este o adevărată artă şi că, uneori, câştigi când ţi se pare că ai pierdut şi, nu în ultimul rând, bucuria de a trăi, care este, pur şi simplu, molipsitoare.
AET: Am învăţat să fiu profesor-om, nu profesor-Dumnezeu pe pământ ca zid impenetrabil, am învăţat să mă bucur de lucrurile mici cotidiene şi de zâmbetele lor şi am aflat de la ei că această meserie este cu adevărat vocaţională pentru mine.
SU: Că profesorul nu are întotdeauna dreptate!
CV: Am învăţat să-i înţeleg mai bine.
IE: Sufletul cald, conştiinţa, spiritul de sacrificiu pentru performanţă şi pentru devenirea lor ca oameni mă fac să reflectez asupra condiţiei mele şi să caut să devin mai uman, mai bun.
IG: În mod special, o mai mare aplecare către partea tehnică şi informatică.
BM: Elevii mei m-au făcut să înţeleg că profesia de dascăl înseamnă: competenţă profesională privind disciplina predată; competenţă didactică şi psihopedagogică privind transmiterea cunoştinţelor legate de disciplina predată şi de formarea lor ca oameni; empatie şi iubire împărţite în mod egal tuturor elevilor.

Interviuri cu profesorii de azi

Î (10): Având în vedere că suntem în an de sărbătoare, vă rugăm să adresaţi o urare cu ocazia împlinirii a 150 de ani de existenţă a colegiului nostru.

CA: Urez tuturor profesorilor din Colegiul Naţional *Ion C.Brătianu*, putere de muncă şi perseverenţă în realizarea nobilei sarcini pe care şi-au asumat-o: misiunea de a semăna lumină, adevăr şi înţelepciune în sufletul tinerei generaţii. La mulţi, mulţi ani, *Brătianu*!

MC: Urez colegiului să primească generaţii care să ne facă mândri în continuare.

MCr: Îmi doresc să crească seriozitatea atât la elevi, cât şi la profesori.

GhC: Vivat, crescat, floreat!

MO: La mulţi şi fructuoşi ani, liceul meu de suflet!

AET: La mulţi ani frumoşi şi rodnici
Ca şi cei de pân-acum,
Brătianu este fruntea
şi va fi pe-acelaşi drum!

SU: La mulţi, ani *Brătianu*! Cât mai multe realizări, cât mai mulţi profesori de calitate şi elevi pe măsură!

CV: Urez Colegiului Naţional *Ion C. Brătianu* să-şi menţină numele de *Navă amiral a învăţământului românesc*, iar „aurul de pe frontispiciul său să strălucească pe toate meridianele".

IE: Să ne vedem fericiţi la împlinirea a două sute de ani de existenţă a colegiului nostru! La mulţi ani, *Brătianu*!

IG: Să rămână o unitate de frunte în peisajul argeşean şi naţional, să crească prin rezultate prestigiul şcolii româneşti.

BM: Îi doresc să aibă mereu un viitor plin de faimă şi renume pe măsura trecutului său glorios.

Gânduri ale foştilor elevi ai Colegiului *Brătianu*

Cei mai frumoşi şi fructuoşi ani din viaţă

Bogdan Teianu, promoţia 1984.
De trei ori laureat la Olimpiada Naţională de Matematică. Selectat de trei ori în lotul naţional.
Inginer la Agenţia Spaţială Europeană, ESTEC, Olanda.

Cei patru ani petrecuţi la Colegiul *Ion C. Brătianu* (Liceul *Nicolae Bălcescu*, pe atunci), între 1980 şi 1984, rămân pentru mine unii din cei mai frumoşi şi fructuoşi ani din viaţă. Consider că anii de liceu constituie baza solidă a educaţiei mele academice de care am beneficiat toată viaţa. Deşi au trecut mulţi ani de atunci, îmi amintesc cu mare plăcere de profesorii şi colegii mei. Domnul Profesor Voica, la matematică, rămâne unul dintre cei mai buni dascăli pe care i-am avut. Orele noastre de matematică erau foarte interesante şi relaxate, ceea ce nu era puţin lucru în acele vremuri. Ele m-au ajutat să particip cu rezultate bune la trei Olimpiade Naţionale de Matematica şi să fac parte din lotul naţional între 1982 şi 1984. Îmi amintesc, de asemenea, de Domnul Profesor Spinei şi orele de limba şi literatura română atipice - manualul era doar orientativ. Domnul Profesor dicta liber şi ascultarea se făcea de la catedră, trebuia să vorbeşti clasei. Îmi amintesc cu nostalgie de fotbalul de pe terenul de pe deal şi de meciurile între clase organizate în pauze sau după ore. Îmi amintesc, de asemenea, cu mare plăcere, de colegii fantastici pe care i-am avut. Sper ca liceul nostru să aibă alţi 150 de ani la fel sau mai buni ca cei care au trecut!

Colegiul *Brătianu* - un loc unde se face carte şi se formează caractere

Eduard Porosnicu, promoţia 1986.
Inginer de aviaţie, EUROCONTROL.

O zi însorită de început de vară, trandafirii roşii înfloriţi, bordând aleea s pre Intrarea Profesorilor, e imaginea pe care o am întotdeauna în minte când mă gândesc la liceu. Mama mea fiind profesoară de chimie, mai intram uneori pe uşa mare din faţă... până am devenit elev al liceului şi uşa principală mi-a devenit interzisă! Întotdeauna m-a impresionat holul de la intrare, cu cabinetul Directorului pe partea stângă şi culoarul pe care treceau profesorii cu catalogul sub braţ. Şi în ziua de astăzi m-aş aştepta să-i văd plecând spre clase pe dl. Voica, profesorul de matematică, pe d-na Istrătescu, profesoara de engleză, pe toţi ceilalţi profesori care dădeau faimă liceului.

Sunt 30 de ani de când am făcut ultima poză de clasă şi ne-am răspândit prin lume, dar liceul va rămâne pentru toată viaţa o perioadă de referinţă. Este locul unde am învăţat, pe lângă matematică şi fizică, mai ales, cum să învăţăm şi cum să gândim cu capetele noastre, în ciuda unei epoci în timpul căreia libertatea de gândire şi de exprimare nu erau chiar cele mai apreciate aptitudini. Liceul mi-a dat baza care mi-a permis apoi să-mi continui studiile la Facultatea de Aeronave si să încep o carieră de inginer de aviaţie, începând cu un institut de cercetare şi până la Organizaţia Europeană pentru Siguranţa Navigaţiei Aeriene (EUROCONTROL), unde lucrez în prezent.

Mă bucur foarte mult să văd că liceul a rămas egal cu sine însuşi, un loc unde se face carte şi se formează caractere. Sper că elevii de astăzi vor simţi peste ani aceeaşi căldură în suflet când se vor gândi la „liceul lor", asemena multora dintre cei care i-au trecut pragul în cei 150 de ani de existenţă!

Monica Gabriela Cojocaru, absolventă 1991.
Ph.D. Associate Professor of Mathematics
Department of Mathematics & Statistics
University of Guelph, Canada.

Colegiul *Ion C. Brătianu* sau, cum îl ştiu eu, Liceul *Nicolae Bălcescu*, a reprezentat întotdeauna o instituţie competitivă pentru toţi absolvenţii săi. Peste decenii, a devenit cunoscut atât datorită nivelului înalt de pregătire al profesorilor care au servit cariere întregi în Colegiu, cât şi datorită rezultatelor obţinute de către cei care au studiat aici. Personal, Colegiul îmi este cunoscut nu numai ca elev, dar şi ca fiică a unuia din membrii catedrei de matematică. Anii petrecuţi ca liceean au fost pentru mine foarte competitivi, câteodată neplăcuţi, câteodată plini de haz, şi, în acelaşi timp, şi interesanţi. Între 1987-1991 societatea românească a trecut prin schimbări majore, iar microcosmosul Liceului *Bălcescu*, devenit mai apoi Colegiul din prezent, a trecut, de asemenea, prin schimbări majore. E un testament peste timp faptul că toate aceste schimbări nu au dus, în final, către o modificare fundamentală în nivelul educaţiei oferite în instituţie. Noi dascăli şi noi versiuni de curriculum au apărut în ultimii 25 de ani de când am absolvit, dar Colegiul continuă să îşi menţină reputaţia înaltă câstigată peste timp, atât la nivel profesoral, cât şi la nivelul elevilor.

Ca profesor universitar în ultimii 15 ani, într-un sistem de învăţământ diferit de cel în care am crescut, apreciez constant faptul că educaţia primită în anii mei de liceu mi-a servit cu success în studiile universitare şi postuniversitare. Îi urez Colegiului *Brătianu* mulţi ani cu succes şi împliniri în continuare!

De vorbă cu Silviu Ştefan Pufu

Interviu realizat de profesor Alina Turcescu

Silviu Ştefan Pufu, născut în 9 martie 1984, a absolvit Colegiul Naţional *Ion C. Brătianu* în anul 2003, venind de la Şcola Generală nr.14, Piteşti. Înainte de absolvirea liceului, a fost admis la Universitatea Princeton din New Jersey, Statele Unite ale Americii unde a studiat fizica, fiind licenţiat în anul 2007. Parcursul său academic nu s-a oprit aici. În perioada 2007-2011 a realizat doctoratul în fizică la aceeaşi universitate, apoi timp de un an şi jumătate a urmat şi cursuri de post doctorat la Universitatea M.I.T. din Cambridge, Massachussets. Din anul 2013 este profesor la Universitatea Princeton, departamentul de fizică, fiind coleg cu foştii săi profesori universitari. Faptul că a reuşit o carieră academică la una din cele mai prestigioase universităţi din lume nu este o surpriză pentru nimeni. Silviu Ştefan Pufu era un elev eminent încă din liceu. Trei ani la rând, clasele a X-a, a XI-a şi a XII-a, a participat la Olimpiada Internaţională de Fizică şi în fiecare an a fost medaliat – în primul an cu bronz, în al doilea an cu argint şi în ultimul an de liceu cu aur. Fiind cel mai bun elev din lume la fizică, cei de la Princeton l-au chemat ca bursier al SUA să realizeze studiile de licenţă acolo.

AT: Dacă şi în ce fel consideri că absolvirea Colegiului Naţional *Ion C. Brătianu* ţi-a influenţat pozitiv cariera?
SŞP: Da, desigur, a fost relevant. Am plecat din ţară la 19 ani fără nimic, cu foarte puţini bani, ştiind puţină engleză, neştiind pe nimeni acolo şi nefiind nimeni care să mă poată ajuta. Singurul lucru pe care îl aveam era educaţia primită la *Brătianu* şi acesta a fost sprijinul meu. Nu ştiu cum ar fi fost dacă făceam alt liceu, dar ştiu că pregătirea mea la fizică şi matematică făcută în *Brătianu* a fost foarte bună, aşa încât am putut chiar să sar la Princeton peste câteva cursuri la matematică şi fizică pentru că le ştiam deja.
AT: De care dintre profesorii tăi de liceu îţi aminteşti cu cea mai mare plăcere?
SŞP: Fără îndoială, de regretatul profesor de fizică Ion Pricolici, care m-a ajutat extrem de mult. Când eram în clasa a X-a s-a hotărât să mă înveţe materia fizică înainte de a o studia la clasă şi ne întâlneam mai întâi la dumnealui în birou, ulterior la domnia sa acasă şi lucra cu mine probleme foarte grele fără niciun ban. O făcea pentru că îi făcea plăcere. Pentru mine a fost extraordinar, altfel nu puteam să învăţ lucrurile acelea atât de repede.
AT: Sunt amintiri legate de liceu pe care vrei să le evoci?
SŞP: Pentru mine, de departe, perioada de facultate şi de doctorat au fost mult mai bogate atât academic, cât şi social. Eram prea mic. Plecând la 19 ani, aici am aflat cu adevărat cum

funcţionează lumea. La început aveam probleme legate şi de lucrurile minore cotidiene, de exemplu, cum să-mi fac o programare la dentist. Dar ce îmi amintesc cu plăcere este cât de înţelegători erau cu mine profesorii mei din *Brătianu*, faptul că înţelegeau că eu lipsesc pentru pregătirea în vederea olimpiadei la fizică şi erau îngăduitori. Asta a contat foarte mult pentru mine, pentru că, altfel, nu aş fi avut timpul necesar să mă pregătesc pentru medalii. Şi le mulţumesc pe această cale. Amintirile cele mai pregnante ca elev sunt cele legate de olimpiadele la care am participat.
AT: Ţi-ai propus să te întorci în România?
SŞP: Nu. Dar nu pentru că e România. Nu aş mai pleca în nicio altă ţară din lume. Universitatea Princeton este cea mai bună din lume în domeniul meu. Nu ştiu de ce m-aş muta în Europa. În plus, cum spuneam, eu în Statele Unite am aflat cum funcţionează lumea. Nu ştiu cum e să trăieşti în altă ţară, altă cultură, altă lume. Mi-a fost greu la început, deşi faptul că stăteam în campus unde aveam tot ce era necesar mi-a sprijinit adaptarea. La început trebuie să înveţi tot: o altă limbă, prieteni noi, cum funcţionează lucrurile, care sunt regulile. Probabil, dacă m-aş duce în altă ţară, ar trebui să o iau de la capăt, inclusiv în România.

La aniversară: 150 de ani de Brătianu

Iagăru Dina Sorin Marian, promoţia 2012.
Medalia de aur la Olimpiada Internaţională de Limba şi Literatura Română 2011.
În prezent, masterand la Facultatea de Litere, Universitatea din Bucureşti.

Cum nu există mai multe dimineţi într-o zi sau mai multe primăveri într-un an, nici timpul celor mai spectaculoase, mai ingenue şi mai însufleţite căutări nu este decât unul singur: nici înainte, nici după anii de liceu nu aflăm în noi înşine disponibilitatea de a crede atâtea lucruri posibile. Fără condiţionări. Fără „dacă". Fără „poate". În liceu, se spune, era timp şi toate aveau să fie, fără îndoială, cum ne spuseseră nouă visurile (sau chiar visele?) noastre de curând. În acel timp auroral al căutărilor neobosite, nerăbdarea nu era decât semnul unui preaplin al voinţei care ne copleşea.

Există, înţeleg bine azi, mult temei în aceste spuse. Vremea celui mai viu entuziasm a fost pentru mine, ca pentru atâţia alţi colegi de generaţie, în grija unei pagini de istorie: Colegiul *Ion C. Brătianu*. Ce sălaş mai potrivit se putea găsi pentru frumoasele elanuri tinereşti decât un patrimoniu istoric? Şi ce călăuze ar fi fost mai nimerite în căutările întreprinse de liceeni decât profesorii care au ştiut să fie vrednici de tradiţia instituţiei pe care o reprezintă? Însufleţirea noastră a întâlnit, fericit, dragostea lor de carte şi de oameni. Am trăit la *Brătianu* ani minunaţi, care astăzi îmi par desprinşi din basme, dintr-o vârstă de aur a miracolului neverosimil de luminoasă.

Iunie 2016 marchează 150 de ani de existenţă pentru colegiul *Brătianu*. În alt cadru, al unei (şi, de fapt, al unor) istorii personale, acest iunie mai înseamnă patru ani de la absolvirea mea şi a colegilor din promoţia 2008-2012. Noi am rămas ai acestui liceu. Suntem, în viaţa noastră, rezultatul opţiunilor la care nu am fi ajuns fără cei patru ani la *Brătianu*. Ani în care doamna dirigintă şi profesoară de limba latină Gheorghiţa Cucu a pregătit cu dăruire (şi cu performanţe) olimpici şi ne-a arătat că ideea desuetudinii latinei este „opera" tristă a ignoranţei. Prinşi însă în vâltoarea vieţii noastre iuţi, se prea poate să uităm des câtă latină este în vorbele noastre. Să nu uităm, cel puţin, că pe drumul pe care suntem azi, fiecare, nu am ajuns niciunul întâmplător şi nici brusc. Să le mulţumim celor ce ne-au învăţat să-l vedem. A ne gândi la dascălii noştri este un act de normalitate şi de respect. Mulţumesc, de aceea, în continuare, doamnei profesoare de limba şi literatură română Alina Manea şi tuturor domnilor profesori sub îndrumarea cărora am avut fericirea să fiu.

Aşa cum avem cu toţii o tresărire când ne ajunge la urechi numele sau imnul ţării noastre, tot astfel putem spune că apartenenţa la *Brătianu* este o condiţie permanentă a firii noastre, a sensibilităţii şi orizontului nostru cultural. În oricâte zări ne-am risipit şi ne vom risipi, anii de liceu de la *Brătianu* sunt istoria comună care ne va uni, amintindu-ne farmecul singular al primelor izbânzi şi mari prietenii.

La mulţi ani, *Brătianu*!

Gânduri ale foştilor elevi ai Colegiului *Brătianu*

Manea Cosmina Andreea, promoţia 2014.
Medalia de aur la Olimpiada Internaţională de Geografie 2013.
Medalia de Aur şi Locul I pe echipe în Europa, locul III în lume la Olimpiada Internaţională de Geografie 2014.
În prezent studentă la ASE - Relaţii Economice Internaţionale şi la Universitatea Bucureşti - Facultatea de Geografie.

„Nu pot învăţa pe nimeni nimic. Pot numai să îl fac să gândească."

Aşa suna citatul din sala mea de clasă din Colegiul Naţional *Ion C. Brătianu* şi pot spune după patru ani de străbătut sălile acestei clădiri istorice formatoare de oameni că descrie perfect ceea ce a realizat pentru mine în această perioadă. Dacă în primele zile eram speriată că nu o să învăţ niciodată să ajung dintr-o parte în alta a clădirii şi că o să fie mult prea dificil să ţin pasul cu cerinţele profesorilor, în ultimele zile eram extrem de tristă că s-au terminat cei patru ani şi că nu o să mai văd coridoarele vechi, dar pline de viaţă, în fiecare zi.

Pe lângă numeroasele cunoştinţe acumulate, binecunoscutul liceu piteştean mi-a pus la dispoziţie resurse academice excepţionale şi oportunităţi de dezvoltare pe care nu le-aş fi avut în altă parte. Biblioteca liceului este una dintre cele mai mari şi diversificate din judeţ, putând petrece acolo ore întregi în compania unor cărţi rare ce nu se găsesc uneori nici la Biblioteca Judeţeană. Cadrele didactice sunt extrem de bine pregătite şi au încurajat întotdeauna gândirea critică şi creativitatea elevilor. Proiectele pe care le-am avut de realizat ne-au permis să gândim într-un mod non-conformist şi unic, realizând adesea mici piese de teatru sau filmuleţe pentru a crea ceva inedit şi memorabil. Colegii din toate celelalte clase erau nu numai la fel de bine pregătiţi, creând o competitivitate atât de utilă, ci şi sociabili, prietenoşi, creativi şi dornici de a profita de cât mai multe experienţe pe care le întâlnesc în timpul celor patru ani minunaţi ai vieţii de liceu.

Şi apoi mai sunt olimpiadele… Elevii Colegiului nu numai că au acces la nenumărate cărţi şi materiale didactice şi sunt ajutaţi de cadre didactice excepţionale, dar sunt şi încurajaţi să participe la aceste competiţii şi să încerce a se autodepăşi şi surprinde de fiecare dată. Fără tot ceea ce a reprezentat acest liceu şi ceea ce mi-a oferit, probabil nu aş fi reuşit vreodată să am parte nu de una, ci de două experienţe în cadrul unei competiţii internaţionale.

Colegiul Naţional *Ion C. Brătianu* a fost, aşadar, locul unde am acumulat o cultură generală de bază şi unde am învăţat să gândesc, pe lângă crearea unor prietenii ce sunt sigură că vor rezista pentru toată viaţa şi auto-descoperirea mult mai profundă a propriei persoane. Este locul unde m-am dezvoltat din punct de vedere nu numai academic, ci şi personal, şi care va rămâne mereu în amintirea mea pentru tot ceea ce mi-a oferit.

Enache Paula, promoţia 2010.
Medalie de Bronz la Olimpiada Internaţională de Biologie 2010.
În prezent studentă în anul VI la UMF *Carol Davila*.

Când a trebuit să decid în clasa a VIII-a liceul unde voi studia, am ales fără nicio ezitare Colegiul Naţional *Ion C. Brătianu*, ştiind că aici sunt cei mai buni profesori şi, totodată, cei mai buni elevi. Aşteptările nu mi-au fost înşelate, liceul reprezentând pentru mine o perioadă foarte importantă în dezvoltarea mea profesională, precum şi în cea personală. A fost locul unde am cunoscut multe persoane deosebite, atât în rândul colegilor, cât şi în rândul profesorilor, domnul diriginte Marineci Georgică fiind unul dintre aceşti profesori. Totodată, liceul a fost şi locul unde mi-am descoperit pasiunea pentru biologie, pasiune care mi-a permis să aprofundez acest domeniu, prin pregătirea pe care am făcut-o sub îndrumarea doamnei profesor Dumitru Florica, în vederea participării la olimpiade, la fazele naţionale şi internaţionale. Pot spune acum, la finalul celor şase ani la Facultatea de Medicină, că informaţiile dobândite în timpul liceului şi efortul pe care l-am depus pentru a face performanţă la olimpiadele de biologie la care am participat, a reprezentat o etapă esenţială în dezvoltarea mea profesională şi mi-au fost de mare folos, pentru a face faţă cu succes la provocările academice la care am fost supusă pe durata facultăţii.

Gânduri ale foştilor elevi ai Colegiului *Brătianu*

Cristina Gutue, promoţia 2005.
Premiul III la Olimpiada Naţională de Biologie 2009 şi menţiune 2010. Selectată în lotul naţional lărgit 2010.
În prezent medic cardiolog, Diakonie Krankenhaus Schwäbisch Hall, Germania.

Din perioada liceului pot spune că am cele mai multe amintiri. Amintiri plăcute, atât din timpul liber, cât, mai ales, din viaţa de licean. Nu am fost, cu siguranţă, o elevă model, dar am încercat. Şi, mai presus de toate, am avut în spate o echipă puternică: familia şi cadrele didactice care m-au susţinut şi au crezut în mine, chiar şi atunci când nu am avut cele mai bune rezultate. Am ales Colegiul Naţional *Ion C. Brătianu*, pentru că am considerat la momentul respectiv că este cel mai bun din judeţ. Nici acum, la 11 ani de la absolvire nu regret decizia respectivă. Aici am avut parte de colegi minunaţi. Colegi cu care am ieşit aproape în fiecare weekend, alături de care timpul liber l-am considerat întotdeauna perfect, dar cu care am şi putut concura la diferite competiţii şi olimpiade şcolare. O concurenţă productivă. În viaţa de zi cu zi este greu să ai prieteni printre adversari, dar atunci era posibil şi era ceva normal. De asemenea, am avut parte de o echipă de profesori excepţionali, care şi-au dedicat mare parte din timpul liber pregătirii olimpicilor. Au fost întotdeauna, fizic şi moral, alături de noi. O mică parte din profesorii de care îmi aduc aminte cu plăcere ar fi doamna profesoară Valerica Biriboiu, care venea în unele zile cu două ore mai devreme pentru cei care doreau să aprofundeze matematica, regretatul domn profesor Pricolici, care ne-a arătat frumuseţea fizicii într-un mod unic (o persoanăexcepţională), doamna profesoară de informatică NicoletaVoica. Nu în ultimul rând doamna profesoară Cristina Atanasescu, care mi-a marcat drumul în viaţă. Datorită felului excepţional de a preda biologia, datorită încântării care se vedea pe faţa dumneaei atunci când ne vorbea, am renunţat la matematică pentruaAnatomie şi genetică. Au fost doi ani minunaţi, încununaţi cu succese. Doi ani în care a fi olimpic a fost, pur şi simplu un stil de viaţă. Nu cred că am apucat să o spun la terminarea liceului, aşa că o fac acum: Vă mulţumesc, domnilor profesori! Vă mulţumesc pentru dăruirea necondiţionată de care aţi dat dovadă.

Ilie Diana Mirela, promoţia 2009.
Menţiune la Olimpiada Naţională de Biologie 2009, participare la Olimpiada Internaţională de Biologie 2009.
În prezent rezident endocrinolog la Institutul Parhon, Bucureşti.

Liceul a fost pentru mine o perioadă extrem de frumoasă, după care sunt încă nostalgică şi pe care nu am cum să nu o asociez cu participarea la olimpiade. Mă simt norocoasă că am avut şansa să lucrez cu doamna profesoară Florica Dumitru, în care am găsit mereu, nu doar un dascăl dedicat şi perfecţionist, ci şi un mentor şi un confident. Iar Colegiul *Brătianu* este locul care nu doar mi-a permis, ci care m-a şi încurajat şi susţinut să îmi urmez pasiunea pentru biologie. Îmi voi aminti mereu cu drag de el!

Tartalea Mădălina, promoţia 2011.
Menţiune la Olimpiada Naţională de Biologie 2011, participare la Olimpiada Internaţională de Biologie 2011.
În prezent studentă în anul V la UMF *Carol Davila*.

În Colegiul *Brătianu* am descoperit adevărata competiţie, ce înseamnă un efort susţinut şi că se poate. Aici am întâlnit profesionişti ce m-au ghidat către mai departe şi prieteni pe viaţă. Aici am păşit pe un drum pe care încă îl urmez şi care are ca scop final excelenţa.

Andrei Crişan, promoţia 2011.
Laureat de trei ori la Olimpiada Naţională de Matematică (locul doi în anul 2011).
În prezent masterand la Imperial College London.

Au trecut cinci ani de când am terminat liceul, iar în acest timp am fost expus unui alt sistem de învăţământ, diferit, asta ca să nu spun mai prost. Fiindu-ne „vândut" occidentul ca un vis şi ca singura şansă a împlinirii profesionale, am ales şi eu să plec, la o facultate considerată de top. Mi-a fost destul de mare uimirea, când, în primii doi ani, făceam materia pe care o făcusem în mare parte în liceu, la matematică. La toate materiile, la Colegiul *Brătianu*, profesorii încurajau gândirea şi înţelegerea unei metode de lucru, în detrimentul învăţatului mecanic.

Ajuns în societatea „roboţilor", unde lumea doar învaţă o metodă şi o aplică, implicit renunţând la partea de gândire, am fost surprins cât de mult se descurajează gândirea originală, şi găsirea unei soluţii alternative. Consider că, cel puţin la Colegiul *Brătianu*, elevii sunt încă învăţaţi să gândească şi să-şi formeze un larg orizont cultural, având parte de profesori care, înainte de toate, sunt oameni şi roboţi. Goana societăţii româneşti de a ajunge ca Vestul, şi, implicit, a copierii sistemului educaţional, nu ne va face decât să ajungem nişte roboţei, gata să urmăm ordine. Cred cu tărie (sper) că ceea ce încă se face în Colegiul *Brătianu*, adică expunerea elevilor la istoria lumii, la literatura universală şi la un mod care te face să gândeşti, va determina ca societatea să evolueze. Consider că profesorii liceului, atât cei pe care i-am avut, cât şi ceilalţi au făcut o treabă excelentă în a promova aceste valori, chiar dacă nouă, la momentul respectiv, ni se păreau inutile. Fără a face un *laudatio* liceului, ci doar prin a exprima o părere pe care o consider realitate, pot spune că un elev de top la Colegiul *Brătianu* este un elev de top oriunde ar merge în lume. Închei cu o reflecţie asupra unei realităţi româneşti, cred că suntem atât de îndoctrinaţi, încât nu ne dăm seama cât de avansaţi suntem, de fapt.

Nu în ultimul rând, urez Colegiului *Brăianu* un călduros *La Mulţi Ani!*, şi sper să pot scrie câteva rânduri şi la aniversarea de 200 de ani a colegiului.

Între un timp al recunoştinţei şi prezentul veşnic viu al amintirii

Nicolescu Arina, promoţia 2012.
Premiu special la Olimpiada Naţională de Limba şi Literatura Română 2012.
În prezent masterand la Universitatea Piteşti

Cât de multe ajungi să înveţi în patru ani!? Cât de mult te poţi transforma într-o perioadă aşa scurtă şi cât de mare este impactul pe care OAMENII pe care i-ai întâlnit îl pot avea asupra ta!? La patru ani de la absolvirea liceului sunt pe deplin conştientă că acel copil timid, fricos, de la începutul clasei a 9-a, a devenit o tânără cu ambiţii, o tânără cu idealuri, cu un caracter mai puternic, cu modele de viaţă precis conturate şi care îşi doreşte să reprezinte cu mândrie numele Colegiului, chiar şi acum, de pe băncile facultăţii.

Patru ani, raportaţi la durata umană, nu par a fi mare lucru, însă ei echivalează cu întregi existenţe. Am impresia şi întotdeauna voi simţi, indiferent de vremea care se va scurge, că aceştia patru ani au concentrat învăţămintele pe care alţii le-au deprins într-o viaţă. Şi nu vorbesc acum de cunoştinţele de cultură generală acumulate, ci de valorile pe care Colegiul şi, implicit, cadrele didactice mi le-au insuflat. Dacă Marin Sorescu credea că lui i se întâmplă o minune, „o viaţă de om", mie mi s-a întâmplat ceva la fel de spectaculos şi deosebit, *o viaţă de licean*, „o drăcie frumoasă" alcătuită nu din ani, ca simplă succesiune cronologică, ci din amintiri, din învăţăminte, din chipuri şi trăiri.

Colegiul *Brătianu* a semnificat şi semnifică timp. Timp al fericirii. Al împlinirii. Al reuşitei. Al eşecului. Al conştientizării principiilor de viaţă. Al descoperirii valorilor. Al stabilirii modelelor. Al veseliei. Al zâmbetului şi al supărării. Al destăinuirilor. Al sincerităţii. Al omeniei. Al bunătăţii. Al aprecierilor. Al prieteniei. Al înţelegerii. Al performanţei. Al maturizării. Al primei iubiri. Al revenirii. Dar, în primul rând, este timp al recunoştinţei.

Este timpul în care mi-am stabilit crezul în viaţă, crez redat prin cuvintele lui Octavian Paler: „Atinge steaua de neatins şi nu uita pe cei ce au crezut în tine". Nu am rămas doar cu amintirea notelor,

cu amintirea colegilor, ci, îndeosebi, cu amintirea OAMENILOR, a profesorilor care constituie piatra de temelie a Colegiului. Tocmai de aceea mă întorc cu drag şi dor pe holurile liceului, un loc unde ştiu că întotdeauna voi găsi pe cineva, măcar un OM care să mă asculte, care să-mi ofere un sfat, măcar un OM cu care pot purta o conversaţie prietenească, deschisă şi sinceră. Aici am cunoscut pentru prima dată şi cu adevărat semnificaţiile înţelegerii, ale sprijinului, ale prieteniei; am înţeles ce înseamnă simţul datoriei, pasiunea adevărată, forţa de muncă, dedicaţia, atenţia acordată elevilor, ambiţia de a reuşi, calităţi indispensabile unui veritabil OM-cadru didactic.

Anii de liceu ajung să se piardă în negura trecutului, un trecut din ce în ce mai îndepărtat, dar continuă să sălăşluiască în prezentul veşnic viu al amintirii şi al recunoştinţei. Colegiul *Brătianu* poate *schimba, într-o zi, în oameni mari nişte copii.* Cum? Graţie OAMENILOR care au capacitatea şi bunăvoinţa de a şlefui personalităţi, care te inspiră şi care te călăuzesc *pe drumuri bătătorite, către stele*, către succes.

Aşadar, la aniversarea a 150 de ani de la înfiinţare, îi urez Colegiului meu un viitor asemenea trecutului impunător pe care l-a avut pe scena învăţământului argeşean şi naţional, îi doresc să nu uite de zestrea culturală şi umană pe care trebuie s-o transmită cu mândrie generaţiilor viitoare şi să rămână formator de personalitate prin OAMENII săi.

Vivat, crescat, floreat Colegiul *Brătianu*!

Roxana Radu, promoţia 2014.
Laureată de trei ori la Olimpiada Naţională de Matematică.
În prezent studentă la Universitatea Politehnică din Bucureşti.

La doi ani de la ultimul clopoţel de licean, pot afirma cu nostalgie că anii de liceu au fost cei mai frumoşi din viaţa mea. Emoţie, bucurie, prietenie, ambiţie sunt doar câteva dintre cuvintele care îmi vin în minte, gândindu-mă la acei minunaţi patru ani. Tot ce am realizat până acum se datorează celor care mi-au fost alături pe parcursul perioadei de liceu şi nu mă refer numai la profesori, ci şi la colegi. Pentru spiritul competitiv pe care l-am avut cu toţii, pentru ambiţia care ne-a ajutat în mod continuu să muncim şi să devenim din ce în ce mai buni, pentru profesionalismul dascălilor, care au ştiut să fie nu doar mentori, ci şi adevăraţi prieteni, pentru toate acestea sunt profund recunoscătoare.

Mulţumesc, Colegiul Naţional *Ion C. Brătianu*, pentru persoana care am devenit. Continuă să presari cu bucurie şi excelenţă patru ani din viaţa a cât mai multe generaţii de elevi. La mulţi ani !

Teodoroiu Iuliana, promoţia 2014.
Menţiune şi Premiu special la Olimpiada Naţională de Limba şi Literatura Română 2012.
În prezent studentă la ASE Bucureşti.

Nu a trecut prea mult timp de când am terminat liceul, abia se împlinesc doi ani în iunie, aşa că amintirile mele din liceu sunt destul de proaspete. Dar nu vreau să scriu despre amintiri, amintiri aş fi avut indiferent de ce liceu din Argeş aş fi terminat. Ce-i drept, amintirile ar fi fost diferite, întrucât oamenii cu care le-aş fi creat ar fi fost alţii, dar, în general, ar fi urmat aceeaşi paradigmă – amintiri legate de colegi, profesori, note, momente mai mult sau mai puţin plăcute, absolvire etc. Vreau să scriu despre ce înseamnă pentru mine Colegiul Naţional *Ion C. Brătianu*. Nu este un loc, este un spaţiu, un spaţiu în care m-am format ca om, ca mod de a fi şi de a gândi, un spaţiu populat cu oameni frumoşi… se spune că suntem suma oamenilor pe care îi întâlnim. O bună parte din omul care sunt astăzi s-a format în cei patru ani petrecuţi în Colegiul *Brătianu*. Aş putea spune, fără să exagerez, că acest spaţiu face parte din mine, întrucât multe din valorile şi principiile mele s-au format şi modelat aici, prin oamenii pe care i-am întâlnit, cu care am lucrat şi de la care am învăţat enorm. Pentru că, în cele din urmă, despre asta e vorba, despre oameni şi despre cât ne pot oferi ei. Când mă gândesc la perioada liceului mă gândesc involuntar la persoanele pe care le-am întâlnit acolo, la profesorii care ne-au oferit mult, şi nu mă refer aici la informaţii pe care puteam la fel de bine să le găsim prin

cărţi, ci mă refer la sfaturi sau gânduri care depăşeau cu mult programa şcolară, lecţii pe care nu le-am scris în caiete, dar care mi-au rămas în suflet.

Dacă ar fi să rezum în câteva cuvinte ce a însemnat pentru mine experienţa liceului, aş spune că a fost o perioadă în care am „crescut", dar nu de una singură, ci prin alţi oameni, oameni care acum continuă să „crească" şi alte generaţii de brătieni.

Eliza Casapopol, promoţia 2014.
De trei ori laureată la Olimpiada Naţională de Matematică.
În prezent studentă la secţia de matematică a Oxford University, Anglia.

Anii de liceu sunt recunoscuţi drept cea mai frumoasă perioadă din viaţa unui om. Îmi e dor de mersul în fiecare dimineaţă la liceu, întârziind (rar...) pentru că nu venea autobuzul, de teama care plutea peste tot înainte de testele de matematică, de dimineţile de luni cu trei ore de informatică începând cu ora 8.

Liceul ne-a format un grup de oameni cu care împărtăşim atâtea amintiri, care reuşesc să se întâlnească în vacanţe, indiferent din ce parte a lumii sosesc. Când ne întâlnim, parcă totul se întoarce la atmosfera de la începutul clasei a noua. Şi nu am cum să uit profesorii care ne-au ajutat să ne dezvoltăm şi ne-au fost aproape pe parcursul anilor de liceu ce ni se păreau aşa dificili. *Brătianu* ne-a dăruit nişte profesori desăvârşiţi, care să ne înveţe lucruri pe care puţini le aud, care au ştiut să îmbine utilul cu plăcutul, profesori pe care dorim să-i vizităm cât mai des acum, la terminarea liceului.

În încheiere îţi urez la mulţi ani productivi, plini de elevi conştiincioşi şi de profesori la fel de dedicaţi, drag Colegiu *Brătianu*!

Anca Ştefania Pănescu, absolventă 2003.
Rape Crisis Centre, Glasgow, Scoţia.

Îmi amintesc cu plăcere de anii de liceu, mă gândesc cu drag la profesori şi, desigur, la foştii colegi. Orele de franceză şi de română sunt pentru mine esenţa liceului. O bună parte din preferinţele mele în literatură s-au format atunci. Marele regret e că n-am făcut mai mult sport, de aceea îi încurajez pe liceenii de azi să fie activi.

În prezent lucrez pentru un ONG în Glasgow - Rape Crisis Centre, iar rolul meu este să ofer consiliere psihologică femeilor, din comunităţi de minorităţi etnice sau de refugiaţi, care au suferit orice formă de violenţă.

Mă bucur că am avut şansa să studiez la *Brătianu* şi le sunt recunoscătoare profesorilor pentru răbdarea şi dragostea lor faţă de meserie şi faţă de noi.

La mulţi şi rodnici ani, *Brătianu*!

Amintiri...

Iulia Popescu, promoţia 2008.
Doctor medic veterinar, Animal Trust Ltd Manchester, Marea Britanie.

Încă îmi aduc aminte de momentele când eram copil şi mama îmi spunea cât de repede trece timpul şi cât de dor îmi va fi de anii de liceu. Nu înţelegeam pe atunci puterea timpului. Privesc înapoi acum, după aproape 10 ani de când am terminat liceul şi mă cuprinde un dor de nedescris. Liceul reprezintă o perioadă marcantă în viaţa fiecărui adolescent, te pune la încercare, te cucereşte prin puritatea şi adrenalina vârstei, dar, mai ales, te formează şi te pregăteşte pentru viitor.

Una dintre cele mai dragi amintiri este legată de antrenamentele şi meciurile de baschet, sub conducerea domnului profesor Ilie Georgescu. Baschetul a fost pentru mine escapada cotidiană, a fost hobby-ul, pasiunea mea transformată în artă şi, totodată, o responsabilitate în calitate de căpitan al

echipei. Nu pot exprima în cuvinte gratitudinea pe care o am faţă de cadrele didactice, care m-au îndrumat pe tot parcursul celor patru ani de liceu, ajutând la formarea mea profesională şi personală.

Un loc aparte în inima mea îl ocupă Doamna Cristina Atanasescu, profesor, diriginte şi prieten, care prin propriul exemplu mi-a insuflat spiritul corectitudinii, curaj pentru paşii următori şi mi-a fost model de personalitate şi principii.

Mulţumesc, *Brătianu*!

Opreşte trecerea...

Stancu Georgiana, promoţia 2005.
Traducător.

Când eram într-a 8-a, treceam des prin faţă Colegiului *Brătianu* şi îi spuneam prietenei mele Mihaela că eu aici vreau să intru. *De ce?* mă întreba ea. *Păi tu nu vezi cât de frumos e? Zidurile astea maronii şi uşile mari şi grele şi, mai ales, trandafirii. Oh, trandafirii! Păi ăsta e motiv de intrat la liceu?* insistă ea. *Da, da, este un motiv foarte bun.* Ea vorbea, care mai târziu s-a decis că şi ea vrea tot la *Brătianu*. De ce? Că nu picase nimeni niciodată bacu' aici. Ce ziceţi? Nu sunt trandafirii un motiv mai poetic?!

Şi-am intrat la *Brătianu*. Aveam 15 ani şi un breton groaznic. Când s-au afişat rezultatele admiterii eram la bunici. Dormeam, iar mamaia, săraca, a aşteptat ea ce-a aşteptat, dar n-a mai rezistat şi m-a trezit. Nici nu ştiam dacă visez sau ce se petrece când mi-a zis *ai intrat acolo unde voiai tu, la Brătianu, la filologie. Hai, bre mamaie, râzi de mine?* Ce fericire! Nu am cum să uit sentimentul acela că toate piesele puzzle-ului ajung rând pe rând la locul lor.

Recunosc că nu ştiu de unde să încep. Sunt prea multe amintiri, mai toate deja idealizate şi împletite cu un soi de nostalgie dubioasă de care nu credeam că sunt în stare. Da, eu sunt aceea care plânge când dă peste vreo amintire de liceu pitită printr-un colţ stingher de suflet. Sau când vorbesc după ani şi ani cu diriga la telefon. Sau când mă întâlnesc cu colega mea Simona, pe care o ştiu de când aveam 7 ani. Sau când deschid pentru a mia oară volumul gros, cu coperte desprinse, al dragului Blaga. Sau când aud melodia *Ani de liceu*. Da, ştiu că sună a clişeu, dar chiar era cu emoţii la română. Nu trebuie decât să închid nitel ochii şi-mi amintesc perfect faţă gravă a dirigintei mele (săru'mâna, doamna Iudita Ieremia!) când a constatat că nu citise (aproape) nimeni *Antigona*. Nu eram nici eu mai brează, dar cumva am scăpat de data aia, deşi sunt destul de sigură că mi se citea în ochi vinovăţia şi spaima să nu-mi aud numele strigat.

Dar nu româna era cea mai mare frică, ci (aţi ghicit?), latina. Simţeai mirosul fricii de la intrarea în curtea liceului, ca pe covrigii calzi. În clasa a 9-a nu cred că a fost vreo oră de latină să nu vreau să fug în pădure şi să rămân acolo o vreme. Îmi amintesc disperarea tuturor, felul în care zburau caietele cu tema din mână în mână şi cum ne rugam să se sune odată. Şi cine n-a trecut prin aducerea tezelor la latină în viaţa asta nu ştie ce e suspansul şi de câte ori poţi spune *Tatăl nostru* pe minut. Teze cu nota 3... teze cu nota 4.... teze cu nota 5... De fiecare dată când se schimba cifra mai prindeam puţin curaj. Dar peste toate tronează o lucrare de printr-a 11-a, pe care doamna profesoară Cucu (dacă avea cineva vreun dubiu) scrisese... *Copiere prin auzire după colega din faţă!* M-am dus la ea şi i-am spus: *Doamna profesoară, nu a fost prin auzire, doar că nu văd prea bine la distanţă...*

La mulţi ani, dragul meu liceu! Tu faci 150 de ani, iar eu 30 anul acesta. Şi 11 de când nu te-am mai colindat. Încă mai zâmbesc larg când trec prin faţa porţilor tale. Şi mă mândresc ce liceu frumos, ce trandafiri frumoşi! Să ştii că *în mine se mai vorbeşte şi astăzi despre tine*. Şi uite-aşa, tot povestind, realizez că, din toate, rămân oamenii. Pentru că detaliile oricărei experienţe prin care trecem se estompează. Şi bunele, şi relele, şi râsul, şi plânsul, până şi lecţia (!) pe care o înveţi sau nu. Dar oamenii rămân. Nu am avut niciodată cu adevărat ocazia să le mulţumesc într-un mod care să

rămână, aşa că o scriu acum cu respect, cu dragoste şi dor: *Va mulţumesc că v-aţi întâmplat în viaţa mea.* O citesc din nou şi-mi dau seama că nu sună bine, e tocmai invers. Eu m-am întâmplat în viaţa lor, între atâtea şi atâtea mii de chipuri. Eu, eleva Stancu din banca a 4-a de la mijloc, cu breton groaznic şi dragoste de citit doar ce-i place ei (adică Blaga. Ha ha!). Eleva Stancu a absolvit Facultatea de Jurnalism şi Comunicare şi apoi a făcut un masterat la Limbi Străine la Universitatea din Bucureşti. Şi s -a făcut traducător. Şi acum lucrează ca Project Manager la o agenţie de traduceri din Bucureşti şi în paralel scrie articole de business pentru o firmă de dezvoltare de software din Braşov. De fapt... în prezent, e în concediu, pentru că are o fetiţă de 3 luni... Fiindcă uite-aşa trece timpul şi lucrurile se schimbă. Şi mă gândesc la tot ce am scris aici şi nu mi se pare suficient de bun sau de frumos. Sau de clar ca să înţelegeţi ce înseamnă pentru mine amintirea liceului meu. Şi-aşa că îmi vine să şterg tot ce-am scris şi să las aici atât: *Opreşte trecerea. Ştiu că unde nu e moarte nu e nici iubire -, şi totuşi te rog: opreşte, Doamne, ceasornicul cu care ne măsuri destrămarea.*

Iubiţi şi *Brătienii!*

Ania Dana Cazan, promoţia 2009. Autoare a şase romane pentru adolescenţi. Inspector la Serviciul Relaţii Internaţionale, C. J. Argeş.

Nu voiam să dau admiterea la *Brătianu*. Mi se părea un liceu cu prea mulţi Zmei, prea puţini Feţi-Frumoşi şi cu nişte Cosânzene prea... fiţoase. Nu ştiam pe nimeni acolo şi, oricât de mult îmi plăcea Harry Potter, nu voiam să -mi petrec următorii patru ani într-un Hogwarts înfricoşător, unde ciorile preluau controlul după ce se întuneca.

Totuşi, în ultimul semestru al şcolii generale, mâna mea a pus un X involuntar în dreptul căsuţei filologie bilingv engleză. Şi, cum doamna Cucu spunea: *Verba volant, scripta manent* (încă mai ştiu *Catilinele*, doamna profesoară!), am ignorat Zmeii şi m-am alăturat Cosânzenelor fiţoase.

Nu am fost un elev model (am avut note de la 4 la 10), dar şi acum regret că nu am luat acel 2 la chimie cu dedicaţie de la domnul profesor Stana, când se uita la mine şi îmi spunea „domnule elev". Mai degrabă unul smucit, care făcea orice în afară de şcoală. De la teatru până la cărţi scrise, pot spune că le-am făcut pe toate. Pentru că *Brătianu* nu e locul unde să stai potolit. Voit sau nu, tot aterizam la vreo zi de-a lui Eminescu unde îi recitam dorurile.

Brătianu e o „boală" de care trebuia să te molipseşti. Îţi creează dependenţă de viaţă, de grijile şi de minunăţiile sale şi eşti „forţat" să capitulezi în faţa ei. *Brătianu* nu înseamnă doar elevi de elită, medalii de aur, olimpiade şi alte concursuri şcolare. *Brătianu* înseamnă scările alea reci pe care alergam să nu întârziem (sau să nu ne prindă profii când chiuleam), pe care bârfeam, plângeam sau aşteptam cu părul prins să intrăm în laboratorul de chimie. *Brătianu* înseamnă scările interminabile de la sala de sport care ne epuizau înainte ca ora să înceapă; clasa noastră „din pod" care avea minunata însuşire de a întârzia orice profesor, dându-ne timp să terminăm de mestecat acea *Mioriţă* cu vişine; filmele cu Louis de Funès, derulate spre infinit de către doamna profesoara Tatiana Florea; târgul Hobbiţilor, organizat de dirigu (domnul profesor Lucian Costache, care-mi zicea mereu: „Cazan, tu scrii mai mult decât citeşti"); *Zilele Liceului*, unde era o plăcere să-i văd jucând teatru pe domnii profesori.

Brătianu înseamnă elevi. Elevi încrezători, dornici să facă ceva bine. Elevi care nu mai pleacă acasă, pentru că trebuie să termine de repetat pentru concursurile de sâmbătă. Elevi îndrăgostiţi care împânzesc curtea liceului cu flori în mână de 8 Martie (sau de Valentine's Day). Cosânzenele care îşi aşteaptă Feţii-Frumoşi în pauza de la unu, în faţa scărilor de la internat, pentru un sărut sau o temă de copiat (ambele pe furiş ca să nu îi vadă profii).

Brătianu nu înseamnă profesori, ci prieteni. Discuţii interminabile la orele de religie cu domnul Ionescu sau la orele de dirigenţie (cu dirigu Costache şi cu diriga Sere). Mulţumesc în numele clasei că aţi fost înţelegători cu toate „bolile" noastre de clasa a XII-a. Discuţii despre viaţă, prieteni şi consiliere profesională cu doamna Bâtan. Încurajările doamnei profesoare Cristina Atanasescu în a nu renunţa niciodată (continuarea *3fest*-ului e datorită dumneavoastră!). Poveştile domnului profesor Vărăşcanu despre războaie, daci şi eroi. Şi orele de engleză care m-au apropiat incredibil de mult de...

limba franceză (cu mulţumiri doamnei profesoare Tatiana Florea că m-a lăsat să vorbesc fără întreruperi la primul nostru curs. Mult, prost, stângaci, dar încurajată să nu tac de dumneaei şi de domnul profesor Iulian Untaru).

Mi se pare ciudat să scriu asta acum, la 10 ani după ce am prezentat *Zilele Liceului* pe scena Teatrului *Al.Davila*, când timpul se oprea în loc şi sala era invadată de sute de elevi şi profesori, cântând în cor *We Are the Champions*. Sentimentele au rămas aceleaşi: de mândrie că am fost elevă de *Brătianu*. Şi de tristeţe că asta s-a întâmplat doar timp de patru ani.

E un clişeu să spun că cei mai frumoşi ani din viaţă sunt anii de liceu. Prin urmare, voi spune că cei mai frumoşi ani sunt anii de *Brătianu*. Preţuiţi-vă anii, dragi elevi de *Brătianu*! Transformaţi-i în cea mai frumoasă poveste şi împărtăşiţi-i şi celorlalţi. Anii mei de *Brătianu* sunt cei care m-au transformat în persoana de astăzi. Şi pentru asta, vă mulţumesc, domnilor profesori!

Bianca Stroe, promoţia 2015. Studentă la Universitatea Politehnică din Bucureşti.

24 aprilie, Bucuresti, Politehnica. Sunt exact în locul în care mi-am propus să fiu în urmă cu un an când încă eram elevă a Colegiului *Brătianu*. Deşi de când cu comprimarea timpului un an trece ca o clipă prin faţa ochilor, iar patru într-o secundă, simt cum eternitatea stă graniţă între etapele vieţii mele. Se spune că momentele frumoase trec pe nesimţite şi nu cred că există o concluzie mai potrivită în lume. Eram fericită.

Nu că nu aş fi şi acum, am ajuns la o instituţie la fel de prestigioasă şi, până la urmă, fac exact ceea ce îmi doresc, fac ceea ce îmi place. Dar fericirea de la Brătianu se consuma altfel, se simţea altfel printre băncile aglomerate şi pereţii bătrâni. Eram cu colegii şi ne plăcea totul. Eram necunoscători şi naivi şi ne simţeam excelent. În cei patru ani petrecuţi în clădirea Colegiului am cunoscut noi orizonturi, nelimitări ale gândirii, ale prieteniei şi ale vieţii în sine. Deşi i-am blamat de multe ori pentru severitate, domnii profesori au arătat o capacitate incredibilă de a ne ghida în modul lor unic, străin de noi până atunci. *Brătianu* ne-a format o cultură aparte ce depăşeste cu mult simpla cantitate de informaţie. A format oameni. Aceşti oameni cu care am împărţit adolescenţa îmi sunt prieteni, unii dintre ei, colegi.

De multe ori ajungem la concluzia că am dori să ne întoarcem şi dăm dreptate celor care „ne-au avertizat" de la bun început că vom dori să fim liceeni pentru totdeauna. Astfel se arată nostalgia şi vedem de unde se naşte dorul. Un dor ce ne face mai conştienţi de realitate şi, totodată, norocoşi purtători ai unei embleme. Sunt a treia generaţie de absolvenţi ai Colegiului *Brătianu* din familia mea şi o spun cu multă mândrie, întrucât doresc ca în viitor să pot împărtăşi tuturor trăirea mea şi să inspir tineri să ia parte la experienţa *Brătianu*.

Pe această cale doresc să le mulţumesc tuturor domnilor profesori şi colegilor mei pentru cei patru ani speciali de care voi fi mândră să-i port în suflet toată viaţa. Multumesc, *Brătianu*!

Linz 14 aprilie 2008

Dragă doamna Steluţa Istrătescu,

Departe de mine gândul să fac categorisiri în sensul de „valency". Sunt consideraţii absolut subiective, personale – aşadar amintiri (cum ziceaţi şi dumneavoastră), pe care însă le am deasupra noţiunilor de „plăcut" ori „neplăcut". Sper să le pun pe hârtie în mod corespunzător şi fără să supăr pe nimeni. E numai un feedback sincer peste generaţii.

În memoria mea afectiv-rapidă apăreaţi într-un duet (Steluţa+Ancuţa) cu poziţii bine definite. Dar ce aţi fost în primul rând? Culoare. Lumea de atunci ne-a apărut mai colorată, aţi dat culoare patinei LNB-ului, aţi răspândit „picăţelele" în amintiri.
Aţi dat un semnal al emancipării feminine, despre care noi, în mediul patriarhal de atunci, desigur, babar n-aveam. Îmi amintesc şi de o discuţie a dvs. în contradictoriu cu dl. Spinei pe această temă, d-lui recompunându-şi subiectul preferat, cel al „eternului feminin". Ce-aş mai vrea să zic? (Probabil) o platiudine: limbile străine (engleza-fanceza) erau pentru mine şi, în mod sigur, şi pentru alţii, un prilej de evadare (sub pretext cultural-educaţional) în imaginaţia lumii libere. Unde se vorbeau atunci limbile astea? Iată, la orele dvs, eu/ noi evadam.
P.S. Un gând pentru doamna Ancuţa, feeling-ul meu de atunci e că vi se potrivea Baudelaire: *Les sanglots longues de violonne de l'automne, blaise mon coeur d'une langueur monotonne...*

Aşadar, domnul profesor Minasian,

Cel mai sacru dintre „monştrii sacri" pe care i-am avut ca dascăli în LNB. Îi spuneai numele şi rosteai tot liceul: dirigintele nostru, dl.Minasian, cel pe care îl respectam atât de mult, încât îl şi iubeam.

Cel pe care îl vedeam de opt ori pe săptămână la orele de matematică şi a noua oară la dirigenţie, atunci când noi – ştiind ce avea să urmeze – începeam practic agitaţia de influenţare: „note, absenţe, motivări, etc!" Iar dânsul, imperturbabil, deschidea catalogul (noi ne făceam speranţe că, de data asta, va fi altfel) şi zicea, balansând una din coperţile catalogului: „Imaginaţi-vă un plan diedru, în planul ăsta se află o linie care traversează muchia şi... aşa şi pe dincolo... Lăsaţi creionul jos, soluţia să mi-o daţi... din cap!" Soluţia venea, dânsul îşi menţinea însă convingerile: „Da, asta se poate, e doar o variantă, găsiţi o soluţie şi mai elegantă". Şi, de regulă, trebuia să apară chiar şi a treia soluţie, mai „elegantă" decât toate cele anterioare (şi pe care o pricepeam noi toţi), abia după aceea se putea trece la ordinea de zi a orei de dirigenţie...
Da, eleganţa matematicii d-lui Minasian... Era o chestie subtilă pe care ne-o insuflase cu har, astfel încât simţeam/miroseam structura compactă, rafinată a soluţiilor „perfecte", chiar dacă ele aparţineau altora, şi a „adevărului matematic", căruia nu mai poţi nici să-i adaugi, nici să-i reduci ceva, fără ca să-l denaturezi. Quod erat demonstrandum, q.e.d., era mai mult decât dovada rezolvării problemei. Era un strigăt de victorie şi exprimarea mândriei de a fi câştigat duelul intelecual cu noi înşine. Puneam q.e.d. când soluţia era în ordine şi, de fapt, creşteam în faţa ochilor noştri.
Unii îşi crestau numele cu briceagul în scoarţa copacului, noi scriam q.e.d. şi făceam astfel un pas în lumea (eternă) a ideilor incontestabile ale gândirii logic-matematice... ne mişcam, aşadar, spre aristocraţia adevărului cu pretenţii de absolut şi aici se atingeau mesajele celor doi profesori de referinţă, dl.Minasian şi dl.Spinei (deşi – sau poate tocmai din cauza asta?) – approach-ul d-lui Spinei era speculativ-retoric, deci total diferit.

Teza de matematică... Un fel de campionat cu durata de şase ore în câte două etape a trei ore, pachetul 1= algebra + analiza, pachetul 2= trigonometrie + geometrie, desigur, pe caiete secrete, fiecare îşi alegea codul lui. Chiar şi la mulţi ani după terminarea liceului povesteam – cu mândrie – diverşilor cunoscuţi despre nivelul la care ne antrena dl.Minasian, dar lor nu le prea venea să creadă că existau asemenea challenges pentru puştii de 16-17 ani într-un liceu de provincie (pentru alţii doar undeva down-under în Sud-Estul Europei).

Motivaţia drumului spre performanţă şi creativitate. Primele impulsuri „şcolare" de a ne face să gândim pe termen lung. Valoarea muncită şi valoarea prin muncă. Sinteza (matematica) (1) (2) drept imbold lăuntric, aproape instinctiv, de a structura un mix difuz de cifre şi informaţii într-un *statement* coerent şi concis. (3) Asta e amprenta, să-i zic „memica" (cu toată critica teoriei – nedovedite - a d-nei Blackmore) personalităţii d-lui Minasian. Trăieşte (şi) în mine: *Log in? Settled!*

Cu deosebită stimă,
Radu Răican, promoţia 1977- clasa specială de matematică

Piteşti 2007

Principiul Ananasului

Motto: *Pineapple Principle: The best parts of anything are always impossible to remove from the worst parts.*

În prima zi de şcoală la LNB, în clasa de lângă bibliotecă, am aflat care era idealul educaţional al dirigintelui, domnu' Spinei, dragul de el, o combinaţie delicioasă de Tudor Arghezi şi George Vraca, de Spinoza şi Moş Teacă. L-am aflat după ce am exersat o jumătate de oră intrarea profesorului în clasă, salutul milităros, cu comenzile răstite şi mişcări precipitate. Disciplina, că şi acesta era cuvântul magic, se cerea întreţinută prin toate mijloacele permise de lege, inclusiv prin pedeapsa copierii a 50-100 de versuri din Homer, Eminescu sau poeţii scoşi din programă. De ce oare „Puuuune-l, pune-l cu 5o de versuri din *Iliada*, de după moartea lui Ahile!" îmi pare mai original şi mai puţin dureros decât „Dă-i bine, general. . . mai una, mai cinci!" al lui Delavrancea. De ce remarcile tradiţionalist-misogine rostite la adresa personajelor literare nu li se păreau mai niciodată ofensatoare „adrisantelor?"

Şi-aşa am început amintirile despre profesori. Desigur, am avut norocul să-i întâlnesc pe cei mai buni (nu spun asta oare toţi foştii elevi?), dar i-am înţeles oare? Poate că nu, cu siguranţă nu pe toţi, de vreme ce unii mi-au plăcut mai mult decât alţii, iar pe alţii am avut norocul să-i iubesc. Profesorii adevăraţi, profesorii adică, ne vorbeau ca unor oameni, nu ca unor receptacule de informaţii găsite prin cărţi. Desigur, unii reuşeau mai bine decât alţii să ajungă la sufletele noastre, dar efortul a fost întotdeauna apreciat şi este răsplătit cu neuitarea. De aceea, la întrebările foştilor colegi „Mai ştii când. . . .?" răspund mereu, bucuros, cu recunoştinţă: „Da, desigur!"

Andrei Rizoiu promoţia1984

Worcester Polytechnic Institute, 10 decembrie 2010

Stimată doamnă profesoară Iudita Ieremia,

Aş dori să vă mulţumesc pe calea acestei scrisori pentru tot timpul şi efortul depus în pregătirea mea în arta scrisului. Cu toate că am fost un elev mai puţin decât mediocru la limba şi literatura română pe perioada liceului, consider că ceea ce am învăţat despre analiza unui text şi despre structurarea şi scrierea unui eseu sunt cunoştinţe de nepreţuit. Deşi scrierea eseurilor a fost coşmarul meu în liceu şi cauza multor nopţi nedormite, acum se pare că mă ajută mai mult decât mă aşteptam. În America totul se face în scris. Şi se scrie mult.

Ceea ce am învăţat de la dumneavoastră mi-a permis să iau A la cursul de Writing şi îmi permite să scriu cele mai bune rapoarte de laborator de la cursurile de fizică. Proiectele pe care le-am dus la bun sfârşit sub îndrumarea dumneavostră mi-au permis să acumulez cunoştinţe preţioase în design web şi să creez un CV variat şi complet. Ca urmare, am reuşit să îmi găsesc un job de invidiat în acest domeniu la doar o săptămână după ce am ajuns în campus.

De asemenea, prin proiectele realizate şi prin superba scrisoare de recomandare de la dumneavoastră am reuşit să ajung unde sunt acum, locul la care visam de mulţi ani. Vă mulţumesc din nou şi vă doresc toate cele bune.

Cu respect,
George Bucşan, promoţia 2010

Montréal, 23 aprilie 2016

Sărut mâna, doamna Iudita,

La Montréal este 8 dimineaţa. M-am tot gândit la forma pe care aş putea-o da gândurilor mele pe care aş vrea să le pot exprima în fraze neclişeice. Vă trimit varianta finală a ceea ce a fiert la foc mic în mintea mea de ieri până azi.

De la mii de kilometri străbătuţi cu gândul pe aripi de poveste, urez Colegiului *Brătianu* „La mulţi ani" şi îi mulţumesc că a păstrat cu sfinţenie comoara pe care am îngropat-o într-un colţ tainic acum 10 ani, sub privirile mute ale zidurilor ce au văzut şi au auzit atât de multe: bucata mea de suflet pe care sunt încrustate aminitirile primei iubiri, ale orelor de muncă depusă sub îndrumarea unor profesori care mi-au servit drept modele înspre a deveni ceea ce sunt astăzi, ale emoţiilor trăite în preajma afişării rezultatelor la olimpiade sau la bac, ale lacrimilor vărsate la final de clasa a XII-a.

La mulţi ani, domnilor profesori şi doamnelor profesoare, vă doresc să aveţi şi de acum înainte puterea de a educa OAMENI care îşi vor aminti cu drag de dvs.

Silvia Toma, promoţia 2006
Profesor de limba franceză

Gânduri ale foştilor elevi ai Colegiului *Brătianu*

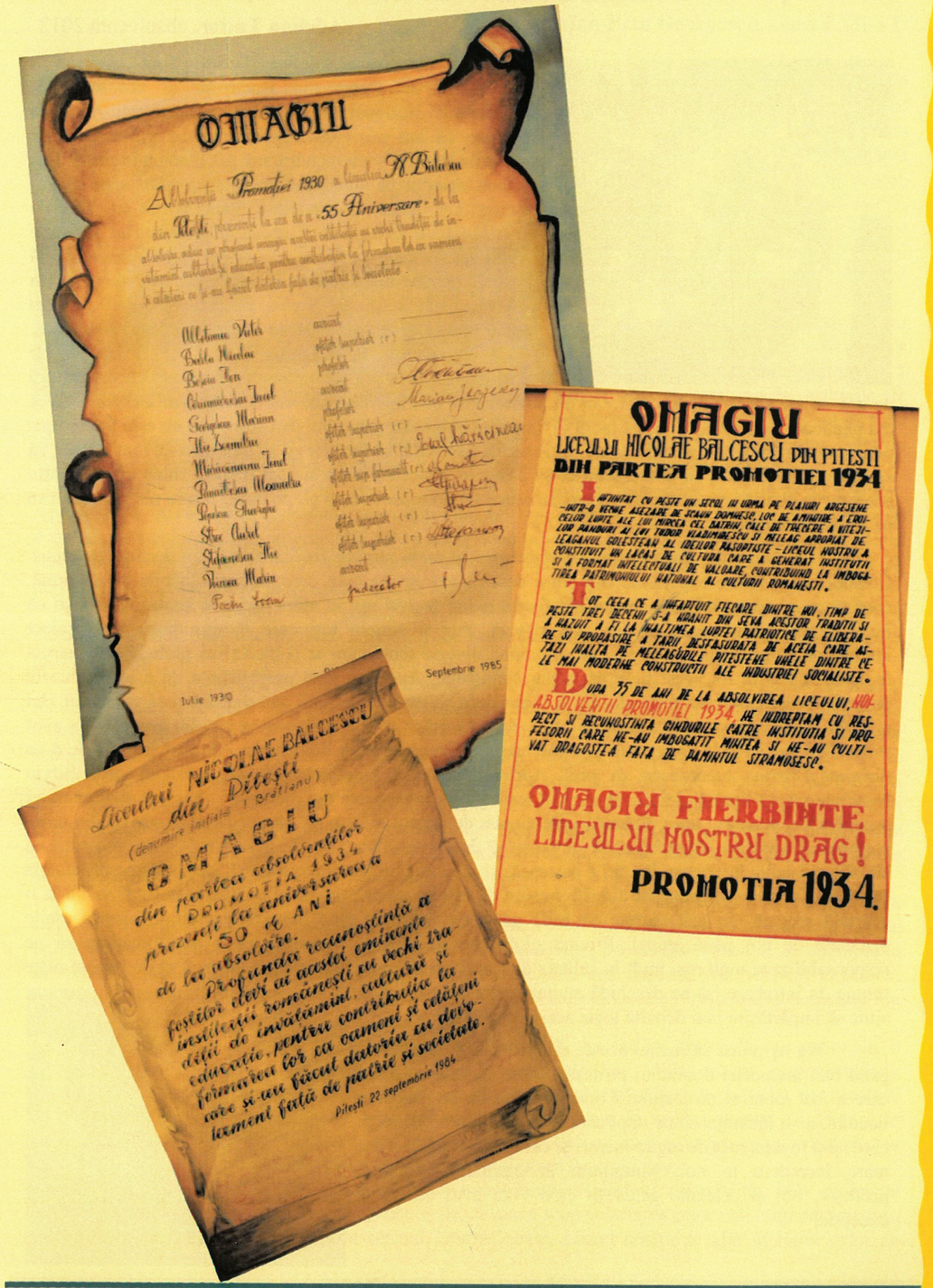

Despre Proiectul Comenius şi ce a însemnat acesta pentru mine

Adelina Tudor, absolventă 2012

Numele meu este Adelina Tudor. Sunt studentă a Facultăţii de Drept din Bucureşti şi absolventă a Colegiului Naţional *Ion C. Brătianu* din Piteşti. Aş putea spune că am păşit cu mândrie pentru prima oară pe porţile liceului şi cu mândrie mă uit şi acum în urmă. Da! Sunt mândră că sunt absolventa *„liceului meu drag"*, cum îmi place să-l numesc. Am primit cu bucurie invitaţia de a împărtăşi câteva din amintirile mele de liceană, iar acum parcă nu ştiu despre ce să povestesc mai întâi: despre orele petrecute în bancă, ore în care am învăţat atât de multe lucruri, despre colectivul minunat sau despre profesorii atât de dedicaţi pe care i-am avut. Da, chiar am făcut parte dintr-o clasă extrem de norocoasă prin prisma oamenilor minunaţi ce veneau oră de oră, se aşezau la catedră şi făceau tot posibilul să ne împărtăşească din cunoaşterea lor. Nu cred că mă gândeam foarte mult la acest lucru în timpul liceului, dar acum îmi dau seama că nu este foarte uşor pentru un profesor să transmită toate informaţiile necesare, să facă elevii să îndrăgească materia lor, să se apropie de o clasă de adolescenţi şi să păstreze în acelaşi timp şi acel respect bine cuvenit între profesor şi elev. Ei bine, dascălii noştri au reuşit nu doar acestea, ci şi, pe mulţi dintre noi, au reuşit să ne formeze ca oameni.

O amintire din liceu foarte valoroasă pentru mine rămâne participarea la proiectul Comenius. Consider că a fost o experienţă care mi-a deschis extrem de mult orizonturile. Uitându-mă în urmă, cred că m-a marcat întrucât am învăţat foarte multe lucruri noi în afara cadrului şcolar, fără a şti că învăţ pentru că urmează un test sau o teză. Pur şi simplu toţi care făceam parte din proiect interacţionam pe o platformă on-line, abordând diverse teme cum ar fi încălzirea globală sau energia regenerabilă şi în tot acest timp asimilam cunoştinţe. Apoi am avut posibilitatea de a vizita liceele partenere, fapt care ne-a responsabilizat şi am dorit să dăm ce era mai bun din noi şi să venim cu idei noi. Eu, împreună cu colega mea de clasă Sara Constantinescu, am facut parte din grupul ce a avut şansa de a participa la un schimb de experienţă cu liceul partener din Franţa. Am fost însoţite de d-na dirigintă Cristina Atanasescu, dl. prof. Adrian Benghe si, bineînţeles, de regretatul dl. prof. Silviu Nenciulescu. În timpul vizitei am abordat teme foarte interesante din domeniul reciclării şi al energiei regenerabile în cadrul unor prezentări făcute atât de grupul nostru, cât şi de celelalte grupuri din ţările partenere. Interesant a fost faptul că am reuşit să facem un schimb de idei pentru a face o comparaţie cu situaţia existentă în fiecare din ţările partenere şi să extragem metode menite să îmbunătăţească situaţia existentă. Vizitele tematice în diferite puncte de interes pentru proiectul nostru, cum ar fi vizita la o centrală eoliană, au fost extrem de utile pentru a vedea în mod concret cum funcţionează ideile discutate de noi până atunci. Privind global acest proiect, consider că a avut menirea să ne responsabilizeze mult mai mult în calitate de locuitori ai acestei planete, să ne facă să ne punem nişte semne de întrebare, să ne deschidă anumite orizonturi şi să ne ajute să împărtăşim mai departe toate aceste cunoştinte.

Nu aş putea să închei aceste rânduri fără a închina un gând bun memoriei domnului profesor Silviu Nenciulescu, cel care a fost motorul proiectului Comenius şi care, pe parcursul liceului, ne-a încurajat să ne implicăm în cât mai multe proiecte, care ne-a învăţat atât de multe lucruri şi care ne-a insuflat o mai mare încredere în noi. Mulţumim în eternitate, domnule profesor, noi şi celelalte generaţii care v-au avut dascăl de excepţie!

European Youth Parliament

Ştefan-Paul Georgescu, clasa a XII-a D

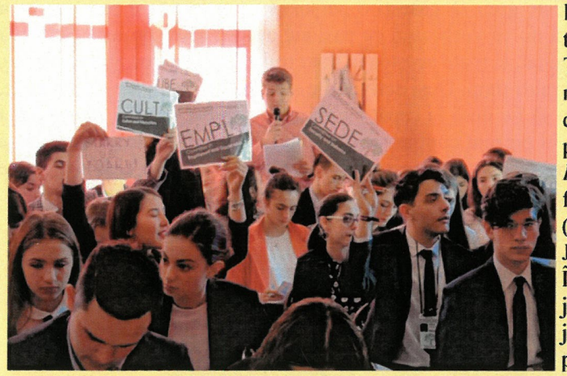

European Youth Parliament (EYP), în traducere Parlamentul European al Tineretului, este un proiect educaţional la nivel european. Fundaţia EYP România datează din anul 1997, însă judeţul nostru, prin intermediul Colegiului Naţional *Ion C. Bratianu*, s-a implicat din anul 2013, când o fostă elevă a liceului, Adriana Vlaicu (absolventă 2015), a înfiinţat Centrul Judeţean Argeş.

În fiecare judeţ în care există centru judeţean este nevoie de un coordonator judeţean, care să formeze delegaţii de 11 persoane care să participe la sesiunile de selecţie regionale. Acesta este un act de voluntariat, fiecare mandat din anul 2013 până în prezent fiind dus la capăt de elevi ai liceului: Adriana Vlaicu, Andrei Petrescu (XII H) şi, respectiv, coordonatorul activ Ştefan Georgescu (XII D).

Odată formată o delegaţie, aceasta participă la o sesiune regională în calitate de comitet, reprezentând liceul nostru, printre alte aproximativ opt comitete. Pe lângă partea academică, evenimentele culturale ale programului au ca scop schimbul de experienţă între participanţi. În prima seară, fiecare delegaţie îşi reprezintă judeţul, aducând mâncare tradiţională din zona respectivă şi, purtând port popular, poate prezenta şi un dans specific.

Tot în cadrul sesiunilor se organizează şi o seară de concert, în care participanţii mai talentaţi ne încânta cu melodii cântate la pian, chitară, voce sau chiar şi instrumente mai puţin convenţionale, precum tobele.

Partea educaţională este reprezentată de activităţi de teambuilding ce sunt succedate de o zi şi jumătate în care comitetul construieşte un document oficial, numit rezoluţie, asupra unor probleme de interes european. Întreaga activitate de la sesiune are loc în limba engleză, participanţii dezvoltându-şi astfel capacităţile de vorbire. Cum am menţioant, fiecărei delegaţii îi este atribuit un comitet real, ce există în structura Parlamentului European, şi îi este dată o temă de discuţie recentă în baza căreia construieşte documentul menţionat. Exemple recente de la Sesiunea Regională de Selecţie Moldova Primăvară 2016 sunt: REGI-Committee on Regional Development, cu tema de discuţie urbanizarea excesivă ce afectează cultura naţională sau CULT-Committee on Culture and Education, ce a abordat introducerea metodelor moderne în predare la nivel european.

La sfârşitul sesiunii este aşezat elementul cel mai imporant, numit General Assembly (GA), adică adunarea generală. Fiecare comitet îşi prezintă şi apără rezoluţia în faţa celorlalte comitete. GA-ul este structurat exact ca o întâlnire din Parlamentul European, fiind o simulare a ceea ce se întâmplă la Bruxelles. Astfel, se pune accent pe cum sunt transmise ideile mai departe, prin vorbitul în public, capacitate ce este şi ea dezvoltată. La sfârşitul dezbaterilor se votează dacă o rezoluţie este acceptată sau respinsă, finalizându-se activitatea academică a participanţilor.

O sesiune este organizată pentru tineri de către tineri. La fiecare regională sau naţională, o echipă de voluntari este aleasă pentru a coordona întreagă activitate. Organizatorii, responsabili cu nevoile delegaţilor de-a lungul sesiunii, şi echipa de chairpersons (conducători de comitet), responsabili cu partea academică a sesiunii, sunt foşti participanţi ce au rămas în proiect pentru a-i asigură în continuare bună desfăşurare. Şi acesta este considerat un act de voluntariat, însă continuă dezvoltarea personală a fiecărui participant, punându-i în faţa unor noi tipuri de probleme.

EYP România se ocupă în prezent cu organizarea de sesiuni de selecţie, atât regionale (Muntenia, Transilvania, Moldova), cât şi naţionale, ce au ca scop selectarea celor mai buni participanţi, pentru a forma delegaţia României la sesiuni internaţionale. Liceul nostru se află în topul celor ce..

furnizează participanți la aceste sesiuni: Crețu Rudolf - Izmir 2015; Andrei Dobra (XI D) - Leipzig 2015; Ștefan Georgescu-Dublin&Belfast 2016; Andrei Copăceanu (XI A), Roxana Ungurenuș (XI A) și Ștefan Georgescu - RISE 2016 (în orașul Rennes).

O sesiune EYP, pe lângă scopul strict educațional, se dovedește a fi un proiect diferit prin amprenta ce o lasă asupra participanților. Este greu să găsești o persoană ce a fost la o sesiune, ce a trecut prin ceea ce înseamnă EYP, și care să nu vă vorbească cu pasiune despre acest proiect. Se leagă prietenii, se trăiesc momente speciale, de neuitat, și toate acestea în doar trei zile, care trec foarte repede, însă care rămân în amintirile noastre foarte mult timp. Deși activitățile sunt pe cât se poate de serioase, vârstă participanților face ca orice activitate să fie dusă la capăt cu plăcere, cu voie bună și întotdeauna pe o tentă amuzantă. EYP este o familie ce în prezent conține peste 20000 de tineri din toată Europa, și care se extinde continuu. Pentru mine, a mă alătura la acest proiect a fost una dintre cele mai bune alegeri pe care le-am făcut, și a reprezentat cea mai importantă activitate extrașcolară din timpul liceului.

Despre EYP

Andreea Valeria Atanasescu, clasa a IX-a G

Cel mai frumos cadou pe care tânăra generație îl poate primi de la viață este șansa să-și facă vocea auzită și să-și lase amprenta asupra lumii în care trăiește. Suntem doar niște copii care au impresia că știu tot și că pot face față oricărei încercări și nu realizăm că, de fapt, ne lăsăm orbiți de aparențe. În loc să fim noi schimbarea pe care ne-o dorim, așteptăm și lăsăm lumea să fie condusă de prea puținele minți luminate și de prea multele minți bolnave, incapabile să-și schimbe perspectiva asupra schimbării. Sincer, nu aș fi crezut vreodată că un grup de unsprezece liceeni va avea ocazia să experimenteze imaginea schimbării la o vârstă atât de fragedă. Și totuși, iată că s-a întâmplat. Ni s-a încredințat o temă legată de accesibilitatea și creșterea eficienței apei, menținerea unui echilibru în consumul acesteia și aprovizionarea cu apă potabilă în Uniunea Europeană, iar timp de trei zile, datoria noastră a fost să căutăm probleme și să le oferim cele mai bune soluții. Datoria noastră a fost să credem în ceea ce spunem, să credem în ceea ce gândim... să credem în schimbare. Am simțit că toate puterile noastre, a unsprezece delegați mândri de faptul că își reprezintă județul și liceul într-o competiție regională, s-au concentrat într-un singur loc, generând creativitate și inovație. Noi am crezut în moțiunea noastră, am crezut în ideile noastre și am făcut-o demnă de Parlamentul European al Tinerilor. Am făcut-o demnă de a fi expusă într-o dezbatere generală, alături de alte șapte moțiuni ale delegațiilor din Transilvania. Cu siguranță acesta a fost un motiv pentru care delegația noastră a deținut la finalul dezbaterii cele mai multe voturi PRO. Am reușit să facem ceea ce ne propusesem: să ne lăsăm amprenta, să marcăm oamenii din jurul nostru, să-i facem să creadă în credința noastră. Ne-am depășit

limitele într-un weekend lipsit de odihnă și încărcat cu multe ore de muncă. Am discutat, ne-am contrazis, am căzut de acord, am schimbat idei, am căutat soluții, am stat până dimineața să scriem discursuri pentru marea prezentare și am trăit fiecare secundă de suspans si emoții, dar în final... toate au meritat. Delegația Argeș s-a întors învingătoare! Ni s-a oferit o șansă și nu am refuzat-o. În calitate de ambasador al acestei delegații, aș vrea să mărturisesc că sunt foarte mândră de ce am reușit să realizăm. Am reușit să ne dezvoltăm, să prindem curaj și încredere în noi, să ne învingem teama de a ne exprima liber și să ne perfecționăm arta de a vorbi în public în limba engleză, în fața unui grup de oameni la fel de inteligenți, de devotați și de dedicați ca noi. Am reușit să prindem aripi și să zburăm în trei zile pline de dans, muzică, voie bună, oameni minunați, mâncăruri tradiționale, muncă de comitet și dezbateri, pe care cu siguranță niciunul dintre noi nu le va uita prea curând! Aș vrea să le mulțumesc atât colegilor mei: Catinca Ciuculete, Roxana Băjan, Denisa Dincă, Ana-Maria Floarea, Anisia Cortea, Alexandra Vraciu, Ștefania Toma, Andrei Toma, Andrei Roncea și Mihai Pătrulescu, cât și doamnei profesor însoțitor, Maria Jianu, că au făcut această experiență posibilă!

Corala Brătianu

Corala Colegiului *Ion C. Brătianu* a fost creată în anul 2006 de către doamna profesor şi dirijor Maria Cosmescu. Repertoriul coralei este alcătuit din cântece folclorice, patriotice, religioase, precum şi din lucrările unor compozitori celebri. Corul a participat la numeroase festivaluri şi concursuri naţionale şi internaţionale, unde, de fiecare dată, a primit aplauze, premii şi medalii semnificative. Dintre acestea, se remarcă Festivalul Internaţional de Muzică Corală *D. G. Kiriac*, la care corul a fost invitat în fiecare an, începând cu 2006. De asemenea, în 2008, la Festivalul Internaţional de Muzică Corală *Antonio Vivaldi* corul colegiului a obţinut de două ori premiul II şi două medalii de argint, iar la Festivalul de datini şi obiceiuri de Crăciun şi Anul Nou *Florile dalbe* a primit premiul I în fiecare an. La Festivalul *Euro-Hora* în 2008 a obţinut premiul I, iar în 2009 la Bratislava, la Festivalul Internaţional de Muzică Religioasă şi Cântece de Crăciun a obţinut medalia de bronz. În anul 2010 a obţinut medalia de bronz la Festivalul Internaţional de Crăciun cu premiul *PetrEben*, din Praga, iar în 2012 a participat la Festivalul de colinde din Belgrad. În primăvara anului 2013 a primit premiul I la reuniunea corurilor din Argeş, premiul I la etapa regională a Olimpiadei Naţionale de Muzică Corală, iar în noiembrie, medalia de bronz la Festivalul Internaţional de Crăciun cu premiul *PetrEben*, din Praga, iar in anul 2014 la Festivalul Internaţional *Gheorghe Cucu* de la Slatina, Corala a primit premiul de excelenţă şi invitaţia din partea reprezentantei UNESCO din Grecia şi a Corului *Semeli* (Atena) de a participa la unul dintre Festivalurile organizate în Grecia. În noiembrie 2014, Corala *Brătianu* a reprezentat România la Festivalul Internaţional de muzică corală din Nafplio-Grecia, iar în anul 2015 Corala a participat la Olimpiada Naţională de Muzică Corală şi a obţinut la faza judeţeană premiul I şi acelaşi premiu şi la faza regională, la Târgovişte. Corala *Brătianu* a fost prezentă la toate fazele naţionale ale Olimpiadei Naţionale Corale, obţinând în anul 2015 la Oradea diploma de excelenţă. În urma rezultatelor obţinute, Corala *Brătianu* este una dintre formaţiile corale care a cântat în Festivalul Internaţional de muzică corală „D. G. Kiriac" - 2015, Piteşti.

Mens sana in corpore sano

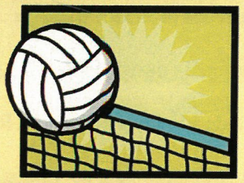

Activitatea Catedrei de educaţie fizică şi sport din cadrul Colegiului Naţional *Ion C. Brătianu* se înscrie în standardele impuse de un învăţământ care-şi propune atât calitatea actului educaţional, cât şi promovarea unei pedagogii centrate pe elev. Aceste deziderate au fost cultivate permanent, începând cu generaţiile trecute de profesori precum Constantin Luca, Ion Vorovenci, Elena Vorovenci, Mihai Tătaru, Nicolae Şufaru, Ioana Nicolescu şi până astăzi, când profesori ca Mirela Petrescu, Dumitru Tudosoiu, Ilie Georgescu au înscris numele colegiului printre colegiile campioane la Olimpiada Naţională a Sportului Şcolar. Rezultatele obţinute la etapele naţionale în ultimii ani sunt remarcabile.

Volei fete:

2005 – O.N.S.Ş. – locul II – Rm. Vâlcea (prof. Mirela Petrescu)

2006 – O.N.S.Ş. – locul VI – Oradea (prof. Mirela Petrescu)

2007 – O.N.S.Ş. – locul VII – Piatra Neamţ (prof. Mirela Petrescu)

Baschet băieţi:

2006 – O.N.S.Ş. – locul I – Giurgiu (prof. Tudosoiu Dumitru)

2007 – O.N.S.Ş. – locul I – Rm. Vâlcea (prof. Tudosoiu Dumitru)

2008 – O.N.S.Ş. – locul IV – Botoşani (prof. Tudosoiu Dumitru)

2009 – O.N.S.Ş. – locul III – Focşani (prof. Tudosoiu Dumitru)

2015 – O.N.S.Ş. – locul VII – Oradea (prof. Mirela Petrescu)

Baschet fete:

2015 – O.N.S.Ş. – locul VIII – Botoşani (prof. Georgescu Ilie)

Tenis de masă:

2014 – O.N.S.Ş. – locul XVIII – Giurgiu (prof. Georgescu Ilie) – elev: Tudor Ioana Andreea

Şah:

2011 – O.N.S.Ş. – menţiune - Slatina – elev: Fulger Ionuţ (prof. Mirela Petrescu)

Elevii îndrumaţi de profesorii de educaţie fizică şi sport al Colegiului Naţional *Ion C. Brătianu* Piteşti îşi formează dincolo de o dezvoltare fizică armonioasă o personalitate bine ancorată în realităţile actuale. Nu de puţine ori spiritual competiţional şi cel de echipă a transformat pe cel mai timid dintre elevi într-unul ambiţios şi motivat, pe cel mai introvertit elev, în cel mai loial prieten.

Foşti elevi ai Colegiului *Brătianu*

Personalităţi marcante de azi...

Colegiul *Brătianu* se poate mândri cu elevi excepţionali care au câştigat premii la olimpiadele internaţionale şi au studiat la cele mai prestigioase universităţi din lume. După studii, mulţi şi-au luat doctoratul la universităţi de top mondial şi au ajuns să predea sau să lucreze, majoritatea în S.U.A. Iată doar câteva nume.

Raul Horia Rădulescu - Medalia de argint la Olimpiada Internaţională de Fizică, 1981. Universitatea Texas din Austin S.U.A.

Silviu Ştefan Pufu – Medalia de bronz la Olimpiada Internaţională de Fizică 2001, argint 2002 şi aur 2003. Profesor la Universitatea Princeton, S.U.A

Cristian Proistosescu – Medalia de argint în 2004 şi Medalia aur în 2005 la Olimpiada Internaţională de Fizică. Premiul II la Olimpiada Internaţională Pluridisciplinară, Yakutia, Rusia,2003. Universitatea Princeton, doctoratul la Harvard, unde predă din 2009.

Andrei Constantin – Medalia de argint la Olimpiada Internaţională de Fizică 2003, aur 2004, argint 2005. Premiul III la Olimpiada Internaţională Pluridisciplinară, Yakutia, Rusia, 2002

Ciprian Manolescu - Medalia de aur la Olimpiada Internaţională de Matematică, de trei ori consecutiv: 1995, Canada,1996, India, 1997, Argentina, cu punctaj maxim. De trei ori medalia de aur la Balcaniada de Matematică. A absolvit cu *Magna Cum Laudae* Universitatea Harvard, unde şi-a luat şi doctoratul, în 2004. Tot la Harvard a câştigat numeroase concursuri internaţionale. La ora actuală, el predă la UCLA, în California.

Mihai Horia Tohăneanu - Medalia de argint la Olimpiada Internaţională de Matematică. Medalie de aur la Balcaniada de Matematică. A absolvit Dartmouth College în S.U.A., şi-a luat doctoratul la Universitatea Berkeley în 2009, iar acum predă matematica la Purdue University, în statul american Indiana şi la Johns Hopkins University.

Liviu Suciu - premiul I la Balcaniadă de Matematică, 1986. Doctoratul la Universitatea Pennsylvania. Acum lucrează la o companie din New York.

Paula Enache - Medalie de bronz la Olimpiada Internaţională de Biologie – 2010. În prezent studentă în anul VI la UMF *Carol Davila.*

Alexandra Crai – Premiul I la Olimpiada Internaţională de Limba şi Literatura Română 2010, locul III 2011.

Iagăru Dina- Sorin Marian - Premiul I la Olimpiada Internaţională de Limba şi Literatura Română, 2011. Medalia de bronz la Concursul Internaţional de Matematică şi Literatură, 2011.

Cosmina-Andreea Manea - Medalia de aur la Olimpiada Internaţională de Geografie 2013. Medalia de Aur şi Locul I pe echipe în Europa, locul III în lume la Olimpiada Internaţională de Geografie 2014.

Anca Maria Rădulescu - Medalia de bronz şi locul I pe echipe în Europa, locul III în lume la *Olimpiada Internaţională* de *Geografie 2014*. Medalia de aur la Balcaniada de Geografie 2015.

Bâzgă-Nicolescu Radu Costin - Medalia de argint la chimie la Olimpiada Internaţională Pluridisciplinară 2013. Medalia de aur şi Locul I pe echipe la Olimpiada Internaţională de Chimie *D. Mendeleev* 2014.

Titus Teodorescu - studii postdoctorale la Minnesota University, profesor la Oklahoma State University şi la College of New Jersey S.U.A.

Liviu Ilinca - asistent la Rutgers University, în statul american New Jersey.

Tiberiu Dondera - studii universitare şi postuniversitare la Politehnica din Bucureşti, Universitatea Claude Bernard din Lyon şi Ecole polytechnique federale din Lausanne. În prezent, locuieşte la Paris, este CEO la firma ProNET Consulting şi consultant la firma Mediaplazza.

Anca Tohăneanu - A absolvit Dartmouth College, ca şi fratele ei, tot acolo luându-şi şi doctoratul. În prezent lucrează la New York la J.P. Morgan, cea mai mare bancă din S.U.A. şi, de asemenea, cea mai mare companie publică din lume.

Alina Nedea - Masterat la Universitatea Sorbona din Paris, vorbeşte şase limbi străine, expertă în drept comunitar, avocat în Bruxelles şi Madrid, iar acum lucrează la Strasbourg pentru Uniunea Europeană, la oficiul Ombudsmanului European. În 2009, cel mai important ziar de limbă spaniolă din lume – *El Mundo* – a prezentat-o într-un articol foarte laudativ la adresa elitelor româneşti din Spania.

Foşti elevi ai Colegiului *Brătianu*

...şi de ieri

CONSTANTIN CRISTESCU (1881) – general de armată, eroul de la Mărăşeşti din 1917

COSTIN PETRESCU (1891) – pictor, autorul marii fresce de la Ateneul Român, profesor de pictură murală la Şcoala Naţională de Bele –Arte din Lyon.

ION MINULESCU (1897) – poet.

GEORGE VÂLSAN (1899) - poet, prozator, etnograf şi geograf; primul doctor în geografie din România, fondatorul etnografiei româneşti.

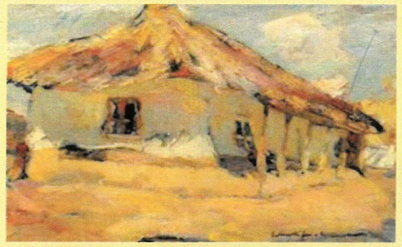

RUDOLF SCHWEITZER- CUMPĂNA (1901) – pictor şi grafician, maestru emerit al artei.

DAN TEODORESCU (1947) – inginer; laureat al Premiului de Stat pentru descoperiri în domeniul electronicii.

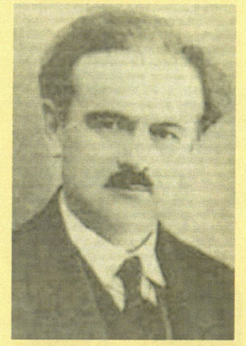

GEORGE ULIERU (1903) - medic de plasă şi scriitor.

Personalităţi marcante de ieri

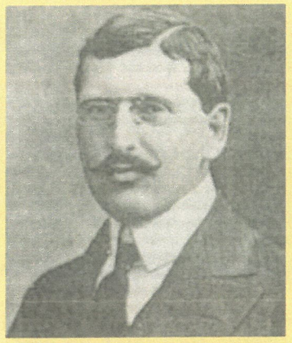

ION TRIVALE (Iosiv Netzler) (1907) - critic literar, căzut pe front în 1916.

ARMAND CĂLINESCU (1912) - prim-ministru al României 1938-1939.

DAN BARBILIAN (ION BARBU) - matematician şi poet.

VLADIMIR STREINU (N. Iordache) (1920) - critic literar.

TUDOR TEODORESCU – BRANIŞTE (1918) - ziarist şi prozator.

NICOLAE BRÂNZEU (1926) – compozitor; dirijor al Filarmonicii din Arad. Laureat al premiului pentru compoziţie *George Enescu.*

GHEORGHE MARINESCU (1941) - medic specialist în inframicrobiologie, laureat al Academiei Franceze de Medicină, autor a numeroase lucrări ştiinţifice.

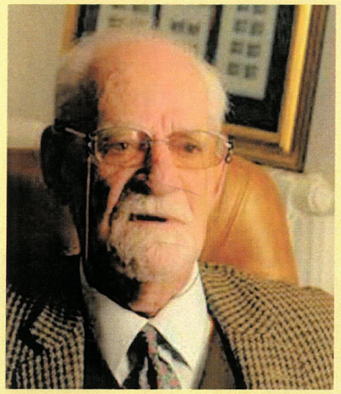

CONSTANTIN BĂLCEANU STOLNICI (1941) – academician, specialist în cibernetică, neurologie, gerontologie.

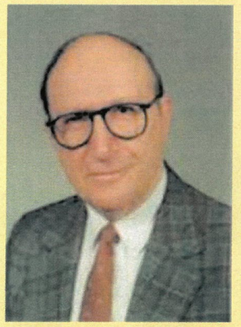

MARIUS IOSIFESCU (1954) - matematician, doctor docent în ştiinţe, membru al Academiei Române.

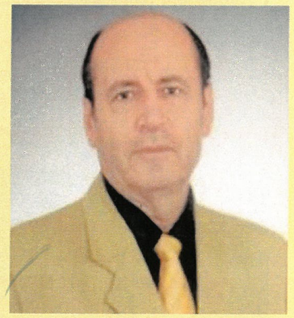

DUMITRU CONSTANTIN DULCAN (1956) – medic neuropsihiatru, savant de recunoaştere internaţională.

EMIL CONSTANTINESCU (1956) – profesor universitar; preşedinte al României în perioada 1996-2000.

CAROL CORBU - maestru emerit al sportului, multiplu campion naţional, medaliat cu aur, argint şi bronz la campionatele europene.

Foşti elevi ai Colegiului *Brătianu*

Personalităţi marcante de ieri

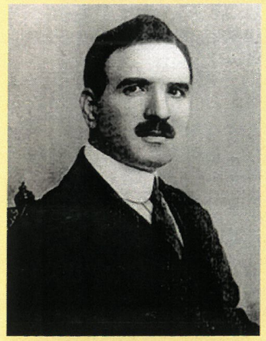

ION A. ANGELESCU - rector la Academia Comercială Bucureşti.

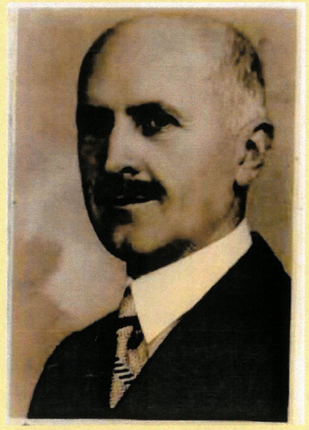

NICOLAE BĂNESCU – academician.

MIRCEA PENESCU (1970) – profesor universitar doctor, Directorul Spitalului Clinic de Nefrologie *Al. Davila*, Bucureşti.

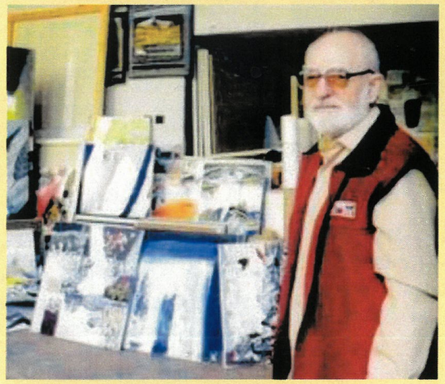

ION SĂLIŞTEANU – pictor.

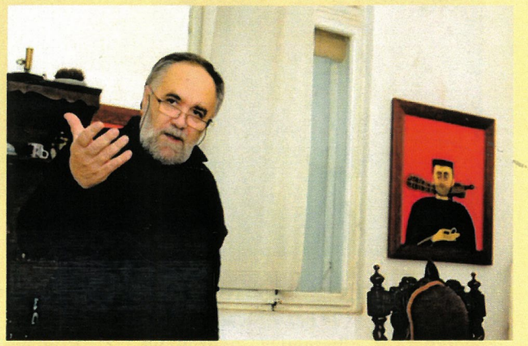

SORIN ILFOVEANU – pictor; decan la Academia de Artă.

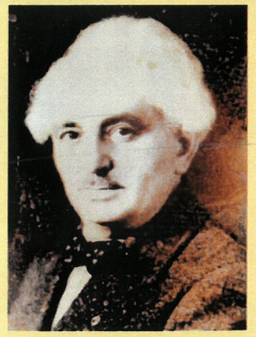

VIRGIL TEMPEANU - prof universitar Bucureşti, membru corespondent al Academiei din München.

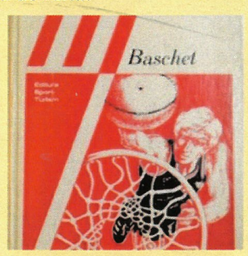

LEON TEODORESCU - profesor universitar; primul doctor din România în ştiinţe ale educaţiei fizice şi sport, rector al Academiei Naţionale de Educaţie Fizică şi Sport.

Recunoaşteri

Colectivul didactic al Colegiului *Ion C. Brătianu* are satisfacţia de a număra, an de an, absolvenţi ai colegiului printre fruntaşii multora dintre instituţiile de învăţământ superior. Rezultatele bune, pe care absolvenţii colegiului le obţin dincolo de pragul şcolii, mărturisesc despre seriozitatea şi calitatea muncii profesorilor lor. În toamna anului 1964, şcoala a primit din partea Facultăţii de Matematică a Universităţii din Bucureşti o scrisoare în care se spunea:

Conducerea facultăţii vă exprimă pe această cale călduroase felicitări pentru rezultatele obţinute în pregătirea matematică a absolvenţilor dumneavoastră. În fiecare an avem plăcutul prilej de a verifica această pregătire prin candidaţii la examenul de admitere veniţi de la şcoala dumneavoastră, examen la care ei realizează rezultate remarcabile, pe care le confirmă apoi ca studenţi.

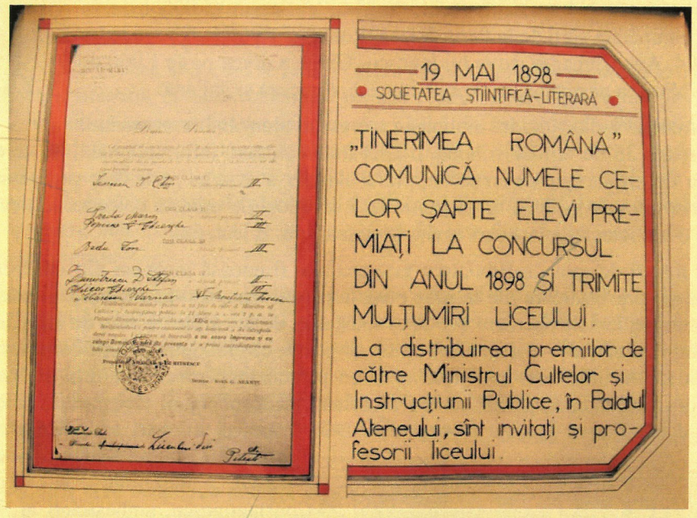

19 MAI 1898

SOCIETATEA ŞTIINŢIFICĂ-LITERARĂ

„TINERIMEA ROMÂNĂ" COMUNICĂ NUMELE CELOR ŞAPTE ELEVI PREMIAŢI LA CONCURSUL DIN ANUL 1898 ŞI TRIMITE MULŢUMIRI LICEULUI.

La distribuirea premiilor de către Ministrul Cultelor şi Instrucţiunii Publice, în Palatul Ateneului, sînt invitaţi şi profesorii liceului.

Ministerul Educaţiei Naţionale

Universitatea POLITEHNICA din Bucureşti

confera

Diploma de Excelenţă

Colegiului Naţional „Ion C. Brătianu" din Piteşti

ca semn al preţuirii noastre
pentru străduinţile dumneavoastră zilnice de a înălţa România

"Şcoala este tot ce vezi şi tot ce auzi"
Nicolae Iorga

Preşedinte Ecaterina Andronescu

Rector George Dărie

1 octombrie 2014

O importantă moştenire culturală

Iulia Guţu, bibliotecar

Biblioteca ***Gheorghe Ionescu - Gion*** din cadrul Colegiului Naţional *Ion C. Brătianu* a fost înfiinţată în anul 1878 într-o simplă sală de clasă, prin bunăvoinţa şi implicarea Paraschivei Ştefu Nicolau. Această iubitoare de cultură de acum aproape un secol şi jumătate, ctitor al celei mai vechi biblioteci din oraşul Piteşti, a decis să facă o investiţie pentru sufletul său, donând prin testament suma de 200 de galbeni, punând astfel piatra de temelie a primei biblioteci publice. La începuturile sale, Biblioteca a fost adăpostită într-una dintre camerele gimnaziului din localitate (unicul în acea vreme). Pe atunci, fondul bibliotecii număra 230 de cărţi, mai târziu a crescut prin donaţii, printre care cele mai valoroase şi importante făcute de Alex. Vericeanu (5.000 de lei în 1902; au fost cumpărate cărţi de la Paris, Viena, Roma) şi de Gheorghe Ionescu - Gion. În 1904, Ana Ciupagea, soţia lui Ionescu- Gion, a donat peste 1.000 de volume din biblioteca personală, în limbile română, franceză şi italiană.

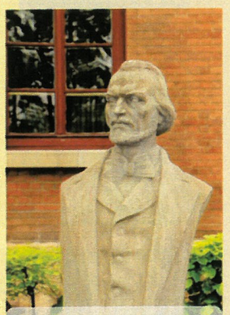

Gh. Ionescu-Gion

Pe parcursul anilor, fondul bibliotecii a crescut, ajungând în momentul de faţă la aproape 36 de mii de volume, o adevărată comoară informaţională, pe care nu o tăinuim, dimpotrivă, la fiecare început de an şcolar, elevii claselor a IX-a au parte de o prezentare care caută să le arate că prin intrarea în liceu au şi şansa de a se folosi de această colecţie impresionată de cărţi, adăpostită de o bibliotecă şcolară care invită la cunoaştere, la lectură.

Şi ar mai fi de spus că Biblioteca este cea mai frumoasă încăpere din clădirea liceului, fiind impresionantă şi surprinzătoare (de la sobe până la pereţii frumos ornamentaţi). Şi pasionantă, fiindcă aici se găsesc ingredientele necesare evoluţiei spirituale, de la cărţile de sute de ani până la exemplare ale „Bibliotecii fără ziduri" – cartea electronică. Şi pentru că aici, între pereţii bibliotecii, s-au petrecut fapte culturale de neuitat, cum ar fi întâlnirile cu personalităţi precum Alteţa Sa Regală Principele Radu, Eleonora Brătianu, istoricul Adrian Cioroianu, academicianul Constantin Bălăceanu-Stolnici, scriitorii Bogdan Suceavă, Varujan Vosganian, D.R. Popescu, miniştri ai învăţământului Ecaterina Teodorescu, Andrei Marga, jurnalistul Octavian Ştireanu, preşedinte al României Emil Constantinescu, ambasadori ai S.U.A., Japoniei în România şi alţii. În acest spaţiu atrăgător şi ademenitor al bibliotecii au loc concursuri, proiecte educaţionale, unde elevii implicaţi participă cu mare drag şi multă dăruire.

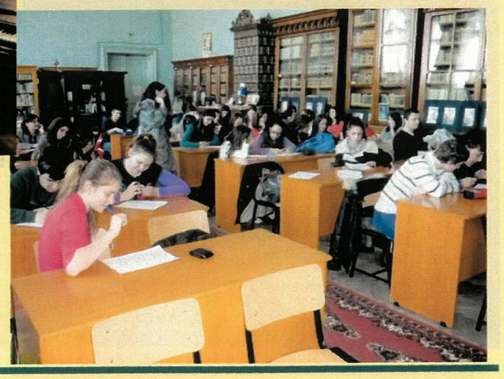

1976 – 2016

40 de ani de la înfiinţarea Muzeului Memorial *Marin Manu Bădescu*
al Colegiului Naţional *Ion C. Brătianu.*

Muzeul Colegiului Naţional *Ion C. Brătianu* a fost înfiinţat din iniţiativa profesorului de limba şi literatura română Marin Manu Bădescu.

În martie 1971, cu cererea nr.892, se adresa conducerii şcolii: *Personal mă angajez să achiziţionez materialele necesare şi să organizez activitatea, ca un modest omagiu adus liceului în care mi-am făcut studiile şi mi-am continuat activitatea ca profesor, începând de la 1 martie 1945.*

Decizia pentru înfiinţarea acestui muzeu poartă nr.269 din 23 mai 1976 şi este semnată de profesorul Alexandru Doagă, directorul şcolii în acea perioadă. Cunoscând valoarea dascălilor de odinioară şi a elevilor formaţi de aceştia, profesorul Marin Manu Bădescu a dorit să avem astăzi acest muzeu, mărturie şi evocare a unor dascăli de seamă.

Printre obiectele expuse în muzeu se află şi câteva portrete (pictură pe pânză în ulei) ale foştilor directori, lucrate de profesorul de desen Atanasie Iliescu, primele cinci numere ale revistei *Junimea*, apărute în anul 1908, două numere ale revistei *Trivalea* (1935, 1936), colecţia revistei *Mlădiţe* (1966-1978), colecţia revistei *Junimea* – serie nouă, care a aprut până în 2008, *Revista Catedrei de Limba şi Literatura Română*, numeroase fotografii şi documente, două viori, o violă şi un violoncel. Instrumentele muzicale au fost lucrate de profesorul de biologie Remulus Macarie, lutier de mare talent. Au fost foarte apreciate atât în ţară, cât şi în străinătate. Pe una din aceste viori a concertat marele compozitor George Enescu.

În muzeu se află, de asemenea, lucrări ale foştilor elevi şi profesori precum Virgil Tempeanu, Ion Minulescu, Vladimir Streinu etc., dar şi ale profesorilor de azi: Mona Maria Vâlceanu, Lucian Costache, Iudita Dodu Ieremia, Constantin Vărăşcanu, Iulian Untaru ş. a. Zestrea muzeului este scoasă în evidenţă şi prin lucrările profesorului N. Apostolescu, specialist în materie de istorie şi critică literară. N. Apostolescu este cel care a avut sarcina de secretar al consiliului, pentru ridicarea bustului lui G.Ionescu – Gion, ca omagiu pentru donarea bibliotecii sale liceului.

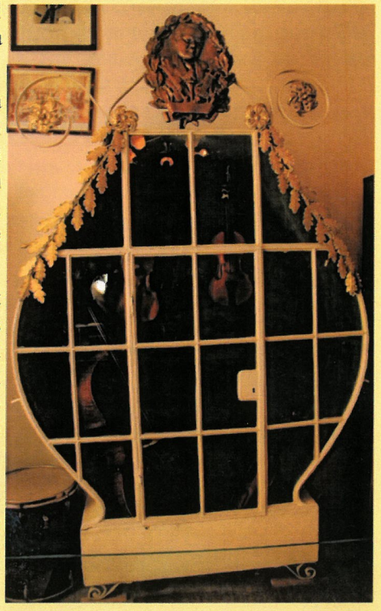

Printre cei care s-au ocupat de dotarea acestui muzeu, a fost şi profesorul de limba şi literatura română Constantin Fulgeanu, fost elev al profesorului M. M. Bădescu . A fost cel care a condus activitatea muzeului între anii 1978 – 1998. În prezent, custodele muzeului este profesorul Lucian Costache, care a îmbogăţit zestrea de obiecte, cărţi, documente etc. legate de viaţa liceului.

Acum, la ceas aniversar, nu putem avea decât respect pentru cei care au fost şi-au slujit cu devotament în acest locaş de cultură. Avem datoria să păstrăm această tradiţie şi să continuăm din generaţie în generaţie să îmbogăţim zestrea muzeului cu noi lucrări, care să ne amintească de activităţile didactice şi culturale desfăşurate în acest locaş de cultură, care este Colegiul Naţional *Ion C. Brătianu.*

Facem, pe această cale, un apel către toţi cei care deţin documente, fotografii, obiecte sau lucrări personale să contribuie în continuarea la dotarea muzeului, care, odată cu renovarea şcolii, va primi un spaţiu adecvat.

Muzeul memorial al Colegiului

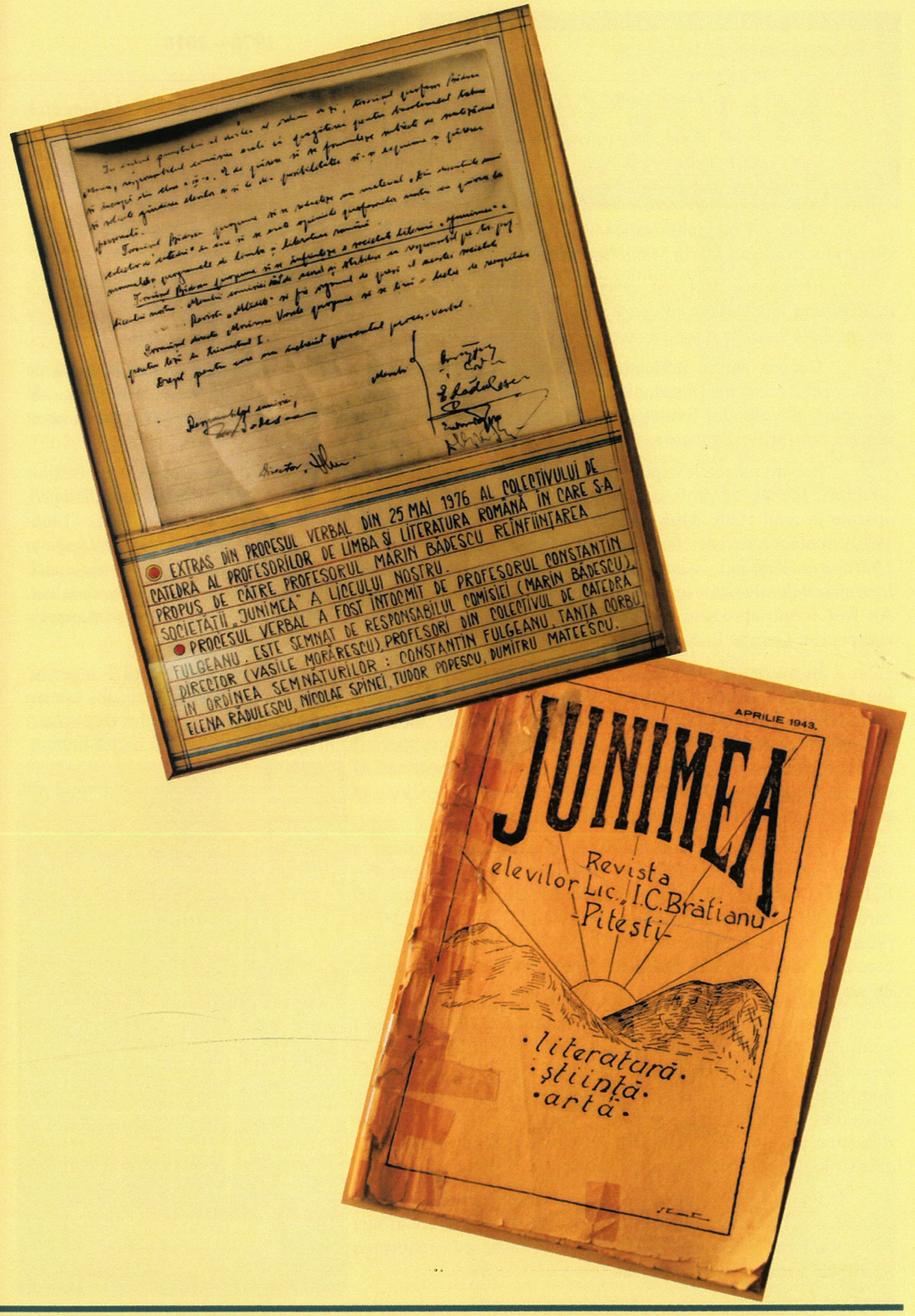

In memoriam

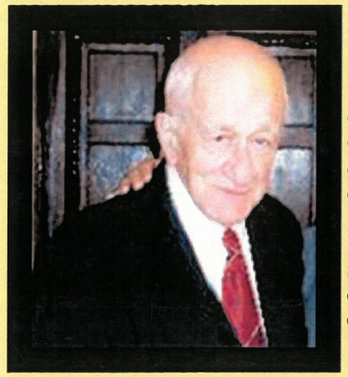

MINASIAN, Eduard B. (n.16 august 1928, Giurgiu – d. 9 mai 2016, Piteşti). Matematician, profesor, om de cultură. Stabilit în Piteşti din anul 1928. Liceul *Ion C. Brătianu* (1947), Facultatea de matematică din Iaşi (1952). Profesor la Şcoala Profesională Comercială din Piteşti (1953-1954). Şcoala Medie Nr.1 Piteşti / Colegiul Naţional *Ion C. Brătianu,* cursuri serale (1954-1959), cursuri de zi (1959-1989), după pensionare, profesor de astronomie (1989-1994). Cadru didactic emerit, numeroşi olimpici naţionali şi internaţionali, vicepreşedinte filiala Argeş a Societăţii de Ştiinţe Matematice, conducător al Cercului pedagogic de matematică, metodist voluntar, titlu de *profesor fruntaş* (evidenţiat), obţinut în două rânduri, donator mobilier Biblioteca *G. Ionescu-Gion* a colegiului, împreună cu aparatură de laborator şi reviste de chimie, lunetă performantă, primite de la alt absolvent al liceului, promoţia 1947, Marin Bumei, profesor universitar în Los Angeles, S.U.A.; iniţiator al revistei de matematică pentru elevi, *Mathesis* şi fondator, împreună cu soţia, profesor Eugenia Minasian, al primului laborator de informatică din Piteşti. Autorul lucrării *Încă un pas în învăţarea matematicii şcolare: aritmetică, algebră, analize* (2001). Preşedinte al comunităţii armeneşti din judeţul Argeş (2000-2004). Conferinţe pe teme ştiinţifice, informaţii despre eclipsa totală din 11 august 1999, urmărită cu mijloace moderne, împreună cu profesorii Atanasie şi Alexandru Brichiuş. Cetăţean de Onoare al Argeşului (prima ediţie), membru al Clubului *Armand Călinescu* de la Centrul Cultural Piteşti. Numeroase recunoaşteri publice.

Profesor Constantin Vărăşcanu

OMAGIU PROFESORULUI EDUARD MINASIAN

A intrat în clasă un bărbat înalt, cu mers uşor legănat şi ferm. A mers spre catedră, a aşezat catalogul şi a venit în faţa primei bănci de pe rândul din mijloc al clasei şi şi-a spus numele. Ştiam din orar că avem matematica. A ţinut să ne precizeze că matematica e o ştiinţă grea, dificilă, dar fabuloasă şi că studiată sistematic, logic, cu multă muncă, ne va oferi satisfacţii nebănuite, că nimic nu e mai plăcut decât să găseşti soluţia unei probleme sau a unui exerciţiu şi că asta e, de cele mai multe ori, mai important decât aflarea rezultatului. Am aflat care sunt apoi compartimentele matematicii: aritmetica, algebra, geometria, trigonometria şi altele, şi că nu poţi fi un bun matematician dacă nu înţelegi totalitatea acestei ştiinţe, că frumuseţea ei constă în această deschidere a totalităţii.

Am înţeles din prima clipă, şi eu şi colegii mei, elevi în clasa a IX-a la Liceul *Nicolae Bălcescu*, azi Colegiul Naţional *Ion C. Brătianu*, că profesorul nostru de matematică îşi iubeşte disciplina pe care o predă şi că nici noi nu trebuie să facem altfel, dacă vrem să reuşim. Tot din prima clipă am simţit respect şi încredere faţă de acel om. După 50 de ani, impresia mea nu numai că a rămas neştirbită, ci, dimpotrivă, a adăugat preţuire, dragoste şi multă, foarte multă recunoştinţă. Profesorul făcea în aşa fel încât să te simţi important şi să adaugi în fiecare zi, fie şi cât de puţin, ceva la formarea ta ca specialist şi ca om.

Nu ne-am simţit niciodată umiliţi de profesor, deşi nu excelam toţi la disciplina pe care o preda. Ierarhizările erau ferme şi corecte. Eram însă preocupaţi să înţelegem şi să aflam cât mai mult.. Personal, am urmat o altă carieră, una filologică, deşi urmam o secţie reală, ca şi colegul de bancă, Cristian Tuţă, care a ajuns actor de mare talent, dar felul de a gândi logic e meritul său la care ştia să adauge, întotdeauna, un dram de visare şi de imaginaţie, căci matematica şi arta, poezia au fost, din acest punct de vedere, într-o relaţie foarte bună. Cunoşteam aşadar un *mare profesor*, sintagmă aproape de nefolosit astăzi, pentru a nu-i deranja pe cei nechemaţi. Profesorul avea chemare, avea talentul şi ştiinţa pentru a-i învăţa pe alţii. Aşa cum chemare, adică vocaţie, pe vremea aceea, aveau cei mai mulţi dintre profesorii noştri de la *Bălcescu*: Nicolae Spinei, Matei Iulian, Elena Vasile, Ion Pricolici, Elena Ştefănescu…

Profesorul Eduard Minasian, căci despre el este vorba, a iubit matematica, a iubit şcoala şi ne-a iubit pe noi, elevii domniei sale. Deşi bolnav în ultimii ani, nu a lipsit niciodată de la activităţile festive

ale şcolii: începutul de an şcolar, serbarea Colegiului, de la nicio altă activitate la care era invitat. A purtat mereu o relaţie civilizată cu colegii şi una de apropiere prietenească, părintească faţă de foştii elevi, indiferent ce profesie au îmbrăţişat aceştia. Şi ce oameni au ieşit de sub gândul profesorului nostru! Caractere, fără de care omul este nimic, cum ne spuneaa, şi buni profesionişti. Aş spune că e plină lumea de elevii domnului profesor, din Argeş până în America şi nu e unul care să nu aibă cuvinte de respect şi de preţuire pentru profesorul de matematică.

Îmi amintesc o întâmplare, căci nimic nu ţine un om în viaţă mai mult decât amintirile, pentru că omul dispare abia atunci când dispar şi amintirile despre el, până atunci e viu în conştiinţa celor care l-au cunoscut. Trebuia să rezolvăm o problemă de geometrie din *Gazeta matematică*. Ne-am străduit aproape toată ora, fiecare încercând soluţii de rezolvare. Am crezut că i-am dat de cap şi am primit încuviinţarea domnului profesor să finalizăm rezolvarea. Dan Mânduţeanu, elev la care ţinea foarte mult, eminent la matematică, după tot efortul nostru, a venit la tablă, a unit cu o linie două puncte de pe figura geometrică fixată pe tablă şi a tras concluzia că problema se poate rezolva şi altfel, mult, mult mai simplu. Profesorul a stat puţin pe gânduri şi a încuviinţat nu numai că soluţia este bună, dar şi că ar putea constitui o *inovaţie* în rezolvarea acelui tip de problemă, care ar simplifica foarte mult un raţionament matematic. Ne-a explicat şi nouă cât de simplă era soluţia, dar cred că mulţi au rămas măcar nedumeriţi. Erau acele momente în care matematica era fascinantă şi pe care profesorul ştia să le folosească cu mare înţelepciune...

Aveam, la un moment dat, note mici la un obiect. Profesorul m-a luat deoparte şi m-a întrebat ce se întâmplă. I-am spus că e o atitudine, că învăţ, ştiu să răspund, dar nu vreau. Mi-a spus că va vorbi cu profesorul respectiv, deşi nu avea nicio obligaţie, că mă roagă să iau un buchet de flori, că dânsul are de făcut o vizită la acel profesor şi că vrea să vin şi eu pentru a pune lucrurile la punct. Nu puteam să refuz, deşi aveam nedumeririle mele şi îngrijorările mele. Am ajuns acasă la acel profesor şi nu s-a deschis deloc discuţia despre mine, domnul profesor de matematică a motivat prezenţa mea prin faptul că ne-am întâlnit întâmplător, având amândoi un drum comun şi că ne-m abătut numai pe la profesorul în cauză, că eu m-am oprit la florărie ca să nu vin cu mâna goală într-o casă unde intram pentru prima dată. De atunci, relaţia mea cu profesorul acela s-a schimbat radical, fără niciun fel de altă intervenţie.. Acesta era *Omul* despre care scriu azi cu tristeţe.

Ne întâlneam adesea pe Calea Bucureşti sau în *Expo Parc*. Era însoţit de soţia sa, mereu alături, mereu împreună, uniţi de dragostea unuia pentru celălalt şi prin matematică. Doamna Eugenia Minasian era tot profesor de matematică la colegiul nostru. Am studiat matematica o vreme şi cu Dânsa. Avea faţă de noi o atitudine cu adevărat părintească. Eram probabil copiii pe care nu i-au avut.. Am fost, cu siguranţă, şi copiii lor, căci aşa ne-au îndemnat să credem! Recunoştinţă amândurora – pentru ce ne-au învăţat şi pentru ce ne-au sfătuit.

Îmi va lipsi acest om deosebit, pe care îmi făcea întotdeauna plăcere să-l întâlnesc şi care îmi dădea impresia că sentimentul e reciproc. S-a bucurat când a aflat că sunt profesor de limba şi literatura română la acelaşi liceu. „A fost mai puternic Spinei decât mine", mi-a spus, cu aceeaşi voce caldă şi înţelegătoare. În privinţa matematicii, Domnia Sa fusese la fel de puternic pentru mulţi alţii. Ceva din acea putere trecuse şi în mine.

Profesorul meu de matematică din liceu, domnul Eduard Minasian, a fost un bun român şi un bun armean, alături de întreaga colectivitate din Argeş, un bun creştin, un remarcabil şi devotat profesor, un Cetăţean cu onoare şi demnitate, care a contribuit, a sporit şi întărit prestigiul Colegiului Naţional *Ion C. Brătianu* din Piteşti, învăţământul matematic din Argeş, un om cum din ce în ce mai rar întâlneşti.

O să ne lipsească şi o să ne fie dor de Domnia Sa, nouă, elevilor, colegilor săi, celor care l-au cunoscut pe domnul Profesor Eduard Minasian. Să dea Dumnezeu ca acolo, în Ceruri, să fie locul lui liniştit şi etern, ca să se împlinească porunca, a omului care învinge viaţa, dar nu poate învinge moartea. Dumnezeu să-l odihnească în pace!

Profesor Lucian Costache

Regret că nu v-am fost elev, Domnule Profesor Minasian!

V-am cunoscut când eraţi deja pensionar şi veneaţi cu aparatul de filmat atât la începutul anului şcolar, cât şi la sărbătoarea de la finele anului, să ne vorbiţi, să prindeţi pe peliculă clipe nepieritoare din existenţa colegiului. În mai 2016, pregătindu-ne pentru această revistă omagială, am avut privilegiul de a vă auzi ultimele vorbe.

Vorbeşte încet, cu întretăieri. Este năpădit de şuvoiul amintirilor, dar vorbele ies rar, şoptite. 1947, anul când a păşit pentru prima dată în Colegiul *Brătianu*. Îşi aduce aminte că nu a fost admis în iunie. Era armean. A fost admis toamna. La terminarea liceului a susţinut examen de admitere la cinci facultăţi şi a fost admis la toate. A ales matematica. Modestia cu care mărturiseşte că a fost elev la B, nu la A, unde erau copiii profesorilor şi cei mai dotaţi, faţă de care „eu nu eram aşa dotat, făceam şi sport" este tulburătoare. Un uriaş care nu ne priveşte de la înălţimea staturii sale, ci se apleacă cu înţelegerea unei minţi luminate asupra celor mai mici.

Şi iarăşi îşi aminteşte... de profesorii domniei sale... profesorul de chimie Burcescu, întors de pe front, datorită căruia a îndrăgit foarte mult chimia, profesorii Mihalaşcu, Peligrad, Morţun...

Şi iată testamentul: elevii să înveţe la toate materiile cu temei ca să-şi formeze o carieră, să înveţe începând cu matematica; profesorii să fie ataşaţi de copii, să se prezinte fără notiţe în faţa lor, să comunice cu ei, să răspundă la orice întrebare a lor, să-i facă să îndrăgească materia, să fie aproape de vârsta lor.

Nu vă vom mai vedea la *Zilele Colegiului* anul acesta, domnule profesor! Sărbătoarea împlinirii celor 150 de ani de existenţă a Colegiului *Brătianu* va fi mai săracă, precum şi anii ce vor veni. V-aţi grăbit să plecaţi către eternitate şi întru eternitate vă va fi scris numele în sufletul urmaşilor urmaşilor domniei voastre, ca şi pe treptele de piatră ale acestui locaş pe care l-aţi iubit şi l-aţi slujit atâta vreme! Dumnezeu să vă odihnească în pace şi în lumină!

Profesor Iudita Dodu Ieremia

Colegiului *Brătianu*

Profesor Constatin Vărășcanu

Ceasul vechiului liceu
Bate timpul Ateneu,
În picturi brătienești,
Din istorii românești.

În liceul din Pitești,
Numai flori ai să găsești;
Curcubeiele iubirii
Nasc semințele gândirii.

Urcă zodia Brătianu,
Cu lumină în tot neamu',
Roind numărul de aur,
Din tezaur în tezaur.

Semințe de logaritmi,
În imperialii crini,
În compasul cerului
Și echerul fratelui.

În enigmă și mister,
Brătianu-i cavaler;
Cu sămânța ideală,
A-nfrățit Arta Regală.

Cu sau fără uniformă?

Profesor Cristina Atanasescu

M-am gândit că ar fi potrivit să aduc în discuție subiectul uniformei școlare, un subiect pe cât de vechi, pe atât de... nerezolvat. Și vreau să încep acest subiect plecând de la câteva rânduri descoperite întâmplător, navigând pe internet: *„în lipsa unor măsuri energice în cazul absenteismului școlar și fuga de la ore se cunoaște foarte bine numărul impresionant de absențe înregistrate chiar anul trecut și în prima parte a acestui semestru la nivel național de ordinul zecilor de milioane*."

Introducerea uniformelor școlare ar putea să conducă la scăderea absenteismului? Sau ar putea duce la creșterea nivelului de siguranță în unitățile de învățământ și la reducerea violenței în rândul tinerilor? Eu cred că da! Cred că purtând uniformă, subconștientul elevului este responsabilizat, deoarece, spun specialiștii, „elevul are o altă proiecție despre sine în spațiul public și este și conștient că poate fi mai ușor identificat".

Uniforma școlară cere un anumit comportament, uniforma disciplinează, uniforma oferă elevilor un anumit confort, nu îi uniformizează deloc, dimpotrivă, elevii capătă o anumită distincție și prin ținută. Elevii noștri ar trebui să fie mândri de blazonul liceului căruia îi aparțin și, ca atare, să-l poarte cu respect atât în școală, cât și în afara ei.

Oare uniforma nu îi învață pe elevi să fie mai toleranți? Ne confruntăm destul de des cu situații în care unii dintre elevi sunt discriminați în funcție de aspectul exterior. Purtarea uniformei nu ar reduce diferențele dintre elevi?

Nu sunt de acord că uniforma școlară ar conduce la uniformizare. Mă gândesc că am putea alege pentru elevii colegiului nostru o ținută care să îi personalizeze, nu să le inhibe dezvoltarea personalității. Educația, bunul-simț, cultura generală și inteligența pe care le are elevul se observă indiferent de hainele pe care acesta le poartă.

Nu vreau să cred că purtând o ținută decentă (să nu-i mai spunem uniformă), specifică liceului nostru, elevii ar fi împiedicați să se exprime liber. Uniforma instaurează, mai degrabă, o atmosferă profesională, impune respect și responsabilitate. Dar... „tot ce este obligatoriu naște rezistență", spunea cineva! Adolescenții sunt tentați să se împotrivească, fiindcă ei vor să aibă puterea de a decide, să aibă ultimul cuvânt.

În concluzie, eu cred că nu ar trebui să impunem elevilor purtarea uniformei, ci să-i convingem să o poarte!

La mulți ani, Brătianu!

Cuprins

Mesaje.....p. 1

Profesori de altădată.....p. 4

Foști absolvenți, actuali profesori ai colegiului.....p. 15

Interviuri cu profesori de azi.....p. 23

Gânduri ale foștilor elevi ai Colegiului *Brătianu*.....p. 31

Proiecte.....p. 46

Corala *Brătianu*.....p. 50

Mens sana in corpore sano.....p. 51

Foști elevi ai Colegiului *Brătianu*.....p. 52

Recunoașteri.....p. 57

Biblioteca Colegiului *Brătianu*.....p. 58

Muzeul Colegiului *Brătianu*.....p. 59

In memoriam.....p. 61

Cu sau fără uniformă?.....p. 64

Colectivul de redacție

Coordonator: prof. Iudita Dodu Ieremia

Membri: prof. Lucian Costache, prof. dr. Alina Manea, prof. dr. Daniela Duminică, prof. dr. Gabriela Georgescu, prof. Ileana Topologeanu, prof. Carmen Simulescu, prof. Cristina Atanasescu, prof. Mirela Petrescu, prof. Alina Turcescu, prof. Sorin Ulmeanu, prof. Serenela Răducu, prof. Nicoleta Voica

Interviuri: Raluca Rizea clasa a X-a B, Elena Voica clasa a X-a E, Miruna Banu clasa a X-a B

Fotografii: Alexandru Oancea clasa a XI-a G

Tehnoredactare: Dragoș Manolea clasa a X-a B

Tipărită la Editura Livable Impex RO S.R.L.

COLEGIUL NAȚIONAL *Ion C. Brătianu*, Pitești

1866-2016

WWW.COLEGIULBRATIANU.RO